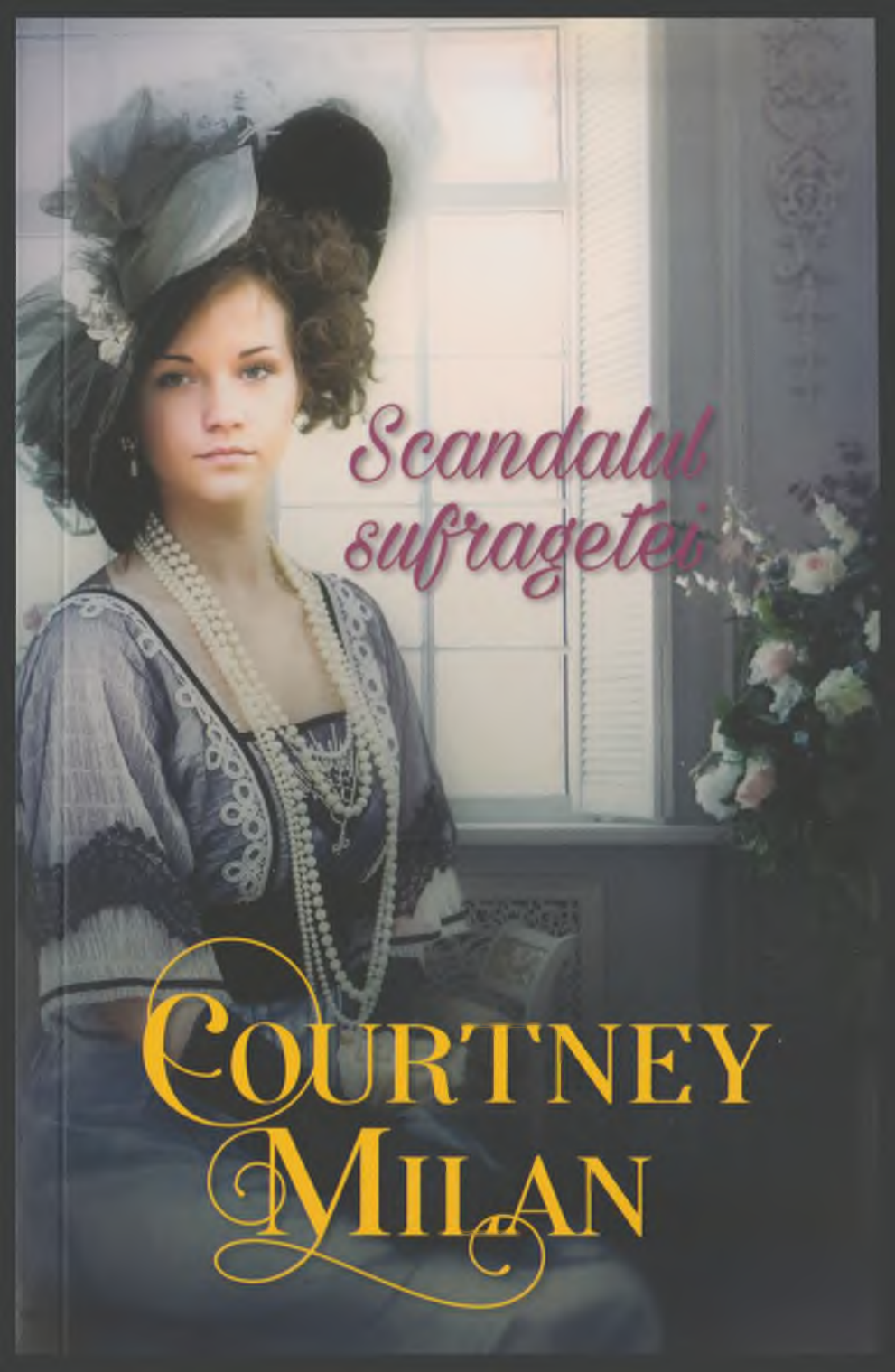
Scandalul sufragetei
COURTNEY MILAN

COLECȚIA

Jubiri de poveste

SERIA „FRAȚII TENEBRELOR"

O SUFRAGETĂ IDEALISTĂ...

Domnișoara Frederica – Free – Marshall și-a pus tot sufletul în ziarul ei, care e cunoscut pentru susținerea fățișă a drepturilor femeilor. Așa cum ne-am aștepta, inamicii ei sunt hotărâți să-i distrugă afacerea, iar pe ea să o reducă pentru totdeauna la tăcere. Free refuză să se învinsă... dar are nevoie de resurse în plus și asta imediat.

...UN TICĂLOS TRECUT PRIN MULTE...

Familia aristocrată a lui Edward Clark l-a lăsat pe acesta să moară într-o țară sfâșiată de război, iar el a supraviețuit așa cum a putut, devenind un escroc și un falsificator de primă clasă. Când aceeași familie care l-a lăsat pradă morții jură să o distrugă pe domnișoara Marshall, el se oferă să o ajute. Și ce dacă e nevoit să o mintă? Ea nu e decât un pion pe care îl poate folosi ca să se răzbune.

...ȘI UN SCANDAL CARE FIERBE DE ȘAPTE ANI LA FOC MIC.

Dar iresponsabila domnișoară Marshall îl va pune pe Edward în curând pe jar. Până când acesta să înțeleagă că inima lui cinică îi aparține ei, e deja prea târziu. Singura cale de a-i opri pe inamicii lui Free e ca el să-și dezvăluie trecutul scandalos... Și, odată ce femeia pe care o iubește realizează cât de mult a fost mințită, o va pierde pentru totdeauna.

Cărțile lui Courtney Milan au primit recenzii foarte bune în *Publishers Weekly* și *Booklist*. Este o scriitoare de bestselleruri *New York Times* și *USA Today* și câștigătoare a premiului RITA®. Locuiește în Munții Stâncoși, alături de soțul ei, de un câine perfect și de o pisică de pradă.

Tradiție din 1989
www.litera.ro
ISBN 978-606-33-9060-9

Alma

The Suffragette Scandal
Courtney Milan
Copyright © 2014 Courtney Milan
Toate drepturile rezervate

Alma este marcă înregistrată a Grupului Editorial Litera
tel.: 0374 82 66 35; 021 319 63 90; 031 425 16 19
e-mail: contact@litera.ro
www.litera.ro

Scandalul sufragetei
Courtney Milan
Copyright © 2022 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii
Redactor: Laura Runcanu
Corector: Păunița Ana
Copertă: Mariana Manolache
Tehnoredactare și prepress: Laura Carîp

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
MILAN, COURTNEY
Scandalul sufragetei / Courtney Milan
trad. din limba engleză: Elena Macoviciuc . –
București: Litera, 2022

ISBN 978-606-33-9060-9

I. Macoviciuc, Elena (trad.)

821.111

COURTNEY MILAN

Scandalul sufragetei

Traducere din limba engleză
Elena Macoviciuc

LITERA
București

Pentru toți cei care, de-a lungul secolelor, au cărat apă cu degetarul și linguriță.

Și pentru toți cei care continuă să facă acest lucru.

Pentru câte secole va fi nevoie.

Capitolul 1

Cambridgeshire, martie 1877

Edward Clark era dezgustat de sine.

Una era să-i facă o favoare cuiva, însă era cu totul altceva să ducă lucrurile așa departe. Acum Edward își făcea drum cu forța prin mulțimea agitată de pe malul râului, îmbrâncindu-se cu alți bărbați pentru un loc. Și cu ce scop? Ca să vadă câteva bărci care apăreau după colț, pe Tamisa? Nici nu știuse că îl cunoștea pe unul din membrii echipei Cambridge până nu citise ziarul de dimineață.

Și cu toate astea, era acolo. Ca toți cei din jur, se aplecă, atent, înainte. Ca și ei, își ținu respirația când văzu prima barcă. Dar echipajul de la bord era îmbrăcat în bleumarin, iar strigătele de „Oxford, Oxford!" se ridicau într-un vuiet tumultuos în jur. Se aplecă, însă înainte să aibă șansa să se relaxeze, o altă barcă apăru, manevrată de bărbați în uniforme albastru-deschis. Strigăte competitive răsunară în jur.

Edward nu strigă. Se concentră pe barca echipei Cambridge.

Trecuse aproape un deceniu de când îl văzuse pe Stephen Shaughnessy. Atunci, Stephen era un băiat. Enervant, ca o muscă care-ți dădea mereu târcoale. Edward se așteptase să simtă un val de nostalgie când îl văzuse pe bărbat. Poate înțepătura amară a vinovăției.

Dar nu putea să eticheteze sentimentele care puseseră stăpânire pe el. Niște lucruri întunecate, neclare, care-i dădeau inconfortabil târcoale, făcându-i mușchii să se încordeze și trimițându-i furnicături fantomă în degetul mic. Nici măcar nu erau emoții. Avea senzația că urma să apară o furtună, însă pe cer nu era nici un nor.

Stephen nu era decât o pată neclară de păr brunet și mușchi care se mișcau, însă Edward știa din ziare că era al treilea bărbat din barca echipei Cambridge. Acest lucru nu ar fi fost un motiv ca

Edward să-și fi părăsit căminul confortabil din Toulouse și să riște viața comodă pe care și-o crease. Cu toate astea, o făcuse. Încercase să-și eradicheze idealismul, dar se părea că încă mai *avea* câteva principii naive.

În jurul lui, uralele mulțimii deveneau din ce în ce mai puternice, mai nestăpânite. Cursa era strânsă. Cămășile de un albastru-deschis ale echipei Cambridge se apropiau de Oxford. Edward se simțea ca o piatră solidă și nemișcată, în mijlocul unui val de entuziasm.

Nimic nu reprezenta mai bine fostele-i principii curajoase și irelevante decât acești oameni strânși pe malul râului. Toți se concentrau pe ceea ce era, în acel moment, cel mai important lucru din univers: bărbații din bărcile lor, care încercau să prindă viteză în apa agitată. Nu exista decât alb și negru, corect și greșit, Cambridge și Oxford.

Și Oxfordul conducea cu un sfert de lungime.

Nu toată lumea era entuziasmată. În dreapta lui, la câțiva pași distanță, stătea o femeie care își ascundea plictiseala cu greu. Purta o rochie pretențioasă, din dantelă, care o făcea să arate ca o bomboană de zahăr. Destul de drăguță să te uiți la ea, dar bănuia că i-ar fi dat dureri de dinți dacă ar fi încercat să o guste. Femeia se ținea de brațul unui bărbat roșu la față și se uita spre râu cam la fiecare jumătate de minut. Era expresia clară a unei femei care fusese obligată să meargă acolo și încerca să se prefacă interesată.

Majoritatea celor care stăteau departe de țărm nici măcar nu încercau să-și ascundă plictiseala. Cursa era locul unde trebuia să fii, așa că veniseră ca să vadă și să fie văzuți. Ar fi trebuit să li se alăture și să lase poziția din primul rând de pe marginea apei cuiva căruia îi pasă de ce se întâmplă.

Însă chiar atunci privirea îi căzu pe o anumită femeie. Nu stătea în spatele mulțimii de plictiseală. Era cocoțată pe un scaun, ca să vadă mai bine ce se întâmpla. Purta o fustă închisă la culoare și o cămașă albă. Dar jacheta ei avea un stil clar masculin, cu linii puternice, panglici militare la mâneci și epoleți la umeri. Purta o pălărie masculină din fetru. O bucată de material în acea nuanță ciudată de verde-albăstriu deschis, cunoscută drept albastrul de Cambridge, îi era legată la gât, semănând cu o lavalieră. Nu se

prefăcea că era interesată de cursă, ci chiar era. Se aplecase în față cu aceeași concentrare a celui mai împătimit student, ca și cum ar fi putut să împingă barca cu puterea minții.

Edward plănuise să se ducă în spate, dar când încercase să înainteze prin mulțimea de pe țărm se dovedise că nu era chiar așa ușor. Bărbatul se trezi dus de curent spre femeie, ca și cum ar fi fost un satelit atras în orbita ei. În timp ce se apropia, văzu câteva șuvițe de păr roșcat care-i ieșeau de sub pălărie.

Femeia privea cursa atât de concentrată, încât nici măcar nu-l observă când ajunse la câțiva metri de ea. Se ridicase pur și simplu pe vârfuri, cu pumnii încleștați și privirea fixată asupra cursei.

Edward putea să vadă râul cu coada ochiului. Canotorii se apropiau de linia de final. Femeia se aplecă în față, ridicând un pumn în aer, ca și cum ar fi vrut să ovaționeze, după care icni, surprinsă.

Edward se întoarse înapoi cu fața la râu. Abia apucă să vadă ce se întâmpla. Un obiect întunecat zbură în aer, de pe țărmul opus. Strigătele de încurajare se transformară în țipete scandalizate. Și apoi obiectul acela, orice ar fi fost, lovi barca echipajului Cambridge, chiar în locul în care se afla Stephen. Obiectul se sparse și Edward văzu o pată de portocaliu aprins.

Avusese dreptate. *Într-adevăr* se apropia o furtună. Edward făcu un pas în față, cu maxilarul încordat. O furie crescândă îl acapara. Însă nu putea să facă nimic. Nu de acolo, de pe malul râului.

Acum își aminti de ce ura Anglia. Nu se mai simțise atât de neajutorat de aproape un deceniu, de când tatăl lui le ordonase lui Stephen și lui Patrick să se dezbrace până la brâu și îi biciuise în fața lui. De asta se întorsese. După toți acești ani, avusese în sfârșit o ocazie să facă ceva cu furia pe care o îngropase.

Barca era destul de aproape acum, cât Edward să-l vadă pe Stephen ștergându-se pe față. Un fel de vopsea portocalie, într-un înveliș fragil, fusese aruncată în el.

– Ce scandalos! strigă femeia cu lavaliera. Nu-i lăsa să te pună la pământ, Stephen. Arată-le cine ești!

Edward se întoarse spre femeie. Îl *cunoștea* pe Stephen? Misterul se intensifica. Era aici, îmbrăcată în culorile echipei Cambridge, însă îl susținea pe Stephen, ca și cum ar fi avut tot dreptul să facă asta. Nu avea idee cine ar fi putut să fie ea. Poate era logodnica lui,

deși nu auzise nimic de vreo logodnă. Știa sigur că femeia nu era o rudă.

Edward nu reuși să deslușească de la distanță expresia lui Stephen, dar nici nu avu nevoie de asta. Exista o anumită hotărâre în felul în care își ținea umerii, pe care Edward o cunoștea foarte bine.

Fratele mai mare al lui Stephen era prietenul lui cel mai bun. Stephen era cu cinci mai tânăr. În cel mai bun caz, extrem de persistent, în cel mai rău, enervant. Se ținuse după băieții mai mari, arătând exact ca acum: hotărât să nu fie exclus. Cu cât încercaseră mai mult să scape de el, cu atât se lipise mai tare de ei. Se pare că acea încăpățânare nu i se schimbase, pentru că acum, bărbatul vâslea mai tare. Barca echipei Cambridge o luă înainte cu două sute de centimetri, apoi cu încă pe atât. Apoi conducea, trecând de barca arbitrului, în uralele mulțimii.

– Asta o să-i pună la punct pe bădăranii ăia afurisiți, bombăni femeia de lângă el, care își ridică două degete la buze și fluieră, aprobator.

Nu avea în ea nici urmă de modestie. Femeile din Anglia se transformaseră de când plecase Edward. Erau schimbate în bine.

Tânăra își dădu degetele la o parte și, pentru prima oară, îl observă. Ridică o sprânceană, ca și cum îl provoca să o certe.

Nici o șansă. Edward se întoarse spre ea.

– Lasă-mă să ghicesc. E fratele tău? Arătă spre Stephen. Știa că femeia nu era o rudă, dar nu avea de gând să-și dezvăluie propria conexiune. Ce urât a fost ce s-a întâmplat.

– N-a fost mai urât decât alte lucruri... Mă rog, nu contează, spuse tânăra, iritată.

Alte lucruri? Deci Patrick avusese dreptate. Stephen avea probleme și era posibil ca Edward să poată face ceva în privința asta.

– Și nu, nu e fratele meu, continuă femeia.

Nu avea nici un inel pe deget.

– Trebuie să fie un frate pe undeva, spuse el. Cineva e responsabil pentru toată susținerea pe care o arăți pentru Cambridge.

Arătă spre lavaliera ei.

Femeia își ridică colțul gurii, ca și cum Edward spusese ceva extrem de amuzant, și nu voia să râdă, ca să nu-i rănească sentimentele.

– Fratele meu a fost *într-adevăr* la Cambridge, recunoscu ea. Dar asta se întâmpla în urmă cu multe decenii. Nu sunt aici ca să ovaționez în numele lui.

– Deci ai prins gustul sportului, în timp ce fratele tău avea...

Se opri. Nu se pricepea să ghicească vârsta. Niciodată nu se pricepuse. Dar avea dubii că femeie ar fi putut fi altceva decât un copil mic în urmă cu câteva decenii.

Femeia pufni.

– Îl cunoști pe unul din canotori, cel care a fost lovit cu vopsea. I-ai strigat numele...? încercă Edward din nou.

– A, da, Stephen Shaughnessy. E bine să păstrăm o camaraderie între noi, neadaptații de la Cambridge.

– Neadaptații? Bărbatul se încruntă, după care realiză că nu acesta era cel mai surprinzător cuvânt pe care-l folosise. Noi?

– Ai văzut ce au făcut. Femeia își puse o mână în șold, pe brocartul alb al jachetei ei. Dacă știi numele lui Stephen Shaughnessy, poți să ghicești de ce nu e admirat de toată lumea. Cât despre mine, poți să nu mă mai interoghezi în mod subtil. Practic, nu sunt o neadaptată de la Cambridge. Nu mai sunt. Am absolvit Colegiul Girton pentru femei acum câțiva ani.

Trecuse mult timp de când Edward fusese luat prin surprindere. Știa, vag, că Girton exista și că femeile absolviseră acel colegiu. Dar nu fuseseră multe. De fapt, numărul era așa mic, că ar fi putut la fel de bine să nu existe. Edward clipi și o analiză din nou – sacoul bărbătesc, lavaliera din jurul gâtului. Cât se schimbaseră femeile de când plecase din Anglia.

– Ești o sufragetă, spuse el sec.

Tânăra expiră cu putere, iar Edward simți reacția ei ca pe o lovitură fizică. Vântul îi scosese niște șuvițe de sub pălărie. Străluceau în soare într-o nuanță luminoasă de castaniu. Sacoul ar fi trebuit s-o facă să pară masculină, însă îi accentua mai degrabă formele, în loc să le ascundă. Scotea în evidență toate diferențele dintre corpul ei și cel al unui bărbat. Dar zâmbetul ei era cel care o făcea periculoasă. Un zâmbet care spunea că putea să cucerească toată lumea și avea s-o facă de două ori înainte de micul dejun.

– Nu pronunți bine cuvântul, spuse ea, în timp ce dădea din deget.

– Poftim? Edward încercă să-și amintească ce spusese. Sufragetă? Atunci cum se pronunță?

– Sufragetă se spune cu un semn al exclamării la final. Așa: Ura! Sufragete!

Luna ar fi putut să ignore pământul mult mai ușor decât putea să se îndepărteze el de ea. Își folosi toată voința ca să nu-i zâmbească. În schimb, îi aruncă o privire calmă.

– Nu. Uralele sunt cu totul peste abilitățile mele.

– Păcat. Tonul ei era înțelegător, dar în ochi i se citea batjocura. Înțeleg. Ești un misogin.

Edward nu auzise niciodată cuvântul ăla, dar semnificația lui era foarte clară. Femeia îl judecase, crezând că era ca toți ceilalți bărbați din Anglia. Era o prostie să protesteze că era altfel. Era o prostie să-i pese de părerea acestei femei necunoscute despre el.

Cu toate astea, vorbi.

– Nu. Sunt doar realist. Cel mai probabil n-ai mai întâlnit niciodată pe cineva ca mine.

– O, dar sunt sigură că am făcut-o, spuse femeia, dându-și ochii peste cap. Le-am auzit pe toate. Hai să vedem. Crezi că femeile o să-i voteze pe cei mai chipeși candidați, fără să-și folosească mintea. Asta e dimensiunea realismului tău?

Bărbatul îi înfruntă privirea acuzatoare, cu o privire iritată.

– Ți se pare că sunt un prost? Nu văd nici un motiv pentru care femeile să nu voteze. În medie, nu sunteți mai proaste decât bărbatul de rând. Dacă există dreptate în lume, sufragetele își vor îndeplini țelurile politice. Dar lumea nu e dreaptă. O să-ți petreci toată viața luptând pentru beneficii, care se vor pierde în certurile politice, la zece ani după ce au fost obținute. De asta nu o să exclam. Nu ar avea nici un rost, pentru că mi-aș irosi aerul.

Femeia îl privi o clipă. Îl privi cu adevărat, ca și cum îl vedea pentru prima oară, în locul misoginului cu formă de bărbat pe care și-l imaginase.

– Dumnezeule. Își băgă mâna în buzunarul fustei. Ai dreptate. Chiar n-am mai întâlnit pe nimeni ca tine.

Femeia îl privi din nou, și de data asta, îl analiză lent, din cap până-n vârful degetelor. Inima lui Edward tresări. Apoi femeia îi zâmbi.

– Ei bine, domnule realist. Sună-mă dacă o ai vreodată nevoie de un semn de exclamare. Am o cutie întreagă cu așa ceva.

Lui Edward îi luă puțin să realizeze că femeia îi întindea o carte de vizită. Aceasta i-o strecură printre degetele acoperite cu mănuși ale mâinii drepte. Edward o prinse cu stânga, înainte să cadă pe jos. Cartea de vizită era simplă și modestă, fără înfloriturи și scris curbat cum te-ai fi așteptat, fiind a unei femei. Pe de altă parte, era o carte de vizită de afaceri, și nici o femeie nu-i mai dăduse una până acum.

Frederica Marshall, B.A.
Proprietară și editoare-șefă
Women's Free Press
De către femei – pentru femei – despre femei

Când Edward își ridică privirea, femeia plecase deja. O văzu la câțiva metri depărtare, făcându-și drum prin mulțime, cu scaunul sub braț. Apoi mulțimea agitată o înghiți și el nu mai rămase decât cu cartea ei de vizită.

Capitolul 2

Kent, mai târziu în acea seară

Casa în care Edward crescuse nu se schimbase deloc.

Niște urme de căprioară treceau prin pădurea din apropiere. O pajiște cu iarbă sălbatică, mângâiată de vânt și construită cu atenție, ca să arate natural, se întindea lângă aripa de sud. Râul, aflat la un cinci sute de metri de casă, scotea un murmur liniștitor.

Casa se afla la capătul unui drum lung, la un kilometru și jumătate distanță de centrul orașului. Ruinele a ceea ce fusese odată o fortăreață, cu pietre gri, argintate în lumina lunii, se conturau de pe un deal. O bătălie fusese purtată odată acolo. El și Patrick descoperiseră de multe ori bucăți de armură și mânere degradate de săbii. Acum nu mai rămăsese mare lucru din ea în afară de parapetul aflat sus de tot, iar de-a lungul râului, o colecție de pietre care fuseseră odată cheiul unei bărci. Acele rămășițe triste păzeau un vad din nisip, care fusese înlocuit în timp de un pod, aflat la un kilometru și jumătate distanță în susul râului. După aproape zece ani de absență, Edward se potrivea la fel de bine în peisaj ca acel parapet abandonat.

În fața lui se afla casa modernă, ca o imagine a liniștii pure.

Acea liniște era o minciună. Pe un câmp aflat aproape de grajd, se afla locul în care tatăl lui Edward dăduse ordin ca Patrick și Stephen să fie biciuiți.

Ferestrele casei aruncau o lumină aurie, înșelătoare, peste imaginea amintirii. Edward dădu din cap risipind gândurile sumbre și se îndreptă spre o ușă laterală, din sticlă. Lumina lunii se revărsa în bibliotecă. Prin ferestre, distingea un birou plin cu teancuri de hârtii. Edward își primise cota lui de pedepse în camera aceea. Acolo își ținuse capul sus, cu mândrie, refuzând să cedeze, refuzând să mintă, indiferent de consecințe.

Acum știa mai bine de atât. Noțiunea moralității era relativă. De exemplu, avusese de gând să intre prin efracție în casa aceasta. Unii ar fi putut categorisi lucrul acesta drept „jaf". Ceea ce, în sens moral, ar fi însemnat că locuitorii actuali ai casei nu ar fi apreciat intruziunea lui. Dintr-o perspectivă legală însă, exista o diferență mică, dar importantă: casa aceasta, și tot ce era în ea, îi aparținea încă lui. Avea să fie a lui pentru încă patru luni, până când era declarat mort, o dată pentru totdeauna.

Abia aștepta.

Scoase o foaie subțire de oțel, din locul ei ascuns în mâneca hainei, se aplecă lângă încuietoare și ascultă cu atenție să audă un clic. Cunoscuse odată un bărbat care putea să deschidă orice ușă în doar câteva secunde. Prin contrast, Edward avusese rareori nevoie să intre prin efracție, așa că talentul ăsta era ruginit. Avu nevoie de trei minute inconfortabile ca să convingă ușa să-l lase înăuntru.

Mirosul de trabuc îl năpădi imediat, întunecat și înțepător, un miros rânced care intrase în perdele și în pereți. Era un miros vechi, ca și cum nimeni nu mai fumase în camera aia de luni întregi. Edward găsi chibriturile, aprinse lampa cu ulei de pe birou și întoarse șurubul până când o flacără slabă lumină biroul. Erau teancuri întregi de hârtii peste care trebuia să se uite. Dacă Patrick avea dreptate, dovada avea să fie acolo.

Acesta era unul din cele două motive pentru care venise.

Dosarul pe care-l căuta era ascuns în sertarul cel mai din stânga, sub teancul de credite ipotecare. Edward desfăcu șnurul legat în jurul hârtiilor și se uită prin haosul de bilete și prin bucățile ispititoare de corespondență. Dar privirea îi fu atrasă de seria de articole tăiate din ziar.

Primul avea puțin peste șase luni.

„Întreabă un bărbat", citi el. „Publicarea inaugurală a unei rubrici de sfaturi săptămânale, de Stephen Shaughnessy."

Deci Patrick avusese dreptate. Cineva chiar era cu ochii pe Stephen. Prietenul lui îi spusese că Stephen scria pentru un ziar, dar Edward nu realizase că era vorba de o rubrică periodică, ba chiar una de sfaturi.

Ca să fie cinstit, gândul de a primi sfaturi de la puștiul de doisprezece ani, pe care-l cunoscuse odată, era mai degrabă îngrozitor. Dar până și Stephen se maturizase probabil în anii care trecuseră.

Înaintea rubricii se afla o explicație.

În atenția echipei editoriale a fost adus faptul că ziarul nostru, cu determinarea sa de a fi scris „de către femei, despre femei și pentru femei", nu ar putea să impresioneze pe nimeni, deoarece ne lipsește perspectiva unui bărbat, care să ne valideze gândurile. Pentru aceasta, am făcut rost de un Bărbat Adevărat, care să răspundă la întrebări. Vă rugăm să adresați toate întrebările Bărbatului, din partea femeilor de la Women's Free Press, Cambridge, Cambridgeshire. – F.M.

Lui Edward îi luă puțin să verifice numele ziarului. Da, era *Women's Free Press*. Ăsta era numele de pe cartea de vizită pe care o primise în acea dimineață. F.M. era mai mult ca sigur Frederica Marshall, femeia temperamentală pe care o întâlnise pe malul Tamisei. Asta îi explică comportamentul. Ea era angajatoarea lui Stephen. Nu exista nici un motiv ca Edward să fie bucuros. Era puțin probabil să o mai vadă din nou și, chiar dacă asta avea să se întâmple, nu avea de gând să se încurce în nici un fel. Un sărut, o îmbrățișare, un rămas-bun rapid, asta era tot ce putea să-și dorească un bărbat ca el.

Cu toate acestea...

Dădu din cap și continuă să citească.

Dragă Bărbate,

Am auzit că femeile sunt capabile de gândire rațională. E adevărat? Ce părere ai despre asta?

Aștept cu sufletul la gură părerile tale de bărbat.

O Femeie

Acesta era mesajul cuiva.

Edward își înclină capul și mută ziarul, astfel încât răspunsul să se afle în cercul slab al luminii lămpii.

Dragă Femeie,

Dacă eu aș fi o femeie, ar trebui să citez exemple de gândire rațională din partea femeilor, ceea ce ar fi groaznic de obositor. După ce am trece de exemplul grecilor antici, de conducătorii matriarhali din China, Africa și din propria noastră țară, după ce am trece de la astronomul Aglaonike, la alchimista Cleopatra și la propria noastră

contesă modernă a cromozomilor, abia am avea timp să vorbim despre cât de grozavi sunt bărbații. Pur și simplu nu am putea face asta.

Din fericire, sunt bărbat, deci simpla mea proclamare e suficientă. Femeile pot să gândească. Lucrul ăsta e adevărat, pentru că un bărbat a zis asta.

Al tău, Stephen Shaughnessy
Bărbat atestat

Dumnezeule. Edward își înăbuși un râset. Stephen nu se schimbase deloc. Trecuseră ani întregi de când îl văzuse, dar Edward încă îi auzea vocea neînfrânată, ca de obicei, mereu dezbătând, mereu câștigând, împingându-i pe toți la limita furiei și apoi dezamorsând totul cu o glumă.

Era bine de știut că tatăl lui Edward nu îi distrusese cu totul spiritul. Era și mai interesant că domnișoara Marshall alesese să printeze această rubrică.

Trecu la următorul articol, datat cu o săptămână mai târziu.

Dragă Bărbate,
Rubrica asta e o glumă? Sincer, nu-mi dau seama.
Semnat,
Un alt Bărbat

Dragă Alt Bărbat,

De ce ai crede că rubrica mea e o glumă? Un ziar scris de femei, pentru femei și despre femei evident are nevoie de un bărbat care să vorbească în numele său. Dacă e o glumă pentru bărbați să vorbească în numele femeilor, atunci țara noastră, legile și obiceiurile trebuie să fie și ele niște glume.

Sunt sigur că nu ești într-atât de lipsit de patriotism încât să sugerezi asta, sir.

Al tău, serios sută la sută,
Stephen Shaughnessy
Bărbat atestat

Avea să-i placă să citească articolele astea. Edward trecu la următoarea pagină. Avea să fie un mod minunat prin care să petreacă timpul cât aștepta.

Dragă Bărbate,

Ușa se deschise. Lui Edward începu să-i bată inima cu putere. Doar ăsta era al doilea motiv pentru care venise în vizită. Cu toate astea, nu se mișcă. Stătu pe scaunul care fusese odată al tatălui său și aștepta.

– Ce înseamnă asta? Bărbatul din ușă era doar o siluetă, dar vocea lui era dureros de familiară. Cum ai intrat?

Edward nu spuse nimic. În schimb, dădu lampa mai tare, lăsând lumina să inunde camera. Celălalt bărbat se încruntă pur și simplu.

– Cine naiba ești?

Pentru o clipă, Edward fu surprins. Fusese plecat mai bine de nouă ani, și fusese considerat mort în ultimii șapte. Dar mereu presupusese că propriul lui frate îl va recunoaște. Avuseseră neînțelegerile lor, mai multe decât majoritatea fraților. Anii care trecuseră rupseseră orice legătură bolnăvicioasă care ar fi putut să supraviețuiască între ei, lăsându-i să se clatine fiecare pe drumul lui. Dar până acum, Edward nu realizase cât de fizice deveniseră acele diferențe.

Cândva, semănaseră mult. James Delacey fusese o versiune mai scundă și mai tânără a lui. Părul lui James era în continuare brunet și lucios, iar fața netedă și catifelată. Prin contrast, părul odată brunet al lui Edward era presărat cu șuvițe albe. Mâinile lui erau aspre. Bănuia că singura piele de pe mâna fratelui lui care nu era catifelată era o pată mică, de la ținerea unui toc. Apoi, mai era și faptul că Edward petrecuse ultimii ani făcând muncă fizică și umerii lui erau dovada acestui efort.

James era îmbrăcat sobru, în negru. Era în doliu, realiză Edward surprins. Ciudat. Pentru Edward, tatăl lui nu mai exista de ani întregi. Pentru James însă, trecuseră doar nouă luni.

– Ultima oară când te-am văzut, eram pe docurile din Londra, spuse Edward grav. Mi-ai spus că cel mai bine era să plec și că o să-l antrenezi pe Wolf până mă răzgândesc și o să am voie să mă întorc. Replica lui fu întâlnită cu tăcere. Ei bine? Edward se rezemă de spătar, prefăcându-se leneș. A trecut aproape un deceniu de atunci. Unde e calul meu, James?

James își puse mâna pe cadrul ușii, ca și cum ar fi încercat să stea în picioare.

– Ned? Vocea îi tremură. Dumnezeule, Ned. Probabil visez. Nu ești aici.

Edward se strâmbă.

– De câte ori ți-am spus că prefer Edward? Pentru numele lui Dumnezeu, James, intră și închide ușa.

După o clipă de ezitare, James îl ascultă. Bineînțeles că nu avea să cheme servitorii. Nu acum, nu când mai rămăseseră doar câteva luni. Trecuseră șase ani și opt luni de când Edward scrisese ultima oară familiei. Când avea să împlinească douăzeci și șapte de ani, James avea să moștenească, în mod oficial, tot. Probabil avea data marcată cu stele și curcubeie în calendar.

– Ned. James se clătină, lăsându-se să cadă pe un scaun. Dădea din cap, confuz. Dumnezeule. Ești mort. Am avut o ceremonie. Își ridică privirea, ochii lui fiind întunecați de o emoție nerostită. Ți-am vândut calul. Îmi pare rău.

Dintre toate lucrurile pentru care fratele lui ar fi trebuit să-și ceară scuze, vânzarea unui armăsar care nu fusese călărit părea cel mai prostesc.

James se încruntă.

– Am ridicat și un monument, unul scump. Dacă tot aveai de gând să-ți faci apariția viu, nu puteai s-o faci într-o perioadă respectabilă?

Edward nu se putu abține și zâmbi. Da, auzise bine. Fratele lui tocmai se plânsese din cauza cheltuielilor asociate cu moartea lui.

– Tocmai mi-am vizitat mormântul, îl asigură Edward. Monumentul e minunat. Sunt sigur c-a meritat fiecare ban.

– Ce ai făcut? De ce n-ai spus nimic? Dumnezeule, dac-ai ști cât am suferit în ultimii ani. Mi-am tot spus că te-am condamnat la moarte.

Lui Edward îi tresăriră mâinile. Cum suferise tocmai James? Fratele lui stătea în fața lui, întreg și voinic. Suferința lui nu implicase nici lipsa meselor și nici nu fusese nevoit să se ascundă de bombardamente militare. Nu el fusese cel ținut într-un subsol, nu i se luase totul într-un coșmar lung, nesfârșit. El era suplu și chipeș, o versiune de-a lui Edward care nu mersese prin iad.

– Îmi pare rău pentru disconfortul pe care ți l-am provocat, spuse Edward sec.

– Da. James se încruntă. Și încă nu s-a terminat, nu? E al naibii de incomod.

Lui Edward i s-ar fi părut mai incomod să fie mort, dar asta era doar părerea lui personală. Însă nu putea să-l învinuiască pe fratele lui mai mic pentru perspectiva sa.

– Spune-mi de ce.

– O să fie cel mai mare scandal. James se uită la birou și inspiră adânc. O să vrei titlul. De asta ai venit, își încleștă mâinile în poală, ca și cum se pregătea pentru o luptă.

A, da. Un alt lucru pe care James îl avea și Edward nu: iluzia că această familie avea o urmă de onoare. Edward își amintea perioada când crezuse și el asta. Oarecum.

– Dacă aș fi vrut să fiu un Claridge, m-aș fi întors în ziua când am aflat de moartea lui tata. Nu, James. Păstrează titlul. E al tău.

James se încruntă, ca și cum nu-i venea să creadă ce auzise. Edward n-avea nici un dubiu că acesta nu-și putea imagina o lume în care un bărbat refuza titlul de viconte.

– Apropo de oraș, cum ai supraviețuit?

Fratele lui ar fi putut să spună multe lucruri prin întrebarea asta. „Cum te-ai descurcat, după ce tata te-a lăsat de izbeliște?" Sau poate: „Ai trecut cumva pe la consulul britanic înainte să înceapă asediul?"

Cum supraviețuise? Prin toate modurile posibile.

Dar îi zâmbi, pur și simplu, fratelui său.

– Am supraviețuit având noroc. Asta când îl aveam.

– A fost rău? făcu James ochii mari.

– Nu, minți Edward. Dar doar pentru c-am învățat să răspund cu aceeași monedă. Crede-mă, James, nu mai pot fi o companie bună. Știu cum ar trebui să se comporte vicontele de Claridge. Am avut parte de destule predici ca să-mi mai amintesc ce înseamnă onoarea de familie. Eu nu pot să fiu așa ceva. Se săturase ca oamenii să-l transforme în altcineva, iar băiatul care crescuse în casa asta ar fi putut la fel de bine să fie mort. Tu, pe de altă parte, poți să fii. O să fii, termină el relaxat.

James clipi, luat prin surprindere, dar păru să accepte asta ca fiind adevărul. Păru chiar să creadă că Edward îi făcuse un compliment. Încuviință și păru ușurat să descopere că lumea lui nu fusese dată peste cap.

Dumnezeule, James era așa ușor de citit. Ușurarea i se citi mai întâi în umerii lăsați. Apoi, inspiră și își micșoră ochii. Îl privi pe Edward cu suspiciune. Mai mult ca sigur că se întreba de ce se

întorsese fratele lui din morți, după toți anii ăștia, dacă nu avea de gând să revendice titlul. În scurt timp, James avea să realizeze că asta era o negociere, nu o reuniune.

– Deci ai nevoie de o alocație, păru James ușurat.

– Dumnezeule, nu. Șantajul nu se număra între preferințele lui. Erau prea multe oportunități să fii prins. Edward se gândi la dosarul de sub degete. Nu vreau decât un singur lucru de la tine.

James se aplecă în față.

– Ei bine?

Edward își lipi mâna de articolele din ziar.

– O să renunți la orice plănuiești să-i faci lui Stephen Shaughnessy.

James oftă îndelung, apoi își frecă fruntea.

– Am înțeles.

– Vreau cuvântul tău că nu o să-l rănești, nici direct, nici indirect. Asta e tot ce vreau. Oferă-mi asta și o să te las să-ți trăiești viața în liniște.

– Înțeles, spuse James mai tăios. A fost vina lui că ai fost pedepsit și trimis departe, sau ai uitat? Dar așa stau lucrurile. Ai fost viu în ultimii șapte ani. În tot timpul ăsta, nu i-ai trimis nici măcar un bilet fratelui tău, nici măcar un cuvânt care să indice că trăiești. Dar văd că ai vorbit cu Shaughnessy. Destul de des, cât să știi că fratele lui mai mic are probleme din cauza gusturilor sale. Asta clarifică situația.

– M-ai lăsat să mor, se auzi Edward răbufnind. Nu ai de ce să te plângi, pentru că am ales să-ți îndeplinesc dorințele.

James păli.

– N-am făcut așa ceva. Trebuie să știi că n-am făcut-o. Ce i-am spus consulului britanic a fost adevărat, oarecum.

Oarecum. Când venise declarația de război, Edward îi scrisese tatălui său, cerându-i bani ca să se întoarcă în Anglia. Refuzul tatălui său fusese ca o lovitură. Acesta spusese că dacă Edward nu credea în onoarea familiei, nu avea de ce să se bazeze pe ajutorul lui.

Dar James fusese cel care dusese lucrurile mai departe. Când Edward ajunsese la consulatul britanic din Strasbourg, cu doi pași înaintea armatei care înainta, secretarul consular îl declarase un impostor. Acesta primise o scrisoare în legătură cu asta, semnată chiar de James. Edward fusese numit mincinos, profitor și fusese dat afară.

Cu aceasta dispăruse și ultima speranță pe care o avusese de a primi un ajutor financiar sau de a se întoarce acasă, în siguranță. Acum totul aparținea trecutului. Amândoi fuseseră doar niște băieți când lucrurile se petrecuseră. Edward își uni degetele.

– A fost oarecum adevărat ce i-ai spus consulului britanic, spuse el calm.

Nu transformă cuvintele într-o întrebare. Nu avea de ce.

– Doar că n-ai avut nici o remușcare, Ned, și...

– Prefer să mi se spună Edward.

James înghiți.

– Da, Edward. Nu am crezut că... Adică, a fost pentru binele tău, și... Păru să realizeze că nu era un argument bun. Dădu din cap, ca și cum ar fi putut să dea la o parte cu o singură mișcare ce i se întâmplase fratelui său. Se pare că nu ești mort. Așa că... Expiră cu putere. Totul e bine când se termină cu bine, nu?

Din păcate pentru James, Edward nu era genul care să fie mulțumit de platitudini lipsite de sens.

– De acord, zise el. Totul e bine când se termină cu bine. Chestiile despre care vorbim sunt niște evenimente vechi și, după atâția ani, noi doi suntem în sfârșit de acord. E în interesul tuturor să rămân mort. E-n interesul tău și al meu.

Bărbatul zâmbi și așteptă ca fratele lui să proceseze amenințarea. Acesta se foi incomod pe scaunul din fața lui.

– Așa că te întreb, din nou: O să renunți la planul împotriva lui Stephen Shaughnessy?

James oftă zgomotos.

– Nu e chiar așa simplu. Am un loc în lumea asta. Dacă o să fiu viconte de Claridge pentru restul vieții, va trebui să păstrez o anumită reputație. Își încordă maxilarul. E ca și cu câinii. Dacă nu le dai câte una peste cap, din când în când, nu vor crede că tu deții controlul.

– Vorbim în continuare despre Stephen Shaughnessy? E un băiat cu o rubrică ridicolă, nu un câine.

– Da, zise James sec. El, luat individual, e complet neimportant. Dar mi-ai cerut să nu-l rănesc nici indirect și nu pot să fac asta decât dacă o las pe domnișoara Marshall și ziarul ei afurisit în pace.

Edward inspiră și se gândi la cartea de vizită din buzunar. Dar nu-l lăsă pe fratele lui să vadă că îi atrăsese atenția. Așa că se încruntă.

– Cine e domnișoara Marshall? Ar trebui să-mi pese de ea?

Buzele lui James se subțiară.

– E un exemplu de primă mână a tot ce e în neregulă în Anglia. Scrie toate articolele alea afurisite, le ațâță pe femei, forțează parlamentul să piardă timp valoros cu treburi irelevante. Știi cât timp a fost pierdut pe ancheta pe care a forțat-o, despre spitalele de boli venerice ale guvernului? Fratele lui scoase un sunet dezgustat. În urmă cu câteva decenii, o fată drăguță, care știa să poarte o conversație, era oarecum competentă și aprecia independența, ar fi ajuns amanta unui bărbat în Londra. Uită-te la ea acum. Era o nuanță de furie în vocea lui James. N-are obligații față de nici un bărbat, își bagă nasul unde nu e treaba ei, învrăjbește soția împotriva soțului, servitorul împotriva stăpânului. Majoritatea acestor femei... Ei bine... Ridică din umeri. Sunt cât de cât inofensive. Lasă-le să vorbească, le dă ceva cu care să-ți ocupe timpul. Dar Marshall? E o problemă reală.

Era interesant să-și cunoască fratele așa bine, și totuși să nu-l cunoască deloc. Edward încă își dădea seama când James protesta prea mult.

– Când i-ai cerut să fie amanta ta?

Fratele lui roși.

– A fost o ofertă generoasă! Cea mai bună la care poate spera cineva de teapa ei. Și m-a refuzat, fără să se gândească la sentimentele mele. Oricum, au trecut ani buni de atunci, nu mai e relevant, și nici n-aș mai vrea-o acum, chiar dacă m-ar implora.

Era ciudat că el și James aveau atâta lucru în comun. Era posibil să fie chiar singurul lucru. Domnișoara Marshall era exact și genul lui.

– Înțeleg, zise Edward calm. Pare de-a dreptul teribilă.

James nu avea cum să știe că intenționase observația ca pe un compliment. Într-adevăr, încuviință ușurat.

– Chestia cu domnișoara Marshall... Ei bine, au trecut luni întregi de când am început planificarea. Tata a început totul. A fost unul din planurile lui mărețe. Ar trebui să vezi ce a scris despre el. Nu pot să las treaba neterminată. Se încruntă. Dacă vrei să-l las pe Stephen în pace, poți să-l convingi să se delimiteze de domnișoara Marshall.

– Aș putea. Edward se prefăcu că ia în considerare ideea. Poate fi un compromis acceptabil.

Dar pentru asta, ar fi trebuit să vorbească direct cu Stephen. Ar trebui să dezvăluie adevărul existenței lui continue, iar acest lucru era prea periculos. Cu cât știau mai mulți oameni despre el, cu atât creșteau șansele ca să-l dea de gol cineva. Și după ce se afla secretul, Edward va fi forțat să recunoască totul. Una era să-i lase titlul de viconte fratelui său, care avea să se ocupe de proprietăți. Era însă cu totul altceva să lase proprietățile neîngrijite. Nici măcar Edward nu era așa nemernic cât să accepte așa ceva. Dacă se afla adevărul, nu avea de ales decât să-i ia locul lui James. Avea să-și petreacă restul zilelor în camera asta înghesuită, sufocat de titlul tatălui său.

În plus, la cum îl știa pe Stephen, o simplă confruntare nu avea să rezolve nimic. Băiatul pe care-l cunoscuse n-ar fi lăsat niciodată baltă un prieten, sau un angajator, doar pentru că era amenințat.

Și mai important de atât, ar fi fost împotriva propriilor principii să-i ceară lui Stephen să plece. Edward putea să-și amenințe fără nici o problemă fratele. Dar să-l ajute să-și îndeplinească țelurile? După tot ceea ce îi făcuse acesta? Nu. În Edward totul se revoltă la acest gând.

Nu o cunoștea mai deloc pe domnișoara Marshall. Tânăra i se păruse naivă și optimistă. Nu era genul de aliat cu care ar fi vrut să aibă de-a face. Prefera să lucreze cu oameni mai cinici. Dar o plăcuse, iar acest lucru nu era chiar irelevant. Nu putea spune același lucru și despre James.

– Câteva lucruri mici au fost puse deja în acțiune, zise fratele lui detașat, dar nu au consecințe mari, și o să încerc să mă asigur că nu-l vor răni pe Stephen mai mult decât e cazul. E bine așa?

– E vin acolo?

Edward arătă spre cealaltă pare a camerei.

Fratele lui se întoarse cu spatele.

– Ce? Nu. E brandy.

– E la fel de bun. Toarnă-mi un pahar și o să bem în cinstea înțelegerii.

Fratele lui traversă camera, cu un zâmbet plăcut pe față. Mai mult ca sigur că avea impresia că totul mersese conform planului său.

Cât James era cu spatele, Edward rulă dosarul gros peste care se uitase înainte de sosirea lui James și îl băgă în haină. Avea să se uite peste articolele din ziar, scrisori și restul și avea să aducă dosarul înapoi până dimineață. James nici nu avea să afle despre asta.

Edward ar fi preferat să nu-și trădeze fratele mai mic, nici măcar după tot ce-i făcuse acesta. Dar viața era făcută dintr-o serie de alegeri dificile. Putea să plece din Anglia și să-l lase pe fratele mic al celui mai bun prieten al său la mila planului familiei. Sau putea s-o cunoască mai bine pe domnișoara Marshall și să dea peste cap tot planul.

Și-o imagină pentru o clipă, cu acel zâmbet fermecător pe față. „Apelează la mine dacă o să ai vreodată nevoie de un semn de exclamare."

Fără semne de exclamare.

Căci el nu avusese niciodată nevoie de punctuație ca să se răzbune. Descoperise că minciunile și falsurile erau niște unelte mult mai eficiente.

La naiba, avea să-i facă domnișoarei Marshall o favoare. Aceasta nu trebuia să știe detaliile și, poate, dacă avea noroc, avea să se bucure de îmbrățișarea aia.

Capitolul 3

Cambridge, câteva zile mai târziu

– O dată, e coincidență. De două ori, e suspicios. De trei ori? Frederica Marshall bătea cu tocul în paginile ziarului din fața ei. De trei ori, e nevoie de o explicație. Deci, dragile mele?

Două femei stăteau lângă ea, examinând și ele paginile. În cameră era cald, cam prea cald, dar se obișnuiseră deja cu asta. Lady Amanda Ellisford, una din cele mai dragi prietene ale lui Free, stătea în dreapta ei, încruntată, ochii ei plimbându-se între două rubrici. Doamna Alice Halifax, verișoara lui Free, stătea în cealaltă parte. Buzele lui Alice se mișcau ușor. Îi luă mai mult ca să citească cuvintele. Asta nu era surprinzător, având în vedere că învățase să citească abia în urmă cu trei ani. Dar expresia i se întunecă în timp ce făcea asta.

– E ca și cum te-ai uita la două rochii bazate pe același model, spuse Alice. Materialul e diferit, croitoreasa e diferită. Dar tot o copie e.

Titlul articolului pe care-l scrisese Free era „De ce ar trebui femeile să voteze" Titlul articolului opus era „De ce femeile n-ar trebui să voteze"

Același număr de paragrafe. Aceleași argumente adresate în fiecare paragraf, susținute într-al ei, respinse în articolul din *London Star*. Dar cel din *Star* fusese printat cu nouă ore înainte ca ziarul lui Free să fie trimis la tipărit.

– Cineva o să observe, spuse Amanda încet. Își mușcă buzele agitată, apoi oftă. Nu numai o singură persoană. Și după ce vor observa, vor începe să vorbească.

Amanda era agitată. Era a treia oară când se întâmpla așa ceva în ultima lună. Prima oară, Free considerase că era o coincidență.

A doua oară, devenise suspicioasă. Dar asta? Asta părea să confirme totul.

– Știu exact ce vor spune, spuse Alice. Vor spune că femeile nu sunt capabile decât să-i copieze pe bărbați, că nu facem decât să luăm cuvintele pe care le scriu bărbații și punem „nu" în dreptul lor. Oricum, o zic deja destul de des.

Însă de data asta, aveau s-o spună în public, având la mână ceva ce părea să fie dovada. Free avea să primească altă rundă de scrisori furioase, acuzatoare. Unele aveau să fie urâte, mai mult ca sigur. Dădu din cap, îndepărtând gândul. Scrisorile urâte erau inevitabile. Le primea indiferent ce făcea. Erau prețul pe care-l plătea pentru că realizase ceva. Nu avea nici un rost să-și facă griji din cauza lor.

– Trebuie să înțelegem cum de se întâmplă așa ceva. Trei ziare diferite conțin cuvinte pe care le-am scris eu și tipăresc contraargumente pentru articolele mele, înainte să fie măcar tipărite. Free dădu din cap. Dacă asta nu e o coincidență, e un atac intenționat. Și dacă e un atac intenționat, cineva are acces la ce am scris.

– Poate a fost cineva care a umblat prin gunoi, spuse Amanda. Poate ți-a găsit ciornele, n-ar avea nevoie de mai mult.

Așa era.

– Poate e unul dintre angajați, sugeră Alice.

– Ar putea fi oricine intră în clădire. Amanda se uită în jos. Sau oricine primește una din versiunile corectate. Nici una dintre noi n-am încercat să ne ascundem munca.

Așa era. Free oftă și își puse capul în mâini, frecându-și tâmplele. De ce ar fi lipsită de încredere? Nu voia să le suspecteze pe femeile care lucrau pentru ea. Nu voia să transforme o afacere prietenoasă, pe care o construise cu trudă, într-un loc al suspiciunii și neîncrederii. Era mult de muncă, să creeze un loc unde femeile să se simtă suficient de protejate încât să aibă încredere una în cealaltă. Genul ăsta de suspiciune putea să distrugă tot ce realizase. Mai mult ca sigur că acesta era motivul pentru care cineva făcuse ce făcuse.

– O să avem nevoie de reguli mai stricte, spuse Amanda. Să-ți ții articolele corectate închise undeva, Free. Gata cu circularea articolelor de opinie pentru femei.

– Fă o listă cu oamenii care ar putea să fie responsabili, spuse Alice. O să ne gândim cum să aflăm cine e vinovat. După ce aflăm asta, o să decidem ce să facem.

Ușa din spatele lor se deschise și o rafală de vânt intră în cameră. Free își puse mâna peste hârtii, ținându-le pe loc. Aerul care intră era proaspăt și dulce. Tipăriseră versiunile corectate în acea dimineață, iar motorul cu aburi încălzise camera destul cât briza să fie binevenită.

Îl recunoscu pe bărbatul care stătea în ușă. Vorbise cu el la cursă, ziua trecută. Era înalt, cu părul ușor grizonant și cu ochii întunecați. Traversă încăperea înainte de se opri în fața ei. Era greu să-i ghicească vârsta. Dacă era să se ia după păr, putea să aibă chiar și patruzeci de ani. Dar nu vorbise ca un bărbat de vârstă mijlocie. Și avea o bravadă plăcută, care se potrivea mai bine unui bărbat mai tânăr.

Acesta se uită, interesat, în jur, plimbându-și privirea de la mesele din față, unde stăteau Free și editoarele ei șefe, la bazinele dintr-o parte a camerei, unde umezeau hârtia, de la cilindrii cu cerneală, la metalul închis la culoare al presei rotative silențioase. Ridică o sprânceană încet, ca o întrebare.

Free se îndreptă și se aplecă în față, întinzând mâna. Nu cu palma în jos, ca o domnișoară care voia să obțină un dans, ci ca un gentleman aflat în circumstanțe similare. Oare bărbatul avea să-i sfărâme oasele, ca să-și demonstreze puterea? Oare avea să-i ia mâna, ca și cum aveau să danseze împreună? Era un test.

Bărbatul nu ezită câtuși de puțin. Dădu mâna cu ea și o strânse cu fermitate.

– Domnul Edward Clark, spuse el.

Tânăra încercă să nu-și dea de gol mirarea. „Edward Clark" era un nume profund englezesc. Discursul lui, deși era perfect fluent, era presărat cu o nuanță vagă de accent franțuzesc. Bănuia că bărbatul se născuse în Franța, dar locuise în Anglia îndeajuns cât să piardă accentul limbii lui native, cu o mică excepție. Poate se înșela.

– Domnișoara Frederica Marshall, răspunse ea, deși bărbatul știa asta probabil, din moment ce-și găsise drumul spre locul afacerii ei. Pot să te ajut cu ceva?

Privirea lui se plimbă la masa din spatele ei. Se ocupaseră de pagina interioară a ziarului. Plăcile de imprimare se aflau pe masă, lângă articolele corectate, în văzul tuturor.

Amanda avea dreptate. Următorul număr al ziarului lor nu era învăluit în secret. Oricine putea să intre și să-l vadă. Dar domnul Clark nu observă ziarul. În schimb, ridică un colț al gurii.

– Vorbeai serios, spuse el, arătând spre căruciorul care se afla lângă masă. Ai o cutie plină cu semne de exclamare.

Acum că bărbatul vorbise mai mult, tânăra începu să-l considere englez. Un englez care locuise poate o perioadă în Franța?

– Laolaltă cu două puncte, punct și virgulă și virgule, zâmbi Free. Toate semnele de punctuație la care poate visa o fată. Dar hai să începem cu semnul întrebării. Sunt sigură că n-ai venit aici ca să te uiți la presa mea cu litere mobile. Pot să te ajut cu ceva?

Bărbatul o privi. Tânăra avu impresia că acesta știa exact ce făcea. Că atunci când ochii îi licăriră cu atâta intensitate când o privi, știa exact ce efect avea asupra stomacului ei. Lui Free îi plăcu senzația. Nu era nimic în neregulă cu un bărbat căruia îi plăcea să flirteze, iar pe domnul Clark nu era deloc dificil să-l privești. Atâta timp cât bărbatul înțelegea că lucrurile nu vor merge mai departe, aveau să se înțeleagă de minune.

– Am o propunere de afaceri pentru tine, spuse el.

Free își țuguie buzele.

– Ca idee, ăsta e un ziar editat de către femei, pentru femei și despre femei. Sunt slabe șanse să te angajez să scrii o rubrică.

– Nu scriu rubrici, spuse el. Pot să fac niște ilustrații credibile, dar aș fi un angajat groaznic. Nu e genul ăla de propunere. Putem să vorbim undeva, în privat?

Tânăra arătă spre o parte a camerei.

– Am un birou aici.

Bărbatul o urmă. Biroul ei nu era decât o cameră de depozitare acoperită, una în care demolase o parte a peretelui comun cu camera principală și o înlocuise cu geam, ca să aibă intimitate pentru întâlniri de afaceri ca acesta, în timp ce se afla în siguranță, în văzul angajaților ei. Bărbatul se uită în jur, la biroul vechi și ciobit în spatele căruia se așezase tânăra, la mormanul de texte gramaticale și rapoarte despre populație aflate pe un raft, în spatele ei.

Tânăra realiză, cu disperare, că versiunea unui alt articol, programat să apară în trei zile, se afla la vedere. Puse un teanc de hârtie goale pe el și se așeză la birou.

Dar bărbatul se uita pe geam, la locul în care-și desfășura Free afacerea.

– Domnișoara în bleu presupun că e Lady Amanda, spuse el, pe un ton detașat. Iar cea cu expresia îngrijorată trebuie să fie domnișoara Halifax.

– Ar fi trebuit să fac prezentările?

– Nu. Doar încerc să-ți demonstrez ceva. Mi-am făcut temele în ultimele zile. Știu cine ești.

Ultimele cuvinte fură rostite pe o voce joasă, iar bărbatul își îndreptă privirea spre ea. Ochii lui avură un efect tulburător asupra lui Free, ca și cum bărbatul făcea o declarație, una care îi dădea fiori. Trecuse atâta timp de când cineva îi dăduse fiori. Era ca soarele în timpul iernii. Ceva ce trebuia savurat, deoarece clar nu avea să dureze. Free speră că bărbatul nu va spune nimic urât, ca să strice momentul.

– Consideră că te-ai făcut înțeles. Știi cine sunt, spuse ea, încuviințând.

– Și când am intrat, mai mult ca sigur că voi trei discutați despre planul pus la cale ca să te discrediteze. Cel puțin ai descoperit ce făceau cu articolele tale. Bravo ție, domnișoară Marshall. Mi-ai ușurat munca.

Free tresări.

– Deci și tu ai observat asta.

Dacă el, un bărbat oarecare de pe stradă, făcuse legătura, și alții aveau s-o facă. Era o chestiune de timp până când cineva avea să scrie despre asta. Trebuia să pună la cale un plan și nu avea timp de pierdut.

– Să observ? Nu, domnișoară Marshall, spuse el, dând din cap. Am fost înștiințat.

– Deci se vorbește deja în public despre asta. La naiba! Nu avea nevoie de și mai multe probleme. Îți mulțumesc că m-ai anunțat. Nu ne cunoaștem și apreciez avertismentul. Acum te rog să mă scuzi...

Începu să se ridice.

– Nu o să te scuz. Îi făcu semn. Ia loc. Asta nu e ceva ce am aflat din discuții publice. Informațiile mele vin direct de la bărbatul responsabil pentru copierea articolelor.

Tânăra se opri, înghețată, în mijlocul mișcării.

– Direct de la el? repetă ea.

– Da. Îi știu multe din planuri. Crede că sunt de partea lui. Și e bine că nu sunt, pentru că dac-aș fi, nu ai afla dinainte ce urmează să se întâmple. Iar asta ar fi foarte, foarte rău pentru tine.

Free se așeză din nou pe scaun.

– Să-ți aduc cutia cu semnele de întrebare? E simplu, spuse el. Există un bărbat care vrea să-ți facă rău. Are destulă încredere în mine cât să-mi dezvăluie planurile sale. Cum nu vreau să te rănească, îți ofer ajutorul meu.

Bărbatul avea un zâmbet așa minunat și o atitudine așa caldă. Păcat că totul era o minciună.

Free dădu din cap.

– Povestea ta nu-mi inspiră încredere. Nu mă cunoști, așa că nu pot să cred că-ți pasă de ce se întâmplă cu mine. Povestea cu un bărbat din umbră care vrea să-mi facă rău e foarte plauzibilă. Jumătate din Anglia vrea să-mi facă rău. Susții că acest bărbat are încredere în tine, dar tocmai te-ai oferit să trădezi acea încredere. Asta îmi spune că nu ești de încredere. Nu știu care e treaba ta, domnule Clark, dar du-te altundeva.

Free crezu că domnul Clark se va enerva. Bărbaților nu le plăcea să fie numiți mincinoși, mai ales când mințeau.

Dar acesta doar zâmbi și se rezemă de spătarul scaunului.

– Bun. Nu ești atât de prostesc de naivă pe cât crezusem inițial. Asta o să ușureze lucrurile. Să încep cu chestiile de bază. Ai dreptate. Nu te cunosc și nu-mi pasă ce se întâmplă cu tine.

Spuse asta cu un zâmbet strălucitor pe față, unul care contrasta cu cuvintele pe care Free trebui să-și aducă aminte că i le spusese. Le spusese fermecător, dulce, chiar seducător: Nu-i păsa ce se întâmpla cu ea.

– Asta e posibil să fie primul lucru adevărat pe care mi l-ai spus. Dacă eu pot să văd dincolo de farmecul șubred al carismei tale, bănuiesc că și alții o pot face. De ce ar avea cineva destulă încredere în tine, cât să-și dezvăluie planurile secrete?

Bărbatul se aplecă în față.

– Tocmai asta e chestia, domnișoară Marshall. Am niște referințe sclipitoare.

Tânăra îl privi cu suspiciune. Jacheta lui nu era apretată. Trecuseră prea multe ore de când se bărbierise ultima oară. Părul lui era necuviincios de lung. Toate lucrurile astea puteau fi rezolvate de o menajeră sau o lamă, dar cu toate astea...

– Tocmai te-ai oferit să-l trădezi pe bărbatul cu care lucrezi. Ce fel de referințe ai putea să ai?

– Tocmai asta e frumusețea, pot să am ce referințe vreau. Să ți-o dau pe una din cele mai bune?

– Chiar te rog. Mă îndoiesc că o să mă facă să mă răzgândesc.

În loc să scoată o scrisoare din buzunar, bărbatul se întinse peste birou și scoase o foaie goală din teanc. Apoi, înainte ca tânăra să apuce să protesteze, bărbatul îi luă tocul și călimara cu cerneală.

– Ia să vedem. Bărbatul privi în depărtare, în timp ce bătea cu pixul în buză. Apoi începu să scrie: Pentru cine e interesat, am avut ocazia să lucrez cu Edward Clark timp de mulți ani. E sincer, corect și inteligent. O să vă ajute cu tot ce se poate. Bărbatul ridică din umeri. În mod normal, aș fi mai exuberant și specific. Detaliile sunt trucul unei falsificări bună. Dar în cazul ăsta, ideea nu e substanța referinței, ci forma.

Bărbatul o semnă cu înfloriturі și o așeză în fața ei cu o eleganță relaxată.

– Tocmai te-am văzut scriind asta, spuse ea. De ce aș crede...

Apoi se uită la pagină. Se uită la ea cu adevărat, la literele din fața ei, la semnătura pe care bărbatul o făcuse cu încredere. Gura i se uscă.

– Tocmai asta e și ideea. Nu ar trebui să ai încredere în mine. Dar poate uitându-te la referința asta, poți să înțelegi de ce oamenii au încredere în mine.

Dacă nu l-ar fi văzut scriind scrisoarea, Free ar fi crezut c-a scris-o chiar ea. Că ăla era scrisul ei, numele ei. Curba aceea precisă a literei F, buclele relaxate ale numelui ei... Bărbatul le executase perfect.

– Sunt căutat de două guverne pentru fals, zise el bucuros. Din fericire pentru mine, unul din ele nu mai există. Iar celălalt, în caz

ca te întrebi, nu face parte din Commonwealthul britanic. Nu ai adăposti un fugar cunoscut.

Tot ce se poate. Tânăra împinse hârtia. Poate poți să convingi pe altcineva să aibă încredere în tine. Dar după această demonstrație, sunt șanse și mai mici să am încredere în tine.

Excelent, zise el cu voioșie. Nu sunt un bărbat de încredere. Te am mințit de câteva ori pe parcursul acestei conversații și mai mult ca sigur c-o s-o fac din nou. De exemplu, numele cu care m-am născut nu e Edward Clark, deși l-am folosit în mod regulat în ultimii șase ani și acum îl consider al meu. Chiar te rog, domnișoară Marshall, să nu ai încredere în mine. Dar lucrează cu mine. În privința asta, interesele noastre sunt aceleași. Tu nu vrei să fii ruinată, iar eu aș prefera ca dușmanul tău să nu te ruineze.

De ce? Nu-ți pasă de mine.

Zâmbetul lui nu se schimbă, dar deveni o idee mai întunecat.

Așa e. Dar indiferența mea față de tine e dezechilibrată de cât de mult nu-mi place de el.

Sau, la fel de probabil, primise sarcina să o farmece și să-i afle planurile.

– Nu, mulțumesc. Tânăra își aranjă fusta și îl privi direct. O să-mi asum riscul singură. Nu am nevoie de ajutor de la un mincinos autodeclarat, care poate să mă trădeze în orice clipă.

Bărbatul oftă.

– Ar fi mult mai simplu dacă ai fi mai puțin isteață. Părea o plângere, dar bărbatul îi făcu cu ochiul la sfârșit. La naiba, domnișoară Marshall, încerc să fiu puțin onorabil. Dar foarte bine. Din moment ce nu am de ales, trebuie să lucrezi cu mine, pentru că o să te trădez.

Ridică din sprâncene.

Tânăra rămase fără aer.

– Poftim?

– Cât de precară e poziția ta în societate, domnișoară Marshall? Ești tânără, necăsătorită și arăți rezonabil de bine.

Spuse ultima parte fără pic de emoție, ca și cum enumera niște fapte.

Așa și era. Free trebuia să-și amintească asta. Indiferent cât de mult părea bărbatul că flirtează, asta era tot ce însemna ea pentru el: o colecție de informații.

– Am două planuri posibile ca să-mi învingă dușmanul. Unul e să lucrez cu tine, ca să-l învingă. Celălalt e să-ți închid toate operațiunile, ca să nu aibă plăcerea să o facă chiar el. O scrisoare falsificată de credit, vândută dușmanului tău. O scrisoare cu scrisul tău, menită iubitului tău, dar lăsată indiscret să fie găsită de altcineva? Ridică din umeri. Mi-ar lua jumătate de după-amiază ca să-ți fac viața cu adevărat mizerabilă și poate câteva zile ca să ți-o fac de-a dreptul imposibilă.

Inima tinerei începu să bată cu putere. Era ciudat modul în care sistemul nervos putea să copleșească mintea și că bărbatul care stătea în fața ei și vorbea pe un ton așa relaxat putea s-o facă să se simtă ca un iepure în fața unei haite de lupi. Bărbatul o privi cu un mic zâmbet pe față. Era ca și cum îi auzea pulsul, iar ritmul neregulat al acestuia era muzică pentru urechile lui.

Free nu avea de gând să fugă. Asta era afacerea ei, viața ei, și nu avea să-l lase pe acest bărbat să strice totul. Își încordă degetele, ca să nu mai tremure, și își puse cea mai reușită expresie de plictiseală.

– Deci mă șantajezi.

Zâmbetul pe care domnul Clark i-l aruncă era ca o armă, una pe care o alesese cu atenție din arsenalul lui masiv. Era zâmbetul unui bărbat care știa că poate să farmece și să devasteze, și-l folosea cu precizia unui maestru. Acesta se aplecă în față.

– Domnișoară Marshall, mi se pare că nu pronunți bine acel cuvânt.

Tânăra îl privi.

– Ar trebui să-l pronunți așa: Ura! Șantaj!

– Extraordinar, domnule Clark. Credeam că nu folosești semnul exclamării, spuse ea, ridicându-și sprâncenele.

– Nu o fac, dar tu le folosești, și nu e cazul să fiu econom.

– Ura! Free îl fixă cu privirea. O infracțiune! În momentul ăsta, infracțiunea aia e șantajul, dar nu o să mai fie pentru mult timp.

– Nu? De ce spui asta?

– Cu puțin noroc și o cantitate serioasă de arsenic...? Îi zâmbi. În curând, o să fie: „Ura! Crimă!" Și asta chiar e o cauză care merită semnele mele de exclamare.

Tânăra dorise să-l deruteze, însă zâmbetul lui se înclină și tot farmecul calculat dispăru într-un val de râsete adevărate. Bărbatul

se rezemă de spătar, dând din cap. Cumva, era și mai tulburător să realizeze că bărbatul o considera amuzantă. Și era cu totul nedrept faptul că o parte mică din ea voia să-l facă să râdă din nou.

Free ridică o sprânceană și-și transformă vocea în miere.

– Vrei niște ceai, domnule Clark? O să-ți pregătesc o cană, folosind rețeta mea specială. Doar pentru tine.

Bărbatul dădu din mână.

– Lasă asta. Vezi tu, domnișoară Marshall, nu vreau să distrug viitorul pe care ți l-ai construit cu atenție. În cazul de față, o să fiu canalia. Având în vedere situația, prefer să fiu canalia ta.

– Continuă, domnule Clark. Dă tot ce ai mai rău. Sunt imună la amenințările fără fond. Nu am nevoie de minciunile tale.

Expresia bărbatului era una de nemulțumire. Bineînțeles că se holba la ea.

Tânăra pufni, iritată.

– Da, sunt o persoană groaznică. Refuz să fiu intimidată. Nu am nevoie de o canalie, îți mulțumesc foarte mult. Îți urez la revedere.

– Da, spuse el. Fă asta. La naiba cu tot! Închise ochii și-și ridică degetele la tâmple. Speram să nu fiu nevoit să fac asta, dar...

Free îl fixă cu privirea. Trecuseră prin minciuni, fals și șantaj. Ce urma? Amenințări fizice?

– Va trebui să-ți spun adevărul, spuse el, reticent. O parte din el. Și va trebui să-ți spun îndeajuns, cât să te conving că știu ce fac.

Free nu-l credea nici măcar pentru o secundă.

– Persoana care vrea să te distrugă e nimeni altul decât onorabilul James Delacey.

Free rămase nemișcată. Delacey era și vicontele de Claridge, sau cel puțin avea să devină, în curând. Erau niște obstacole tehnice în confirmarea lui, deși tânăra înțelesese că era o simplă procedură. În afară de faptul că nu-și ocupase locul în Casa Lorzilor, bărbatul primise toate privilegiile sociale ale nobilimii. Îl întâlnise în urmă cu doi ani. Din fericire, nu avuseseră de-a face prea mult, iar tânăra nu avusese de gând să continue interacțiunea. Își puse mâinile pe masă, împingându-se în suprafața rece.

Bărbatul din fața ei nu-i observă neliniștea.

– Aș spune că lui Delacey nu-i plac sufragetele, dar e mai complicat de atât. Tatăl lui nu te-a plăcut niciodată. Ai închis o fabrică

în care investise și, din cauza ta, a pierdut foarte mulți bani. Iar Delacey ți-a cerut să fii amanta lui acum ceva timp și l-ai refuzat. De atunci, îți poartă ranchiună.

Dacă Clark știa asta, era clar că era destul de apropiat de Delacey. Asta nu-l făcea un prieten. Nu însemna că avea de gând s-o ajute. Dar cel puțin știa ceva.

– Delacey are de gând să te discrediteze complet. O să pună ca unul din scriitorii tăi să fie arestați săptămâna asta, sub suspiciunea de furt, și cât tu îți revii din scandal, o să spună că mai multe din eseurile tale recente au fost furate din alte ziare. Agenții tăi publicitari se vor retrage și numărul abonaților o să scadă drastic, spuse domnul Clark, aruncându-i un zâmbet strălucitor. Așa cum sunt convins că-ți dai seama, ești în dezavantaj. Nu trebuie să ai încredere în mine, domnișoară Marshall. Nici măcar nu trebuie să-ți placă de mine. Dar dacă n-o să mă asculți, o să regreți.

– De ce? De ce faci asta? întrebă ea, străpungându-l cu privirea.

Bărbatul ridică din umeri, nonșalant, dar strânse biroul prea tare.

– Pentru că eu și Delacey avem niște conturi mai vechi de reglat. Expresia domnului Clark deveni serioasă și bărbatul se uită, din nou, pe geam. E simplu. Delacey vrea să te rănească, iar eu nu o să-l iert. Așa că avem un dușman comun. Nu mă prefac că noi doi o să fim prieteni, dar am venit aici ca să mă prezint drept aliat. Nu eram obligat să-ți spun că sunt capabil de șantaj. Nu eram obligat să-ți demonstrez abilitatea mea de a falsifica scrisul. Dacă voiam, puteam să-ți aduc o recomandare de la însăși regina Victoria. Și domnișoară Marshall...

Bărbatul se aplecă spre ea, făcându-i semn să se apropie, ca și cum voia să-i spună un secret important. Tânăra nu se putu abține și se aplecă.

– Știi, dacă aș fi vrut să fiu plăcut și un gentleman, aș fi putut să te farmec. Într-o clipă.

Un val de căldură o străbătu, val care era jumătate rușine, jumătatea realizarea adevărului cuvintelor. Privirea lui o susținu pe a ei. Dumnezeule, se pricepea la asta. Știa cum să creeze sugestia atracției. Nu atât de mult cât să o îndepărteze. Destul cât să o intrige.

Free refuză să fie intrigată.

– Ai fi putut, dar fermecată sau nu, tot aș fi gândit, spuse ea.

– Sunt lipsit de onoare și rău famat. Mint și înșel, și îți spun sincer că ești doar un mod de a-mi îndeplini scopul. Nu-ți spun adevărul, dar per total, nu-ți ofer informații false. Poate nu știi exact ce cărți am în mânecă, dar o să știi scorul. Atâta lucru pot să-ți promit.

Free nu avea încredere în el sau în promisiunile lui, nici măcar puțin. Dar bărbatul avea dreptate. Chiar dacă nu era un om sincer, nu se prefăcea că e altceva. Era un gen de onoare ciudată.

– Nu te joc pe degete, repetă el. Delacey încearcă să-ți distrugă reputația. Delacey are de gând să facă mult mai mult, cu consecințe de durată. Spune-mi adevărul, domnișoară Marshall. Dacă ai avea ocazia să-l învingi pe Delacey, ai profita de ea?

Tânăra se gândi la editorialele ei, scrise cu trudă și furate de la ea, cuvintele ei în care pusese suflet fiind răstălmăcite și distruse, ca să servească unei cauze pe care o ura. Se gândi la toate lucrurile pe care le auzise ca fiind împrăștiate de Delacey despre ea, ajungând la urechile ei sub formă de șoapte și aluzii. Se gândi la toate scrisorile urâte pe care le primise, la fiecare amenințare laș de anonimă pe care o aruncase la gunoi, la fiecare noapte nedormită, după ce bărbatul se dăduse la ea.

Nu putea să demonstreze că Delacey era responsabil pentru toate acele scrisori groaznice. Dar dacă bărbatul plănuia chiar și o fracțiune din tot ce susținea domnul Clark, voia să fie tras la răspundere. Acesta încerca să ia ce era al ei. Încerca să o înfrângă, să o transforme într-un exemplu pentru toate femeile care o admirau și-și spuneau: „Dacă ea a reușit, eu de ce n-aș putea?"

Și i se pusese pata pe ea pentru că-l refuzase.

– Dacă vreau ca Delacey să fie tras la răspundere? Se auzi ea spunând. Da. Da, vreau.

Domnul Clark încuviință.

– Atunci, domnișoară Marshall, ai nevoie de o canalie. Arătă spre el însuși. Și aici sunt.

Edward se întinse pe scaun, lăsând-o pe domnișoara Marshall să-l analizeze. Aceasta se plecă puțin în față, încrețindu-și nasul. Toate acele semne ar fi trebuit să trădeze neliniștea, însă în combinație cu griul limpede și calm al ochilor ei, nu-i dădeau nici o idee despre ce gândea.

Crezuse că tânăra va fi ușor de citit. Ha! Crezuse că va fi ușor de manipulat. Un alt ha. Tânăra nu dăduse deloc înapoi. Edward se înșelase în ambele privințe și, oricât de confuză devenise conversația, cel puțin următoarele săptămâni aveau să fie palpitante.

Domnișoara Marshall nu avea nevoie să devină și mai palpitantă, recunoscu el în tăcere.

Tânăra îl fixă cu privirea, fără să clipească. Își lovi buzele minunate cu degetul.

– Care e următorul pas plănuit de Delacey? întrebă ea, într-un final. Ai spus că o să-mi discrediteze unul din scriitori. Pe cine?

Edward observă că tânăra nu fusese încă de acord să lucreze cu el. Fusese furios când citise notițele fratelui său și pusese cap la cap informațiile, dându-și seama de amploarea planului lui James. „Câteva lucruri au fost puse în mișcare", îi spusese fratele lui, dând din mână. Mai mult ca sigur că le considerase ca fiind lipsite de importanță.

Domnișoara Marshall se aplecă în față.

– Amanda? Alice? Era o ferocitate în tonul ei, aproape un mârâit din gât, ca și cum era o lupoaică care-și proteja puii.

– Nu, din câte știu. Edward se încruntă. Îl vrea pe Stephen Shaughnessy.

Tânăra clipi și se rezemă de spătar.

– Pe Stephen? Dar el scrie o rubrică pe săptămână. E pur amuzament.

– Da, dar e bărbat.

Free pufni.

Bărbatul încercă din nou.

– Shaughnessy e o țintă excelentă, pentru că sunt atâția care nu-l plac.

Tânăra își încordă maxilarul.

– Numai idioții nu-l plac.

Era protectoare și loială.

– Da, dar există o mulțime de idioți, îi spuse Edward, și el îi inspiră pe atâția. Scrie o rubrică în care râde de bărbați. E catolic. E irlandez. Nu știe cum să tacă. Ai văzut și tu. Situația e așa rea, că însuși colegii lui de clasă l-au stropit cu vopsea.

Domnișoara Marshall scânci.

– Ăla a fost unul din colegii lui?

– Da. Sunt mulți îndemnați să creadă ce e mai rău despre el. Și Delacey îl cunoaște, tatăl lui Shaughnessy a fost servitor la moșia familiei lui. Există încă animozitate între ei. Sunt sigur că dacă-l întrebi, Shaughnessy îți poate spune detaliile.

Tânăra nu încuviință, doar își încordă maxilarul și mai mult.

– Ce are de gând să-i facă Delacey?

– În seara asta, cineva o să ia un obiect de familie din camera unui alt student și o să-l pună printre bunurile lui Shaughnessy.

Expresia ei se întunecă. Bărbatul îi zâmbi apatic, refuzând să-i arate furia pe care o simțea și el din cauza situației. Faptul că Stephen avea să fie acuzat de furt și cel mai probabil dat afară de la școală fusese descris de fratele lui ca fiind „un lucru neimportant", cu care nu trebuiau să-și bată capul.

Domnișoara Marshall se gândi la situație.

– Ce propui să facem în privința asta?

– O să-l urmăresc pe bărbat, iau obiectul și îl ascund undeva afară, spuse Edward. Pot să fac toate astea fără tine. Dar ar fi bine dacă Shaughnessy ar avea un alibi de neclintit pentru seară. Am încredere că poți să te ocupi de asta.

– Pot să fac asta, zise ea încet.

– Excelent. Deci ne-am înțeles.

Tânăra ridică mâna.

– Nu încă. Tot nu am încredere în tine, domnule Clark. Din câte știu, nu faci decât să plănuiești detaliile unei astfel de situații, în clipa în care mi-ai obținut cooperarea. Și cum propui să mergi singur, nu o să fie nimeni care să nege ce o să spui c-ai descoperit. E foarte convenabil pentru tine.

O senzație de entuziasm îl gâdilă pe Edward în palme.

– Atunci ce sugerezi să facem?

Tânăra îi aruncă un zâmbet strălucitor.

– Poți să rămâi aici ca invitat al meu, pe parcursul zilei. O să fii un invitat care nu mai pleacă și care nu interacționează cu nimeni. Așa, o să știu că n-ai trimis nici un mesaj ca să pui la cale ceva.

– Îi ceri foarte mult unui bărbat care se oferă să te ajute.

– Și totuși, nu te oferi să mă ajuți. Nu dai doi bani pe mine. Vrei să mă ajuți ca să te răzbuni. Sunt convinsă că poți să suporți un mic obstacol pentru asta, nu?

Tânăra luase totul în calcul. Edward cedă, dând din mână.

– Vezi-ți de treabă. Eu o să stau aici toată ziua. Și după, ce o să se întâmple?

– O să te însoțesc în camera lui Shaughnessy diseară. O s-o verific. O să vedem împreună dacă obiectul e acolo.

– Și dacă e, o să ai încredere în mine?

Tânăra atinse referința falsificată pe care bărbatul i-o lăsase pe birou și-i zâmbi și mai larg.

– Dacă o să fie acolo, nu o să te dau pe mâna autorităților. A fost bine că ți-ai demonstrat talentul atât de minunat de falsificator în fața mea. Chiar mi-ai lăsat dovezi. Așa că dacă spui adevărul despre asta, presupun c-o să te las liber. Pentru moment.

Edward ar fi trebuit să fie în mod clar enervat de ea. În schimb, îi venea să râdă, să dea mâna cu ea și să-i spună că juca un joc al naibii de plăcut. De fapt, nici măcar nu ar fi vrut să-i dea drumul la mână.

– Domnișoară Marshall, mă șantajezi cu tentativa mea de a te șantaja? Pot să amenințacum c-o să mă duc la autorități, ca să transform șantajul ăsta dublu într-unul triplu?

Tânăra se aplecă în față, făcându-i semn să se apropie. Bărbatul își puse mâinile pe birou și o ascultă. Între ei erau numai 30 de centimetri și o întindere de lemn. Când ea își linse buzele, Edward simți cum i se usucă gura. O, nu. Nu era nimic plictisitor la femeia asta. Ba chiar era fascinat de ea.

Free îi zâmbi și apoi spuse pe un ton jos:

– Domnule Clark, ai spus că te-ai informat. Ai spus că știi cine sunt. Evident, nu te-ai uitat foarte bine. O femeie nu conduce un ziar și nu-și face propriile investigații fără să învețe cum să se poarte cu canaliile. Ai impresia că poți să mă împingi de colo-colo, că poți să valsezi aici și să preiei conducerea. Nu poți. Dacă vrei să te bucuri de răzbunarea ta, va trebui să muncești pentru ea.

Edward încercă să fie iritat. Femeia asta complica totul. Îl privea cu o expresie care oscila între a fi fermă și neastâmpărată. Cu toate astea, bărbatul nu putea să adune nici măcar o urmă de exasperare. Avea să fie de-a dreptul distractiv să lucreze cu ea.

Așa că, în loc să fie de acord, îi luă tocul din nou și apoi scrisoarea pe care o falsificase.

– Post-scriptum, spuse el cu voce tare, în timp ce scria. Nu te lăsa păcălită de smerenia lui Edward Clark. E enervant de genial.

Fii atentă! O să te sperie de-a lungul timpului. Îi dădu apoi scrisoarea înapoi. Gata. E mai bine așa, nu ți se pare?

Tânăra citi paragraful pe care-l scrisese Edward, fără să ridice din sprâncene.

– Nu neapărat, nu.

– Ar fi trebuit să subliniez „enervant"? Sau „genial"? Întreb, pentru că dacă tot o să mă închizi pentru falsificare, vreau să mă asigur că ai specimenul perfect de prezentat în fața judecătorului. Orice bărbat are mândria lui.

– Nu sublinia nimic, zise ea calmă. O să te anunț eu când ai câștigat dreptul ăsta. Pentru moment, poți să folosești doar scrisul normal și punctul.

Nu putea să fie cu un pas înaintea ei, nici când venea vorba de șantaj, nici de gândit sau fermecat. Nu putea s-o întreacă nici când venea vorba de sfidare.

– Spune-mi, domnișoară Marshall, te supui vreodată cuiva?

Tânăra dădu din cap.

– Doar dacă asta mi-ar aduce ce vreau. Sunt o femeie foarte hotărâtă.

Edward o credea acum. Fusese păcălit de idealismul și zâmbetul ei. Un bărbat putea să-i vadă silueta suplă din spatele biroului, degetele ușor pătate cu cerneală, aflate deasupra scrisorii pe care o scrisese, și să vadă doar o femeie scundă, minunată. Putea să vadă asta și să rateze cu totul oțelul din caracterul ei.

Edward nu avea să mai facă acea greșeală din nou. O urmă de zâmbet apăru pe buzele ei când privi în jos. Era înnebunitor de... de toate. Toată treaba asta o luase la vale. Nu știa când avea să aibă loc ciocnirea, însă nu avea de gând s-o rateze. Toată treaba asta devenise atât de teribil de rea, încât ajunseseră de unde plecaseră, și devenise ceva... ispititor de bun.

– Ei bine, spuse el, ridicându-se. Ia-o înainte, domnișoară Marshall. Dacă tot o să mă ții sub supraveghere, presupun că trebuie să-mi spui și unde o să stau.

Capitolul 4

Domnișoara Marshall îl duse pe Edward într-o cameră pe care o numea arhivă. De fapt, era o idee mai mult decât o cămară prăfuită. O despicătură înaltă, cu un geam, abia lăsa să intre destulă lumină ca să lumineze un scaun, un birou șubred și niște dulapuri.

– Domnul Clark se gândește să-și facă reclamă la noi, le spuse Free celorlalte femei. Vrea să se uite prin arhivele ziarului.

Nu era deloc o idee rea. Crezuse că făcuse cercetările necesare, dar când venise aici avusese doar o noțiune vagă despre cum era domnișoara Marshall, pe care o pusese cap la cap după cinci minute în compania ei și folosind combinația de notițe din dosarul fratelui său. Adevărata față a femeii îi fărâmițase așteptările, care nu fuseseră deloc mari.

Începu să-i citească ziarul, de la primul număr.

După numai patru numere din ziarul domnișoarei Marshall, care apărea de trei ori pe săptămână, era de-a dreptul terifiat. Femeia se internase într-un spital guvernamental de boli venerice, una din instituțiile acelea groaznice, ridicate pentru protejarea Marinei Regale, unde erau ținute prostituatele suspectate de boli venerice. Domnișoara Marshall stătuse acolo 26 de zile. Fusese examinată, tratată urât, înfometată și ținută în frig. Când fusese scoasă în sfârșit de fratele ei, scrisese un raport usturător despre condițiile dinăuntru.

Nimeni nu fusese dispus să-l publice, așa că-și deschisese propriul ziar.

Raportul despre tratarea urâtă a prostituatelor suspectate de boli venerice îi dăduse material pentru prima săptămână în lucru. În săptămânile următoare, se angajase la o fabrică de bumbac. Lucrase ca servitoare în casa unui nobil despre care se spunea că-și bate joc de virtutea servitoarelor sale. Le luase interviuri curtezanelor și prostituatelor, pe de-o parte, și marilor dame ale societății,

pe de alta. Scrisese despre toate lucrurile astea folosind un limbaj comun, simplu și acuzator.

De-a lungul anilor, adăugase scriitori și o a doua pagină ziarului ei. În acesta, se găseau rubrici de la gânditoare precum Emily Davies și Josephine Butler. Reclamele înfloriseră. Articolele acopereau tot, de la sfaturi de rând despre cum să crești câteva legume în plus într-o locuință, la critici usturătoare ale coloniei nou înființate pe Coasta de Aur. Și totul era scris de și despre femei. Rubrica acerbă a lui Stephen Shaughnessy din fiecare miercuri avea corespondent într-o femeie pe nume Sophoronia Speakwell, care oferea sfaturi la fel de tăioase sâmbăta.

Nu era de mirare că fratele lui o luase la ochi pe domnișoara Marshall.

Și nu era de mirare nici că Edward nu reușise s-o convingă. Pufnise în gând când Free îl numise misogin, dar o subestimase atât de tare, încât trebui să se întrebe dacă nu cumva chiar era genul de persoană care nu putea să recunoască meritele unei femei doar din cauza sexului acesteia. Asta era o greșeală pe care trebuia s-o îndrepte imediat, dacă avea să lucreze cu ea.

La naiba, amenințase că avea să-i distrugă reputația, de parcă Free era o mică debutantă fandosită. Nu era de mirare că aceasta nici măcar nu clipise. Parcă fluturase un cuțit de unt în fața unui spadasin desăvârșit.

Ușa spre camera mică era deschisă și o vedea făcându-și treaba. Ea și celelalte femei petrecură cea mai mare parte a după-amiezii stabilind așezarea în pagină, scoțând câteva pagini la presă, apoi uitându-se la exemplarul rezultat. Le auzi certându-se din cauza antecedentelor, dar nu era decât o gâlceavă prietenească. Domnișoara Marshall plecă la puțin timp după aceea.

În loc să se întoarcă la ziarele arhivate, Edward își deschise caietul de schițe. Unii bărbați țineau un jurnal, pe când Edward desena. Faptul că reducea o experiență la o schiță sau două îi antrena memoria care ținea de detalii.

Încercă să-și amintească biroul ei cât de bine putu. Putea să vadă fiecare zgârietură de pe birou, își amintea teancul exact de hârtii, poziția călimării și a tocului. Lucrurile astea le desenă cu linii rapide și sigure.

Dar când încercă s-o deseneze pe domnișoara Marshall, memoria lui nu mai fu la fel de bună. Părul ei roșcat era prins într-un coc simplu. Purtase o rochie gri-închis, cu mâneci negre. Dar liniile pe care le puse pe hârtie nu o surprindeau pe ea. Îi scăpa ceva, ceva vital. Nu știa ce anume.

La ora trei după-amiaza, Free se întoarse. Edward închise caietul, ridică un alt ziar, din urmă cu nouă luni, și se prefăcu că era absorbit de el.

Tânăra veni la ușa lui. Avea o pungă de hârtie, pe care o ridică.

– Un sendviș, domnule Clark?

Bărbatul puse ziarul jos.

– Mă și hrănești? Domnișoară Marshall, mai că-mi vine să cred că-ți pasă.

– Am un frate mai mare. Se plânge groaznic de tare dacă ratează o masă. Nu vreau să te aud plângându-te toată seara.

Edward pufni.

– Nu mă plâng. Niciodată.

– Acum putem să fim siguri că n-o s-o faci. Îi dădu punga. Ai apă și săpun în față, dacă vrei să... Tânăra se opri și se încruntă. Nu ți-ai scos mănușile. Ar fi trebuit să te avertizez, e mai ușor să scoți cerneala de pe mâini, decât de pe material.

– Serios? Bărbatul o privi. Domnișoară Marshall, ți-am văzut mâinile. Reușești să scoți vreodată toată cerneala?

– Nu. Sunt marcată pe viață, spuse ea mândră.

– Așa mă gândeam și eu.

– Avem un ziar care trebuie să fie la poștă la patru dimineața, așa că te rog să mă scuzi.

Tânăra îl salută, apoi plecă.

Bărbatul își deschise carnetul din nou. Schiței clar îi lipsea... *ceva*. Probabil nu reușise să surprindă un truc al luminii sau o expresie. Desenul pe care-l făcuse cu ea părea șters și lipsit de substanță, în comparație cu domnișoara Marshall cea adevărată. O subestimase o dată. Nu ar fi fost deloc înțelept să o facă și a doua oară. Încerca să-și dea seama ce lipsea, când ușa mare se deschise și intră un bărbat.

Atenția lui Edward fu imediat captată. Își ținu privirea îndreptată asupra carnetului, dar nu se putu abține și trase cu ochiul. Bărbatul

care se ducea spre domnișoara Marshall era mai înalt decât și-l amintea. Mușchii pe care-i dezvoltase vâslind erau noi. Dar era, fără doar și poate, Stephen Shaughnessy. Edward putea să-i audă vocea de acolo. Devenise mai adâncă, dar avea același ton vioi, acea nuanță irlandeză, o urmă din accentul mamei lui, temperată de viața în Anglia. Aceasta scoase la suprafață un val de emoții nedorite.

Micul Stephen. Enervantul Stephen. „Tontul", așa cum îi spuseseră el și Patrick, când era amuzant în mod special și nu voiau să recunoască asta. Nu devenise mai puțin tont, asta dacă rubricile lui erau un exemplu.

Faptul că îi făcea în diferite feluri pe ceilalți bărbați nu schimba nimic. Edward încă tânjea. Nici măcar nu știa după ce. Își repetase de milioane de ori după ce fusese dat afară din consulat că nu avea un frate, că nu avea o familie. Momentul în care îl văzu pe Stephen evidențiе minciuna pe care și-o spusese. Edward avea totuși un frate mai mic. Poate nu unul cu care era înrudit prin sânge, dar tot frate era.

Stephen își aplecă capul spre domnișoara Marshall. Stăteau aproape, domnișoara Marshall abia ajungând la bărbia lui Stephen. Aceasta își înclină capul și arătă cu degetul spre el, iar Stephen își ridică mâinile lent, în semn de capitulare. Bărbatul spuse ceva, iar tânăra râse.

Edward se uită în jos și întoarse pagina carnetului. Fiecare trăsătură a lui Stephen îi era întipărită în minte. Nasul acela ascuțit, privirea pusă pe șotii, zâmbetul strâmb. Aproape că putea să-l vadă redus la liniile de creion de pe pagina goală din fața lui. Nu avea să-l schițeze. Edward schița ca să-și amintească, iar situația era deja destul de dificilă.

„Vezi-ți de treaba ta", gândi el. „Pleacă. Ai grijă. Sunt mort, dar nu o să-mi las familia să te rănească din nou." Însă nu se uită la Stephen în timp ce gândea asta. În schimb, dădu din cap, scoase ziarul și se întoarse la citit.

Stephen avea o cameră într-o clădire care dădea spre râul Cam.

Free putea să vadă înăuntru de pe malul râului, ghemuită într-un tufiș aflat de-a lungul aleii, cu un binoclu în mână. Domnul Clark nu avusese nici o obiecție să stea printre frunze și ramuri cu ea.

Tânăra nu reușea să-l înțeleagă. O mințise, și recunoscuse asta cu zâmbetul pe buze. Încercase s-o șantajeze, dar dăduse din umeri înțelegător când Free refuzase să fie șantajată. Era, fără doar și poate, o canalie, dar era cea mai binevoitoare canalie cu care lucrase vreodată.

– Ai fost la Cambridge? întrebă ea.

Bărbatul îi aruncă o privire șocată.

– Drept cine mă iei? Drept unul din filfizonii ăia care țopăie și dezbat la cursurile de latină? Bărbatul ridică din umeri. Dacă tot ții binoclul, fii cu ochii pe cameră. Nu vrem să ratăm nimic.

Edward nu încercă însă să-i ia binoclul. Free oftă și îl fixă asupra camerei lui Stephen. Acesta lăsase o lampă aprinsă, dar era în continuare destul de întuneric încât ar fi putut să rateze ceva, dacă nu era atentă.

– Ai mers undeva, spuse ea. Undeva, înainte să locuiești în Franța, bănuiesc eu. La Harrow, poate? Ai o urmă de ceva în felul în care vorbești.

Bărbatul pufni și-și mută privirea.

– Eton.

Free pufni și ea.

– Fratele meu a fost la Eton. Aș recunoaște asta. Mă minți.

– Bineînțeles că te mint. Suntem parteneri reticenți, domnișoară Marshall, nu prieteni care-și spun povești din copilărie.

Un alt bărbat ar fi rostit cu furie acele cuvinte. Însă el le spuse cu o urmă de umor, ca și cum era o mare glumă faptul că erau forțați să fie unul în compania celuilalt.

– A, atunci vrei să stăm într-o tăcere apăsătoare?

– Nu, spuse el. Sunt mulțumit să mă distrezi, dacă vrei. Spune-mi, care a fost rezultatul meciului Hammersmith-Choworth de dimineață? Am fost destul de izolat în după-amiaza asta și n-am avut ocazia să aflu.

Free lăsă binoclul jos și se întoarse spre el.

– Suntem parteneri reticenți, domnule Clark, repetă ea. Nu sunt secretara ta, ca să-ți spun știrile.

– Tipic pentru o femeie, ridică bărbatul din umeri. Nu știi. Ai impresia că boxul e prea violent, că e sub demnitatea ta?

Free izbucni în râs.

- O, nu. Dacă ai impresia că poți să mă enervezi cu un prost plasat „tipic pentru o femeie", te înșeli amarnic. E teribil de neoriginal. Toată lumea o face. Credeam că ești mai bun de atât.

Urmă o scurtă pauză, apoi Edward dădu din cap trist.

- Ai dreptate. A fost un clișeu teribil. Următoarea dată când o să încerc să te provoc să răspunzi, o să fiu mai bun de atât.

Lui Free i se făcu milă de el. Ridică binoclul din nou și îl fixă asupra ferestrei luminate.

- Choworth a căzut după 12 runde cu Hammersmith.

- Hammersmith a câștigat! Inventezi asta. A reușit să reziste? Știu că Hammersmith e mai rapid, dar Choworth are lovitura puternică. Și forța! L-am văzut....

– Ai grijă, domnule Clark! Folosești semne de exclamare, spuse Free, zâmbind.

Urmă o pauză.

– Așa e. Bărbatul oftă. Știi, boxul e singurul lucru de care mi-a fost dor în legătură cu Anglia. Căutam ziare englezești special ca să citesc rezultatele preferaților mei. Când eram mic, eram înnebunit după bătăi. Cred că e singurul lucru care nu s-a schimbat.

– Se pare că Choworth a nimerit câteva lovituri în dreapta, în runda nouă, spuse Free, după o pauză. Hammersmith era la pământ. S-a chinuit să se ridice, dar descrierea din *Times* vorbește despre faptul că publicul credea că era terminat.

Edward înclină capul spre ea.

– Știi asta pentru că citești toate ziarele rivale sau pentru că ești cu adevărat pasionată de acest sport?

– Tata mă ducea la meciuri când eram mică. Free zâmbi. Încă mai mergem împreună. Înțelege din asta ce vrei.

– Hmmm. Domnul Clark pufni. Nu e corect.

Înainte ca tânăra să-l întrebe ce voia să spună cu asta, ușa de la camera lui Stephen se deschise. Free îi făcu semn să tacă și-și fixă binoclul asupra ferestrei. Un bărbat se strecură înăuntru. Purta o șapcă neagră, tricotată, trasă peste față.

– E cineva acolo, îi spuse ea domnului Clark.

– La naiba!

Tânăra se întrebase dacă buna lui dispoziție era o fațadă. Dacă o ura poate și reușea să ascundă asta foarte bine. Acea ultimă replică

a lui o convinse de contrariu. Simțea o furie tăcută. Bărbatul se încordă lângă ea, iar ochii îi licăriră.

– La naiba! repetă el. Speram că o să anuleze treaba asta. Chiar am sperat.

Poate și asta era doar o fațadă. Până la urmă, era vorba de un bărbat care falsificase ceva chiar în fața ei, fără să clipească.

Free își menținu privirea asupra bărbatului din camera lui Stephen. Acesta se opri în fața șifonierului lui Stephen, se întoarse spre biroul lui, iar apoi, după altă pauză, ieși din nou pe ușă.

Tânăra se ridică.

– Hai să mergem.

Înaintară pe drumului de peste pod. Edward nu încercă să o ia înaintea ei, deși ar fi fost ușor, având în vedere fusta greoaie pe care o purta Free și corsetul. În schimb, ținu ritmul cu ea, mergând repede alături. Când ajunseră la peretele exterior al căminului, Edward se opri.

– Dacă te ridic, poți să ajungi la fereastra lui?

– Sigur că da, zise ea, fără să ezite.

Înainte ca tânăra să se pregătească, Edward o prinse de talie și o ridică. Tânăra simți pentru o fracțiune de secundă o ușoară senzație a forței lui, puterea mușchilor, înainte ca degetele ei să prindă pervazul ușii lui Stephen. Încercă să se prindă mai bine. Prinsoarea ei se mută, alunecând. Sub piciorul ei apăru o mână, ca sprijin. Apoi îi făcu vânt și tânăra intră în camera lui Stephen.

– Ai nevoie să te ajut să te ridici? șopti ea de la fereastră.

– Ești prea drăguță, îi răspunse el.

Apoi, sări spre geam, găsind un loc în care să-și sprijine piciorul aici, un loc în care să se prindă cu mâna acolo. Înainte ca tânăra să-și dea seama, Edward se strecura peste pervazul ferestrei, fără să fie câtuși de puțin afectat de efort.

Free făcu ochii mari.

– Îmi dau seama că nu ești un gentleman, spuse ea, când bărbatul intră în cameră. Ești mult prea puternic.

– A, ai observat. Bărbatul se îndreptă, se șterse pe mâini și îi aruncă un zâmbet cu subînțeles. Am lucrat cu metale. Dar putem să vorbim altă dată despre cât de atrăgători sunt mușchii mei, cândva când nu intrăm prin efracție într-o clădire.

Spusă de alt bărbat, acea laudă ar fi fost de-a dreptul deranjantă. Dar domnul Clark nu se uită cu subînțeles și nici nu îi făcu cu ochiul. Nu ridică din sprâncene, ca să se asigure că tânăra înțelesese aluziile lui indecente. Pur și simplu se întoarse cu spatele și studie camera, ca și cum nu fusese de-a dreptul scandalos. Ca și cum pur și simplu spusese adevărul. Și poate chiar asta și făcuse.

Free își acoperi gura, ca să nu izbucnească în râs.

– Ai face bine să începi să cauți, spuse el. Așa, poți să te asiguri că n-am ascuns nimic aici. O să țin de șase.

Era ciudat, să caute prin șifonierul lui Stephen. Deși acesta îi dăduse voie, simțea că era o intruziune din partea ei. Într-un final, găsi un inel. O chestie urâtă, din aur pătat și chihlimbar, printre lavalierele lui.

– Acolo, spuse ea. Ăla e. Ai avut dreptate în privința asta.

Cu toate acestea, tot nu avea să aibă încredere în el.

– Ia-l, îi făcu el semn. Hai să ieșim de aici, înainte să fim descoperiți.

Free nu avea încredere în el, dar dacă își dădea voie, ar fi putut să-l placă. Era isteț, relaxat și deloc ofensat de inteligența ei. Era păcat că va trebui să distrugă camaraderia lor temporară.

Free se duse la ușă.

– Mai trebuie să fac ceva.

În tot acest timp, șoptiseră. De data asta însă, nu se sinchisi să vorbească mai încet.

Bărbatul se strâmbă.

– Șșș. O să te audă.

Tocmai asta era și ideea. Free ridică mâna. Domnul Clark făcu un pas în față, dar înainte să ajungă la ea, tânăra bătu tare în ușa lui Stephen, din interior.

– Poți să intri acum, doamnă Simms, zise Free tare. Hai să vedem ce avem.

Capitolul 5

Edward ieși pe geam înainte să aibă ocazia să se gândească la ce făcea domnișoara Marshall. Inima îi bătea cu putere, iar mâinile îi erau transpirate. Dar în loc să sară jos imediat, se ținu strâns de piatra aspră a clădirii, mâinile lui fiind înfășurate în iederă.

– Ei bine, draga mea, e așa cum credeai? auzi el o voce mai în vârstă.

– Mă tem că da. E un inel aici.

– Ce urât, domnișoară Marshall. Ce urât, spuse bătrâna. Bine c-ai aflat de asta. Stephen e un simpatic.

Deci nu îl ura toată lumea. Edward nu mai vorbise cu Stephen de câțiva ani și, cu toate astea, nu fu surprins să descopere că acesta încă le cucerea pe femei.

Cealaltă femeie pufni, dezgustată.

– Pot să garantez pentru faptul că n-a fost aici toată seara. M-am uitat printre lucrurile lui după-amiază la trei, când el pleca, și n-am văzut nimic.

Edward își lipi fruntea de piatra rece. Deci tânăra pusese la cale un plan de rezervă, în cazul în care nu-și îndeplineau obiectivul. Isteț din partea ei.

Bineînțeles, nu-i spusese și lui despre asta. Asta era și mai isteț. Nici el n-ar fi împărtășit informația asta cu el. Probabil Free făcuse asta când plecase de la sediu. Se asigurase că dacă bărbatul o mințea, Stephen tot va fi protejat. Și apoi îi adusese un sendviș. La naiba, nu avea cum să nu respecte asta.

– O să-l iau eu, atunci, spuse doamna Simms. Și când lumea o să se plângă din cauza lucrurilor lipsă, o să spun totul. Nu poți să fii văzută aici, domnișoară Marshall. Știi ce vor spune. Pleacă.

– Sunteți o drăguță. Să-i spuneți domnului Simms să trimită un mesaj dacă mai e ceva ce trebuie să știu.

Edward o auzi apropiindu-se de fereastră, în timp ce vorbea, așa că se aruncă și așteptă.

Tânăra se cățără peste margine, privi în jos și-l văzu.

– Ești încă aici, spuse ea, surprinsă.

– Lasă-te în jos, o să te prind, îi zise el, încet.

Tânăra nu ezită. Își trecu picioarele peste pervaz. Edward îi văzu gleznele acoperite cu șosete și jupa albă, apoi Free se lăsă în jos. Bărbatul își înfășură brațele în jurul ei.

Fu un pic incomod să o lase să alunece în josul lui. Incomod pentru el, în cel mai plăcut mod posibil. Era conștient de fiecare mișcare a materialului. Free avea un parfum minunat, ceva dulce și sălbatic, ca lavanda pe un deal golaș. Mai că nu-i venea să-i dea drumul când picioarele ei atinseră pământul.

Cu toate astea, o făcu și se dădu în spate.

Când Edward se uită la ea, tânăra zâmbea.

– Ești supărat pe mine? întrebă ea dulce.

– Bineînțeles că nu. Ți-am spus să n-ai încredere în mine și n-ai avut.

De fiecare dată când avea impresia că știa la ce să se aștepte de la ea, tânăra îi întrecea așteptările. Se simți doborât, nu știa ce să facă.

În plus, tinerei îi plăcea boxul.

Dumnezeule, era rău. Foarte, foarte rău.

– Ei bine, trebuie să vorbim, spuse ea, ridicând din umeri.

Rău se transformă imediat în și mai rău. Vorbitul nu era niciodată un semn bun. O privi precaut.

– Da?

– Da. Tânăra îi zâmbi, dintr-odată. Dar nu-mi arunca privirea aia. Doar tu ai fost cel care a sugerat asta. Trebuie să vorbim despre cât de atrăgători mi se par mușchii tăi.

Lui Edward i se uscă gura. Nu mai era cazul să se prefacă. O dorea. Dorea totul de la ea; de la zâmbetul acela cochet, la felul în care îi mergea mintea isteață. O dorea mult.

Făcu un pas spre ea.

– Mă rog, va trebui să amânăm discuția aia. Doar am un ziar care trebuie să fie livrat cu poșta de la patru dimineața.

Lui Edward nu-i venea să creadă. Femeia se jucase cu el. Într-un mod de neînțeles, ridicol, de condamnat. *El* trebuia să fie canalia. *El* trebuia *s*-o țină în priză.

– Nu e de mirare că n-ai vrut să-mi dai semnele exclamării în această după-amiază fie înnebunitoare, fie genială, îi spuse el.

Le țineai pentru tine. Bine jucat, domnișoară Marshall. Foarte bine jucat.

Free îi aruncă un zâmbet, pe care Edward îl consideră înnebunitor de excitant și se întoarse cu spatele. Fusta îi foșni în preajma gleznelor. Tânăra se îndepărtă de el cu pași rapizi și siguri, ca și cum știa care era destinația ei. Ca și cum asta n-avea nimic de-a face cu el.

Edward avu senzația ciudată că, după ani întregi de nemișcare plictisitoare, întreaga lui lume începuse dintr-odată să se învârtă în jurul lui. Avusese senzația asta de când fusese atras în orbita ei, pe malul Tamisei. Tânăra îl amețea în modul cel mai uimitor. Ar fi trebuit să-i displacă asta.

Dar nu era așa. Nici măcar un pic.

Edward nu fusese niciodată în grajdul baronului Lowery, dar fu uimit de o senzație de familiaritatea dureroasă din clipa în care intră înăuntru. Echipamentul pentru cai care atârna pe perete, mirosul de ulei și ierburi, felul în care erau aranjate uneltele... Cele mai plăcute momente din copilăria lui fuseseră petrecute într-un grajd aranjat exact în felul acesta.

Familiaritatea îi prindea bine, după evenimentele extrem de ciudate de noaptea trecută.

În timp ce înainta, un grăjdar apăru dintr-o boxă din apropiere, cu o expresie întrebătoare pe față.

– Pot să vă ajut cu ceva?

Vocea băiatului tremură la ultima silabă.

– Îl caut pe Shaughnessy, spuse Edward.

Își menținu expresia calmă și relaxată, deși inima îi bătea cu putere. Nu-l văzuse pe Patrick de mulți ani.

– Vă așteaptă?

Întrebarea fu pusă pe un ton suspicios.

– Nu, dar o să vrea să mă vadă.

– Acum? Băiatul se încruntă. Ziua aproape s-a terminat. Afacerile nu pot aștepta?

– Nu sunt aici cu afaceri.

Urmă o pauză mai lungă. Băiatul deschise ușa de la boxă și o închise cu grijă în urma lui. Edward cunoștea acest gest. Acesta era

un băiat care fusese mustrat să verifice zăvorul, ca să se asigure. Și el avusese parte de acea mustrare.

Băiatul își frecă mâinile.

– Mă duc să văd dacă o să vină. Cine să-i spun că-l caută?

– Domnul Clark.

Nici o urmă de recunoaștere. Băiatul ridică din umeri și dispăru, iar Edward așteptă.

Trecuseră ani întregi de când îl vizitase pe Patrick. Prietenul lui nu suflase nici o vorbă despre datoria pe care o avea Edward. Nu ar fi făcut asta. Patrick nu era genul care să spună cine datora ceva și cui. Din acest motiv, Edward fusese nevoit să țină singur socoteala pentru el. Acele datorii nu aveau să fie acoperite. Edward nu putea decât să spere că avea să le țină la distanță.

Ușa se deschise în spatele lui.

– Edward, tontule, spuse un bărbat.

Edward se întoarse. Înainte să apuce să-și zărească prietenul, Patrick îl și îmbrățișa.

– Nu mi-ai răspuns la scrisoare, spuse Patrick. Nu tu telegramă, bilet, nici măcar o semnalizare cu steag de la distanță. Credeam că...

– Credeai că n-o să te ajut? întrebă Edward, serios.

Patrick se retrase, ținându-l pe Edward la depărtare de un braț.

– Nu fi ridicol. Știam c-o să mă ajuți. Dar când am realizat că trebuie să fii în Anglia, m-am gândit că poate n-o să mă vizitezi.

Edward se gândise la asta. Nu exista nici o persoană în lume care să-l cunoască la fel de bine ca Patrick, iar acesta avea o perspectivă irațional de rozie asupra defectelor lui Edward. Nu se simțea confortabil să fie în preajma bărbatului. Nu era vorba doar de lucrurile pe care Edward le făcuse, ci de felul în care era Patrick. Acesta nu mințea. Nu trișa. Era onorabil, corect și de încredere. Tot ce nu era Edward.

Faptul că erau prieteni era un accident al istoriei. Al istoriei și al refuzului ferm al lui Patrick de a-i întoarce spatele prietenului său. Edward aproape că se simțea vinovat pentru că menținuse acea prietenie. Simpla lui prezență corupea.

Eradicase vinovăția în toate celelalte aspecte ale vieții lui, dar nu se putea descotorosi de ea și aici. Își iubea prietenul prea mult ca să lase un pic de vinovăție să-l oprească.

– Eram în apropiere, spuse Edward nepăsător. M-am gândit să mă opresc pe aici.

– A, în apropiere. Patrick zâmbi atotștiutor. Ești aici dintr-o toană, deci?

Făcuse câteva ore cu trenul.

Patrick îl bătu pe Edward pe umăr.

– Idiotule! Cel puțin așa pot să-ți mulțumesc în persoană. E suficient de târziu încât să mă gândesc să termin munca. Vino și ia cina cu mine.

– Să termini munca? Edward ridică o sprânceană, în glumă, și scoase ceasul de buzunar. Îl examină cu o seriozitate prefăcută. Dar nu e încă șase. Cum îndrăznești să pleci cu nouă minute mai devreme?

Expresia lui Patrick deveni serioasă, gândindu-se la asta.

– Nu, nu. Ai dreptate. Ar trebui să fac un ultim tur, ca să mă asigur că totul e în ordine.

– Glumeam.

– Eu nu, spuse Patrick, dând din cap, plin de regret.

Așa că Edward așteptă, cât prietenul lui se plimbă prin jur, verificând conștiincios ovăzul și apa. Așa era Patrick. Așa fusese și tatăl lui Patrick, grăjdarul-șef de pe moșia unde crescuse Edward.

Era ciudat că lecțiile pe care Edward le învățase de la bărbatul acela îl transformaseră într-o canalie atât de competentă. „Fă orice în căutarea perfecțiunii. Gândește-te la lucruri din perspectiva tuturor. Câteva secunde petrecute verificând pot să evite o zi de dezastru."

Nu conta dacă era vorba de falsificare sau comerț cu cai, sfatul era unul excelent.

Când Patrick termină, la șase și 16 minute, îl conduse pe Edward în locuința lui, o căsuță cu două camere, aflată la o vreo 800 de metri de grajduri. Se spălă pe mâini și apoi puse ibricul pe plită.

– Încă ai miniatura, spuse Edward.

Pictura se afla pe un raft aflat deasupra șemineului. Erau doi băieți pe malul unui râu, ramurile copacilor din spatele lor fiind schițate neprofesionist în ulei. Versiunea mai tânără a lui Patrick, scundă și slăbănoagă, șatenă, arătând spre cer. Edward se pictase uitându-se la acesta.

Asta fusese din cauza lipsei de imaginație, deoarece se uitase în oglindă când pictase; nu era o alegere artistică. Avu o senzație

ciudată când se uită în ochii copilului care fusese odată. Băiatul acela avea ochi întunecați, inocenți, și un zâmbet fără urmă de cinism în ei. Ochii aceia aparțineau unei alte persoane. Erau ilustrația unei povești pe care și-o spusese odată despre el însuși, prea simplă și dulce ca să fie reală. Își dorea să se poată scoate din imagine.

– Bineînțeles că am miniatura, spuse Patrick. De ce aș scăpa de ea?

Bărbatul dispăru pentru o clipă în pivniță și se întoarse cu doi cârnați, pe care-i puse la prăjit deasupra focului.

Edward întoarse privirea, dând din cap.

– Presupun că nu ai și cealaltă pictură a mea.

– Care, cea în care Byron Ursul e pus la pământ de Lup?

Era un meci de box despre care citiseră într-una din cărțile pe care le devoraseră. Le captase imaginația. O recreaseră de nenumărate ori, iar când Edward începuse să facă picturi pe pânze mari, redarea acelui moment fusese unul din primele lui triumfuri.

– Nu, spuse Patrick încet. Nu am putut s-o iau cu mine când... am plecat.

Patrick se referea la momentul când tatăl lui Edward îl biciuise, pentru că Edward îl convinsese să spună ce gândea, atunci când n-ar fi trebuit s-o facă. Fusese momentul când familia lui fusese dată afară, după doisprezece ani de serviciu.

– Dar destul cu trecutul. Patrick se întoarse, după ce întorsese cârnații aflați deasupra focului. Te-am rugat să vorbești cu fratele tău doar după ce baronul Lowery mi-a spus c-a auzit niște lucruri deranjante de la el. Dar ți-am detectat implicarea în ultima rundă.

– Stephen ți-a spus deja?

– Nu, am citit în ziar, spuse Patrick, după ce-l privi surprins.

Edward făcu ochii mari.

– Ai citit despre mine în ziar? Of, pentru numele lui... Exact atunci, își aminti că Patrick nu înjura, așa că tuși, ca să-și acopere blasfemia. Pentru numele bunului George, continuă el, deși știa că nu-și păcălește prietenul. Ce scria în ziar?

– Nu era despre tine, zise Patrick încet. Traversă camera, spre birou, și deschise sertarul. Poftim. Citește singur.

Edward se duse la el. Era o rubrică de cinci centimetri, pe a doua pagină din *Women's Free Press*, și nu dădea prea multe detalii.

O servitoare văzuse un bărbat strecurându-se în camera unui student. Îl ajutase pe acel student să-și facă bagajul pentru o vizită subită din acea după-amiază, așa că devenise suspicioasă. După ce mai inspectă puțin, descoperi că bărbatul lăsase în urmă un inel. Știa că obiectul nu fusese prezent când studentul plecase, deoarece examinase chiar ea șifonierul când îl ajutase să-și facă bagajul.

Nu speculăm cu privire la motivul avut de cei care au încercat să dea vina pe studentul inocent. Notăm însă că acel student e cunoscut cititorilor noștri drept Stephen Shaughnessy, autorul unei rubrici obișnuite a acestui ziar.

Domnișoara Marshall nu spusese că va scrie despre eveniment în ziar. Bineînțeles că era o idee genială. Obținuse martori pentru nevinovăția lui Stephen. Iar povestea ei fusese publicată prima. Viitoarele încercări de a-l implica pe Stephen vor fi influențate de aceasta și vor fi întâmpinate cu scepticism. Tânăra nu-l mințise când se despărțiseră noaptea trecută. Chiar avea un ziar de pus la punct.

Acesta era însă și modul ei de a-l anunța pe Edward că nu avea să-i facă treburile în tăcere și că orice încerca el să facă, ea putea să facă mai bine. Tânăra avea în jur de 50 000 de abonați, văzu el în ziar. Avea ca avantaj toți anii în care-și folosise afacerea ca armă și dacă se băga peste ea, acea armă avea să fie îndreptată spre gâtul lui. Iar el crezuse cu naivitate că putea să intre în viața ei și să-i spună ce să facă.

– Zâmbești, spuse Patrick.

– Bineînțeles că zâmbesc. Edward puse ziarul jos. Te-ai abonat la un ziar care se prezintă ca fiind „de către femei, pentru femei și despre femei"

Patrick se strâmbă.

– Asta nu era o lovitură la adresa gusturilor tale, adăugă Edward repede.

– Cred că-ți amintești că fratele meu scrie pentru acest ziar, zise prietenul lui cu rigiditate. M-am abonat din mândrie pentru el.

– Bineînțeles.

– Și domnișoara Marshall este excesiv de isteață, spuse Patrick. Faptul că e o femeie care scrie pentru femei nu schimbă nimic.

Edward începuse să realizeze că asta era puțin spus.

– Așa e.

– Am întâlnit-o o dată, continuă Patrick. Înțeleg că și tu ai făcut-o. Îmi place de ea. I-ai spus cine ești?

– Unei femei care află secrete pentru public? Bineînțeles că nu i-am spus. Mint pe toată lumea. Oricum, în câteva luni, toată treaba o să fie irelevantă. Edward Delacey o să fie mort în mod oficial, iar James o să fie viconte. Dacă o să continui să mint îndeajuns de mult, nici măcar n-o să mai fie o minciună.

Patrick își țuguie buzele. Bineînțeles că nu era de acord. Dar venise după Edward, după cele întâmplate la Strasbourg, și îl înțelegea. Patrick știa că James îl mințise pe consul, lăsându-l pe Edward în calea armatei care avansa. Aflase despre proiectile și artilerie, despre săptămânile de la brigada de pompieri. Asta ar fi fost îndeajuns să tortureze orice bărbat, dar apoi mai erau și cele întâmplate după ce orașul capitulase. Chiar dacă Patrick nu era de acord cu minciuna lui Edward, înțelegea de ce acesta nu voia să se întoarcă.

Patrick oftă.

– Cel puțin lasă-mă să-i spun baronului Lowery...

– Nu. Edward se ridică. Ar fi aproape la fel de rău ca și cum i-ai spune domnișoarei Marshall. Nu-mi pasă cât de strânsă e prietenia ta cu el și câtă încredere ai în el. Angajatorul tău face parte din Comitetul pentru Privilegii. James trebuie să-i prezinte petiția de a se alătura Camerei Lorzilor, înainte de a se adresa întregului corp. Crezi că Lowery o să tacă atunci când James o să spună că trebuie să se presupună că fratele lui mai mare a murit?

Patrick își întoarse privirea.

– Puțin probabil. Tocmai de asta cred c-ar trebui să-i spui.

– O, nu. Nu. N-o s-o fac.

– O să-l lași pe James să fie următorul viconte, cu toate că știi că așa o să-și folosească puterea? Patrick lovi ziarul. Știu că îți displace profund ideea de a prelua titlul, dar ai putea să faci niște lucruri bune. Gândește-te la asta.

– Gândește-te tu la asta, pufni Edward. Dintre toți oamenii, tu ar trebui să înțelegi. Nu fac lucruri bune.

Patrick lovi ziarul din nou.

– Atunci asta ce a fost?

Edward simți un nod în gât. El avusese de gând să se strecoare în cameră, ca un hoț, ca să strice planul fratelui său. Domnișoara Marshall fusese cea care îi implicase și pe alții. Ea alesese să facă publice alegerile lor, ca să-l apere pe Stephen. Cât despre Edward, ei bine, el încercase s-o șantajeze.

– Ți se ard cârnații, zise el.

Așa și era. Aceștia stătuseră prea mult pe o singură parte. Învelișul se arsese, iar asta afectase și interiorul cârnaților. Patrick scoase un sunet iritat și salvă carnea.

– Care ar fi ideea? întrebă Edward. Să fac bine? Amândoi știm mai bine de atât. Nu mai sunt un idealist înfocat, și chiar dacă aș fi, aș fi sufocat într-o mare de bătrâni hotărâți să-și protejeze prerogativele. Nu vreau să-mi petrec viața luptând împotriva acestei inutilități.

Patrick străpunse cârnații cu o furculiță.

– Nu te cred.

– Patrick, uită-te ce am făcut cu viața mea și spune-mi că eu nu cred ce spun.

Prietenul lui îl fixă cu privirea.

Atunci se deschise ușa căsuței. Edward nu-l cunoștea pe bărbatul care stătea acolo, privindu-l, dar putea să-i ghicească identitatea după expresia rigidă care apăruse pe fața acestuia.

– O, spuse nou-venitul. Domnule Shaughnessy, întrerup ceva? Am o întrebare despre iapa gri.

Nările lui Patrick se umflară și bărbatul așeză cârnatul pe masă.

– Bună, George. El e Edward Clark. Îi aruncă prietenului său o privire iritată. Speram atât de *mult* să vă fac cunoștință. Pot s-o fac așa cum *se cuvine*?

Accentul de pe ultimul cuvânt lăsă să se înțeleagă exact ce voia să spună. Mai mult ca sigur că lui Patrick nu-i plăcea să mintă, însă probabil îl deranja să-i spună o asemenea minciună baronului Lowery, dintre toți oamenii.

– Îmi pare rău, spuse Edward. Nu e nimic cuviincios în ceea ce mă privește.

Baronul Lowery îl privi întrebător pe Edward.

– Deci prietenul mitic e real.

– În nici un caz, spuse Edward relaxat. Sunt ca un unicorn. În câteva zile, o să vă convingeți că n-am fost decât un cal, văzut greșit în lumina slabă. Trebuie să plec.

– Edward. Patrick oftă. Tocmai ai venit. Nu poți...

– Ba pot. Trebuie să mă întorc la treabă. Nu am terminat-o.

– Da, dar...

– M-ai rugat să te ajut. Nu pot să fac alte lucruri pe care mi le-ai cerut, dar asta... Edward zâmbi trist. Sarcina asta are nevoie de cineva ca mine. Nu-ți face griji pentru Stephen. O să mă asigur că e în siguranță. Edward înclină capul. Baroane. Patrick.

Ieși pe ușă, înainte să se răzgândească. Se lăsase întunericul, o beznă densă, întreruptă doar de lumina slabă, ștearsă, a stelelor. Edward înaintă pe drum, îndreptându-se spre aleea principală, cât de bine putea. Auzi pași în spate, urmărindu-l. Nu întoarse privirea, nu o făcu până când o mână nu îl prinse de încheietură și-l întoarse cu forța. Însă nu era Patrick, ci baronul Lowery, care îl privea încruntat.

– Uite ce e, spuse bărbatul. Nu înțeleg nimic din prietenia ta cu Patrick. Nu știu cine ești. Dar dacă o să-l rănești, o să te vânez și o să te distrug.

Bărbatul era mai scund decât Edward, iar Edward își petrecuse ultimii ani făcând munci fizice. Se îndreptă pur și simplu de spate și îl privi pe baron de sus.

– Tu o să-l protejezi? mormăi Edward.

Chiar și în lumina slabă a stelelor, îl văzu pe celălalt bărbat înroșindu-se. Lowery trebuia să fie conștient de ceea ce dezvăluia. Un baron nu se lupta ca să-l salveze pe grăjdar de o urmă de insultă. Și clar nu înfrunta bărbați mari, ca Edward.

– Da, zise Lowery încet. O s-o fac.

Edward nu avea ce bine să-i facă lui Patrick și, până acum, prietenia cu el nu-i adusese prea multe beneficii acestuia. Cel mai bun lucru pe care-l putea face pentru prietenul lui era să plece. Așa că își puse mâna pe umărul celuilalt bărbat.

– Bun. O să mă bazez pe asta.

Înainte ca Lowery să poată face mai mult decât să clipească, Edward se întoarse și plecă.

Florile ieșeau vesele și galbene din ghivecele lor, fereastra era deschisă de câțiva centimetri și briza primăverii, care se strecura înăuntru, era dulce și înviorătoare. Ceaiul și pâinea prăjită erau

întinse pe masă, iar Free era înconjurată de cele mai bune prietene ale ei. În urmă cu două nopți, reușise o victorie completă și totală. În ciuda acestui lucru, această dimineață avea o atmosferă mai puțin victorioasă.

– Altă rubrică copiată, spuse Alice, în timp ce scoase pagina. *Manchester Times*. Aici. E aproape exact ce ai scris tu despre legea lui Reed. Sunt propoziții întregi copiate.

– Cum e posibil așa ceva? se încruntă Free. Nu v-am arătat articolul decât după ce a fost corectat. Am fost atentă de data asta.

– Atunci trebuie să fie persoanele care corectează. Alice ridică din umeri. Dacă asta e singura opțiune.

Alice Halifax era verișoara lui Free, din partea tatălui. Familia ei depinsese de exploatarea cărbunelui, până când producția minelor se oprise. În panica din '73, ea și soțul ei trecuseră printr-o perioadă și mai grea. Free o cunoștea foarte puțin pe Alice în acea perioadă, dar avusese nevoie de cineva care s-o ajute, așa că o întrebase pe ea. Fusese cea mai bună decizie pe care o luase vreodată. Alice era directă, spunându-le lui Free și Amandei când ziarul o lua pe arătură, când erau prea teoretice. Le spunea și când le vorbeau de sus femeilor care cunoșteau limitele statutului lor mai bine decât ele. Ținea ziarul cu picioarele pe pământ. Dacă Alice credea că de aici apăreau problemele, atunci așa era.

– Sigur ai dreptate, Alice. Dacă tu spui că trebuie să fie cei care corectează articolele, atunci așa e. Își puse capul în mâini. Dar nu vreau să fie așa, oftă Free.

Dacă chiar așa stăteau lucrurile, atunci secretele nu erau vândute de un străin care îi căuta prin gunoi.

– N-ai cum să te încăpățânezi, Free. Asta e realitatea, ridică Alice din umeri, detașată.

Amanda, care stătea în stânga lui Free, fu mai blândă.

– Cel mai probabil, nu e ce-ți imaginezi, spuse ea. Tu presupui că mătușa Violet sau unul din oamenii cărora le trimitem articolele corectate râde malefic, în timp ce le înmânează dușmanilor tăi. Dar gândește rațional. Sunt șanse mult mai mari să fie vinovat un servitor care fură hârtii din casă.

Free expiră. Amanda avea dreptate, iar gândul era unul liniștitor. Dar Amanda era mereu o prezență liniștitoare. Se întâlniseră

cu aproape un deceniu în urmă, când mătușa Amandei, Violet, anunțase o serie de descoperiri științifice, tulburând toată Anglia în cel mai bun mod posibil. Femeia era Violet Malheur, fosta contesă de Cambury, o femeie genială și de succes.

Amanda studiase la Girton cu un an înaintea lui Free. După câțiva ani în care fuseseră prietene, i se păruse ușor să o roage pe Amanda să i se alăture când deschisese ziarul. Acum, aceasta scria despre diverse legi ale parlamentului. Își petrecea jumătate de timp în Londra, luând notițe din galeria femeilor.

Când era aici, ea și Amanda împărțeau casa aceasta și servitoarea. Pământul pe care construiseră casa, închiriat pe cât de mulți ani putuse Free să-l închirieze, fusese odată o pajiște pentru vaci, la periferia orașului Cambridge. Spațiul găzduia și clădirea în care se afla tipografia ei, la nici 15 metri distanță. Astfel, când presa funcționa noaptea târziu, nu erau deranjate de zgomot. Locuința ei nu era chiar o casă. Avea trei camere mici, dar se simțea în siguranță aici, înconjurată de prietenele ei.

Free dădu din cap.

– Atunci o să descoperim cine face asta și o să-l oprim. Apoi ezită. De fapt, legat de asta, vă amintiți de bărbatul care a fost aici ziua trecută?

– Domnul Clark. Amanda se încruntă. Așa e? Își face reclamă cu noi?

– Da. Mă rog, nu a fost aici pentru promovare.

– Ce păcat! După ce Gillam s-a retras...

– A fost aici pentru că susține că onorabilul James Delacey se află în spatele copiilor, spuse Free, pronunțând cuvântul „onorabil" cu sarcasm. Nu sunt sigură că putem să avem încredere în domnul Clark. De fapt, sunt sigură că nu putem. Dar e posibil să spună adevărul despre asta.

Tânăra le spuse toată povestea. Aproape toată povestea. Nu inclusese șantajul și falsificarea. Nu menționă nici complimentele pe care i le făcuse bărbatul sau cât de puternice fuseseră mâinile domnului Clark pe talia ei când o ridicase spre fereastră.

Amanda ascultă, dezaprobatoare.

– Free, unde ți-a fost mintea? o întrerupse ea. Să pleci noaptea, cu un străin? Dacă...

– Și-a asumat și riscuri mai mari, spuse Alice, cu mai puțină patimă.

– I-am spus doamnei Simms unde o să fiu, zise Free. Am lăsat o scrisoare, în caz că mi se întâmpla ceva...

– A, bine. Amanda își dădu ochii peste cap. Dacă prietena mea cea mai bună ar fi fost ucisă, aș fi putut *s*-o răzbun. Cât de mult m-ar fi liniștit asta! Trebuie să fii mai atentă, Free. Am văzut câteva din scrisorile pe care le primești. A fost incidentul ăla de acum doi ani cu felinarul, și acum trei săptămâni, literele alea pictate pe ușa noastră, în miezul nopții.

– Dar nu *s*-a întâmplat nimic. Free își întoarse privirea. Așa cum a spus și Alice, am făcut lucruri mai periculoase pentru o poveste. Dacă m-aș ascunde doar din cauză că oamenii îmi trimit amenințări, mi-aș petrece toată viața sub o pătură.

– Te rog să nu faci asta, pufni Amanda. E o diferență enormă între „a te ascunde sub o pătură" și „a te strecura în miezul nopții, cu un bărbat pe care tocmai l-ai cunoscut". Nu-mi pasă cât de impecabile erau recomandările lui.

– A, nu erau deloc impecabile, spuse Free. N-aș fi avut deloc încredere în el dacă ar fi fost. Aduceau mai degrabă cu alama pătată și am râs împreună de ele.

– Și mai rău. Trebuie să nu-ți mai asumi riscuri, Free. Învață să-ți fie frică, o dată pentru totdeauna.

De parcă asta era ceva ce trebuia să învețe.

– Toată viața mea e un risc. Asta se întâmplă când îmi pun numele pe antet și iau atitudine. Dacă cineva decide să-mi facă felul, nu pot face nimic în privința asta, decât să mă înconjor cu iluzia siguranței. Dacă domnul Clark ar fi vrut să mă omoare, ar fi putut să se strecoare în camera mea în miezul nopții, cu un șireang.

Asta îi aduse aminte de unul din coșmarurile ei, o imaginea întunecată, sinistră, care stătea la pândă la marginea gândurilor ei conștiente. O, îi era frică. Niciodată nu încetase să-i fie frică. Doar încercase să nu lase frica să o oprească din drum.

În urmă cu mai mulți ani, mătușa ei murise, lăsându-i o moștenire surprinzătoare. Dar banii pe care-i primise nu erau cel mai valoros lucru lăsat de mătușa ei. Mătușa ei, Freddy, îi scrisese și o scrisoare.

Într-una din zilele astea, o să înveți să-ți fie frică. Sper că ce am reușit să pun deoparte pentru tine o să te ajute într-o oarecare măsură să treci dincolo de asta.

Free ținea scrisoarea pe noptiera de lângă pat. Freddy avusese dreptate. Învățase să-i fie frică. Uneori, dacă un coșmar era deosebit de rău, Free scotea hârtia și o păstra între degete, iar asta îi ținea temerile la distanță. Tânăra dădu din cap, alungând gândul.

– Putem să ne certăm în privința trecutului cât vrem, dar adevărul e că nimic din ce aș fi putut face n-ar fi oprit un atacator hotărât. Nici bunul meu simț, nici cele mai modeste alegeri.

– Free, protestă Amanda.

Dar Alice se aplecă peste masă și o mângâie pe Amanda pe mână.

– Are dreptate, Amanda. Dacă nu și-ar asuma riscuri, atunci ar semăna mai puțin cu ea însăși și mai mult cu..., se opri ea realizând probabil ce urma să spună.

– Cu mine, spuse Amanda cu amărăciune.

– Nu, zise Alice. Tu-ți asumi riscuri. În propriul tău fel.

Free își dorea să poată spune ceva. Doar că înghiți și-și privi mâinile. Era timpul să schimbe subiectul.

– Săptămâna viitoare mergi la Londra, nu?

Amanda încuviință.

– Dacă poți, aș vrea să-i duci ceva lui Jane.

– Presupun că se poate. Asta dacă crezi că poți să nu fii ucisă atâta timp cât nu ai o colegă de casă, bombăni Amanda, iritată. O să stai departe de domnul Clark?

Free oftă.

– Nu are nici un rost să promit. Bărbatul n-o să se întoarcă.

Da, flirtase cu ea. Cu nerușinare. Dar după cum Free schimbase planul lor și publicase totul în ziar, era puțin probabil să îl mai vadă. Chiar dacă bărbatul îi spusese adevărul, deși avea dubii în privința asta, bărbaților nu le plăceau femeile cu inițiativă.

– Free, spuse Amanda exasperată. Nu-mi mai ocoli întrebarea.

– Nu, zise Free, frecându-și tâmplele. Nu o să-ți promit. Dacă s-ar întoarce, ar fi o unealtă utilă. Dar n-o s-o facă.

Capitolul 6

Free fusese sigură, aproape sigură, că-l văzuse pe domnul Clark pentru ultima oară în urmă cu două săptămâni, în acea noapte din martie. Pe măsură ce treceau zilele, făcuse tot ce putea ca să se convingă că era adevărat. De fiecare dată când se deschidea ușa, se întorcea ținându-și respirația. De fiecare dată când intra cineva care nu era domnul Clark, inima i se frângea. Era o prostie, își spuse ea. O prostie completă. Până la urmă, nu avea nici un motiv să-i aștepte cu nerăbdare întoarcerea. Faptul că își puseseră la încercare istețimea o dată îi ajunsese pentru toată viața.

În plus, singurul bărbat de care ziarul ei avea nevoie era Stephen Shaughnessy. Cel puțin Free era sigură că acesta era de partea ei. Incidentul prin care trecuse acesta îi adusese pe toți cu picioarele pe pământ, făcându-i să realizeze care era miza. Îl împinsese pe Stephen să scrie articole și mai scandaloase și toată lumea îi urmase exemplul, afundându-se în muncă.

Nu, nu aveau nevoie de domnul Clark.

Luna aprilie începuse. Amanda se dusese în Londra, ca să raporteze despre cele mai recente sesiuni din parlament, iar Free nu se mai uita când se deschidea ușa. Își diminuase impulsul prostesc la o simplă urmă de interes, una pe care putea s-o dea deoparte, concentrându-se pe hârtiile din fața ei.

Și apoi...

– Salutare, domnișoară Marshall, spuse cineva din ușă.

Era cineva cu o voce bogată, întunecată, care emana în același timp amuzament și primejdie.

Free tresări, scăpându-și tocul și împroșcând cerneală pe mânecă. Nu că ar fi contat. Toate rochiile ei de zi erau pătate cu cerneală. Cu toate astea, tamponă pata.

– Domnule Clark. Ce mai faci?

Bărbatul îi zâmbi, iar tânăra încercă să-și amintească toate motivele pentru care n-ar fi trebuit să-l placă. Nu-i știa numele adevărat.

Încercase s-o șantajeze. Dispăruse săptămâni întregi, fără nici o explicație. Dar avea un zâmbet foarte frumos și părea cu adevărat încântat să o vadă. La naiba cu el! Free încercă să nu-i zâmbească.

– Și eu, care credeam că ai văzut articolul pe care l-am scris despre evenimentele din acea noaptea drept ce era, o amenințare să te expun public. Credeam c-ai dat bir cu fugiții.

– Bineînțeles că nu, spuse bărbatul, rezemându-se de cadrul ușii. Ți-am înțeles avertismentul. A fost isteț din partea ta, domnișoară Marshall, să-mi arăți clar că ai un avantaj asupra mea. Nu pot să-ți port pică pentru asta.

Bărbatul părea să vorbească serios. Free dădu din cap.

– Dimpotrivă. Pare exact genul de lucru pentru care o persoană poartă pică.

– A, dar dacă aș fi genul acela de bărbat, nu m-ai mai considera atât de captivant.

Fără să fie invitat, bărbatul intră în biroul ei. Nu se așeză pe un scaun, ci se sprijini de birou, ca și cum avea dreptul să se apropie așa mult.

– Un bărbat trebuie să aleagă, continuă el: pe de o parte, poate să devină furios, fără nici un motiv, sau pe de altă parte, poate să impresioneze bărbații și femeile. Bărbatul ridică din umeri. Eu am ales să fiu fermecător. Funcționează?

Dumnezeule, uitase cât de scandalos era bărbatul ăsta. Era momentul să preia controlul asupra conversației.

– Domnule Clark, să nu-mi mai spui vreodată că faci așa ceva, spuse ea, cât de ferm putu.

– Care dintre nenumăratele mele defecte te deranjează, domnișoară Marshall? Îi aruncă un zâmbet lung, fermecător. Orgoliul meu arogant sau un simț obraznic al umorului?

– Nici unul, spuse Free. Îmi plac amândouă. Doar că încerci să folosești atracția pe care o simt față de tine ca să mă împingi la limită. Îi zâmbi. Nu o să funcționeze. Am fost atrasă de tine din clipa în care te-am văzut, iar asta nu m-a făcut să mă port stupid nici măcar o dată.

Bărbatul îngheță, cu mâna pe marginea biroului ei.

– Te așteptai să neg asta? Free ridică din umeri, cât de detașat putu. Ar trebui să citești mai mult din ziarul meu. Am publicat un

eseu excelent, scris de Josephine Butler, exact despre acest subiect. Bărbații folosesc sexualitatea ca o unealtă pentru a le reduce pe femei la tăcere. Nu avem voie să vorbim despre lucruri care ating subiectul actului sexual, chiar dacă acesta vizează propriile noastre corpuri și propria noastră libertate, din teama de a fi etichetate drept lipsite de delicatețe. De fiecare dată când un bărbat vrea să sperie o femeie și s-o facă să se supună, nu trebuie decât să ridice problema atracției sexuale, ceea ce o face pe femeia virtuoasă să roșească și să tacă. Tu, domnule Clark, ar trebui să știi că nu am de gând să tac. Am fost deja etichetată ca fiind lipsită de delicatețe. Nu poți să vii cu nimic nou.

Bărbatul căscă gura când auzi „sexualitate", apoi mai mult la „act sexual", și încă și mai mult la cuvântul „atracție"

– Am descoperit, deși doamna Butler n-ar fi de acord, că cel mai bun mod de a face față acestei tactici e să vorbesc despre atracția sexuală în termeni clari, care nu lasă nici urmă de dubiu. Aceiași bărbați care încearcă să mă facă să mă rușinez făcând aluzie la o atracție care nu se ridică niciodată la nivelul propriilor lor insinuări sunt mereu cei care roșesc și tac după ce le arăt că nu dau înapoi, că faptele sunt fapte și n-o să mă ascund de ele.

– Am mai spus că nu sunt ca restul. Bărbatul se întoarse cu fața spre ea. Am tăcut doar pentru că e mult mai plăcut să te ascult recunoscând că ești atrasă de mine, decât să spun eu asta. Te rog, continuă. Ce-ți mai place la mine?

Bărbatul avea ceva care o făcea să se simtă îndrăzneață.

– Mă rog, spuse Free vioaie. Nu mai e nimic altceva. Am rămas fără laude. Ai un fizic de-a dreptul splendid, dar, din păcate, e risipit pe un bărbat împovărat cu personalitatea ta deplorabilă.

Bărbatul râse.

– Felicitări, domnișoară Marshall! Ăsta e păcatul meu, nu-i așa?

Era singurul bărbat pe care-l întâlnise care se bloca la complimente, dar îi accepta cele mai rele insulte.

– Deci vezi, ne e tuturor mai bine dacă recunoaștem lucrurile astea fără să le dăm o semnificație prea mare. Hai să trecem de elucubrațiile astea și să ne apucăm de treabă. De ce ești aici, domnule Clark?

– Există vreo persoană care să aibă parte de ce ai mai bun de oferit?

– Da, dar doar când aleg să ofer asta.

– Ah.

– Spune-mi, domnule Clark. Ai venit aici ca să-mi oferi ocazia să-mi demonstrez din nou superioritatea intelectuală sau chiar ai ceva treabă?

– Nu trebuie să-ți demonstrezi superioritatea. O iau de-a gata pe toate fronturile.

Edward băgă mâna în buzunar, scoase un carnet și începu să-l răsfoiască.

Era arogant. Și plin de el. Și cu toate astea... Niciodată nu-i negase meritul pentru orice gând pe care îl avusese. Îi era greu să-și reamintească că nu trebuia să-l placă.

Bărbatul îndoi cotorul carnetului.

– Nu am stat degeaba săptămânile astea. Am lucrat în numele tău. M-am prezentat domnului Calledon, proprietarul ziarului Portsmouth Herald, și l-am întrebat cum de a ajuns să scrie acea rubrică extraordinară, care o oglindește pe a ta.

– Și ți-a dat un răspuns, pur și simplu?

– După referința sclipitoare pe care i-am dat-o de la fostul lui mentor de la *London Times*? Bineînțeles că da, domnișoară Marshall. Practic, nu știa cum să-mi spună mai repede.

Free ridică o sprânceană.

– Cumva, bănuiesc că fostul lui mentor nu a scris o asemenea scrisoare.

Edward îi făcu cu ochiul.

– Și cu toate astea, dacă i-o arăți, scrisul o să i se pară așa familiar, că nu ar putea să-l nege. Sunt foarte bun.

– Rău, îl corectă ea. Din când în când, ar trebui să ne reamintim că falsificarea nu e considerată ca fiind ceva bun.

Zâmbetul lui se mări.

– Atunci sunt excelent la a fi rău. Oricum, Calledon a recunoscut că a fost plătit ca să publice articolul. Textul a fost trimis de un avocat, înainte de tipărire. Am reușit chiar să obțin asta.

Scoase o foaie de hârtie din carnet și o așeză în fața ei. Tânăra o desfăcu. Era o pagină redactată la mașina de scris, conținând textul unui articol. Free îl recunoscu ca fiind al ei. O notiță scrisă de mână, de sus, menționa complimentele expeditorului.

– E real? îl fixă Free cu privirea.

– Destul de real, atât încât nici participanții să nu vadă diferența, spuse el, ridicând din umeri. Având ăsta, putem să-l... convingem pe Calledon să recunoască public că te-a copiat. Sunt convins că vezi beneficiile. Dar poate ești prea bună ca să pui presiune pe alții.

Lui Free îi veni să râdă.

– Domnule Clark, crezi că am reușit să fiu internată într-un spital pentru prostituate cu boli venerice doar spunând adevărul tot timpul? Uneori, adevărul are nevoie de puțin ajutor.

Bărbatul zâmbi, satisfăcut.

– Exact. Nu e de mirare că ne înțelegem așa bine, domnișoară Marshall.

– Deci asta ai făcut în tot timpul ăsta?

Bărbatul luă pagina înapoi.

– Probabil ai impresia că sunt foarte ineficient. Aici e Lorring, de la *Charingford Times*. Ridică o altă foaie de hârtie. Chandley, de la *Manchester Star*. Încă o foaie. Peters, de la *Edinburgh Review*. Am reușit să te impresionez, domnișoară Marshall? Chiar dacă am eu o personalitate deplorabilă, vine la pachet și cu anumite avantaje.

– Trebuie să recunosc că așa e.

Tânăra se aplecă în față, gândindu-se la foile pe care Edward tocmai i le arătase. Putea să le folosească, doar că în momentul ăsta, nimeni nu observase copiile. Era mai bine să pomenească chiar ea de ele și astfel să prevină inevitabila poveste? Dacă o făcea, risca să piardă toate șansele de a-și prinde dușmanul public. Și fără dovada unui motiv, copiile puteau să pară o simplă farsă copilărească.

Atunci observă carnetul domnului Clark. Se așteptase la câteva notițe, poate o pagină pe care scrisese într-un cod pe care doar el îl putea sparge. Dar nu văzu nimic de genul ăsta. Se întinse peste masă și-i luă carnetul din mâini.

– Ce faci? mormăi el.

În carnetul lui nu era nici un cuvânt, doar desenul simplu al unui bărbat cu barbă, într-un birou.

– Seamănă leit cu Peters, de la *Review*, zise ea.

– Da. Mâinile lui tresăriră. Fac schițe. Mă ajută cu memoria.

– Ești talentat.

Free întoarse pagina și văzu desenul în creion al unei cafenele din Edinburgh, niște nori gri amenințând deasupra ei.

– Bineînțeles că sunt talentat, îi zise el. Sunt excelent. Mă gândeam c-ai observat asta deja. Poți să mi-l dai înapoi, sau mai vrei să-mi încalci puțin intimitatea?

– Când pui problema așa, atunci... Nu, nu am terminat. A, ăsta e Chandley. I-ai nimerit mustața, spuse ea zâmbind și dând pagina. Și aici e un vagon.

Dădu pagina din nou și se opri. Pe următoarea pagină era ea. O schiță în creion a ei, stând pe un scaun, purtând una dintre rochiile ei preferate de plimbare și aplecându-se în față. Înghiți în sec.

– Bun. Asta.

Dădu pagina din nou.

Dar era tot ea, aplecată peste mașina de scris, degetele ei făcând un semn al exclamării. Următorul desen era ea vorbind cu o persoană necunoscută și zâmbind. Și următorul desen o înfățișa tot pe ea.

Edward se întinse și-i luă ușor caietul.

– A trebuit să te tot desenez, îi zise, pe un ton relaxat. Nu reușeam să fac desenele să arate bine, și nu-mi place să eșuez în nici o sarcină.

Gura ei se uscă.

– Dimpotrivă. Încercă să nu pară tulburată. Păreau... foarte bine făcute.

– Da. Zâmbi ușor. Bineînțeles că sunt. Doar sunt un geniu. Cel mai probabil, singurul motiv pentru care desenele mi s-au părut că nu sunt destul de bune e atracția sexuală.

Tânăra simți cum i se strânge stomacul. Privirea lui o întâlni pe a ei și o susținu prea mult. Dar nu, nu avea să-și mute privirea.

– Mi-e mai greu să gestionez treaba asta decât îți e ție, spuse el politicos, aproape amabil. Pentru că vezi, tu n-ai o personalitate deplorabilă.

Tânăra mai auzise expresia „a te juca cu focul", dar niciodată nu fusese tentată s-o pună în practică. Focul oricum era o unealtă destul de periculoasă. Orice persoană rezonabilă îl ținea închis, undeva în siguranță, atunci când putea. Dar asta era o căldură de care putea să se bucure. Trebuia să spună ceva, ca să aducă înapoi distanța aceea necesară dintre ei. Doar era un simplu joc între ei. Îl provocase, iar el reacționase în mod natural.

– Ai dreptate, se auzi spunând. Trebuie să fie greu pentru tine. Doar și eu sunt destul de genială.

– Am observat. Ești și drăguță, și genială.

Tânăra dădu din cap, încercând să risipească toată tensiunea dintre ei.

– Tocmai de asta trebuie să-l facem de rușine pe Delacey. În public. Și ca să facem asta, trebuie să demonstrăm fără urmă de dubiu că a încercat să mă discrediteze în mod deliberat, pentru propriile lui scopuri.

Bărbatul nu o contrazise, doar încuviință. Free ar fi putut să se obișnuiască cu gândul de a avea o canalie care s-o ajute.

Era deja trei dimineața când Free tăie ultima foaie tipărită. Paginile erau încă ude, iar cerneala care fusese transferată pe ele încă risca să fie întinsă. Îi dădu lui Alice foaia, iar aceasta o întinse la uscat. În spatele ei, domnul Clark desfăcu cilindrul care ținea caracterele. Acesta rămăsese în urmă, ridicând și cărând fără să se plângă. Așeză cilindrul într-o parte, scoase rola de hârtie greoaie din presă și o atârnă peste bazin, ca să se scurgă și să se usuce.

– Vor fi livrate încă umede, o avertiză Alice.

Free nu putea face nimic în privința asta. Bun, deci paginile aveau să fie puțin încrețite la sosire. Nu conta.

– Du-te acasă, zise Free obosită, lăsându-și capul să cadă în mâini. Du-te acasă și culcă-te. Mâine trebuie să facem ziarul.

După asta, avea să fie duminică și toți vor putea să doarmă.

Niciodată nu crezuse că era bătrână la cei douăzeci și șase de ani ai ei, dar acum se simțea așa. În urmă cu cinci ani era o nimica toată să stea trează până dimineața, vorbind cu colegii ei studenți despre orice. Dar dacă voia să afle cum obținea Delacey articolele ei corectate, mai întâi trebui să-și dea seama care dintre angajații ei o trăda. Avuseseră obiceiul să ardă foile marcate de Free și Amanda, dar Free mai scotea câteva în plus, trimițând primele ediții prietenilor și rudelor.

Nu era decât un singur mod de a afla cine o trăda, și anume să trimită trei versiuni diferite oamenilor care le primeau. Făcuse doar câteva mici modificări, precum un cuvânt scris greșit într-una și propoziții mutate una în locul celeilalte în alta. Cu toate astea,

realizarea articolelor false, mânuirea aparatelor pentru fiecare, fusese epuizantă.

– Vă mulțumesc, zise ea, căscând.

– E și tipografia noastră, îi spuse Alice.

Free simți mâna verișoarei pe umărul ei, într-o atingere scurtă. Se întinse și i-o ținu pentru o clipă.

– O să mă duc acasă în curând, spuse ea. Aștept doar să se mai usuce puțin foile, după care o să le împachetez pentru poștă. Pot să-mi odihnesc ochii aici.

Alice și soțul ei locuiau în clădirea vecină tipografiei. Ea supraveghea de obicei folosirea presei noaptea. Nu dormea niciodată când aceasta mergea. Asta însemna și că era destul de aproape ca Free să o cheme, dacă ceva nu mergea bine. Curierul pentru poștă avea să vină în jumătate de oră ca să ducă ziarul cu bicicleta la tren și să fie livrat mai târziu. Tânăra își îngropă capul în brațe, aproape adormind. Își auzi prietenele adunându-și lucrurile și auzi pașii pe podea. Apoi, aerul rece al nopții intră, când se deschise ușa, tăind aburii umezi făcuți de motorul presei.

– Ce plăcut e! spuse Free. Lăsați ușa deschisă.

Probabil că o ascultară, deoarece briza aceea plăcută nu se opri.

Adormi, gândurile ei devenind neclare, dar nu pentru mult timp. Încet, se trezi, amintindu-și motivul pentru care era în continuare acolo. Deschise ochii, însă nu se afla într-o încăpere goală. La câțiva metri de ea era Edward Clark. Tânăra clipi, dar imaginea nu se schimbă.

– De ce mai ești aici?

Bărbatul ridică din umeri.

– Nu mi s-a părut în regulă să te las singură, în mijlocul nopții, cu ușa deschisă.

Tânăra ridică o sprânceană.

– Știu, zise el. Te gândești probabil că între siguranța pe care o aduc eu și nesiguranța întunericului, ai prefera întunericul. Nu că ai vreun motiv să mă crezi, dar nu sunt genul *ăla* de canalie.

Tânăra își frecă ochii, revenindu-și.

– Nu la asta mă gândeam. Verișoara mea stă destul de aproape cât să vină dacă țip. Mă gândeam că e un gest absurd de protector.

Bărbatul spusese că simțea o atracție sexuală, iar ea nu avea nici un dubiu în privința asta. Dar asta putea să însemne orice. Putea

să simtă fiorii atracției față de o mie de femei pe zi. Nu, Free trebuia să-și amintească primele cuvinte pe care i le spusese Edward, și anume că nu dădea doi bani pe ea. Îi era imposibil să gândească însă, când își amintea schițele pe care le făcuse bărbatul cu ea.

Edward își mută privirea de la ea, uitându-se la foile care atârnau de bețe mari și lemn.

– Spune-mi ce trebuie făcut, domnișoară Marshall. O să mă ocup eu de asta, iar după aceea poți să te duci la culcare.

– Verifică dacă cerneala încă se întinde.

Bărbatul se ridică și traversă camera, spre foile care erau atârnate.

– Paginile sunt în continuare umede, dar cerneala nu se întinde.

Sub indicațiile ei, pregătiră articolele pentru poștă. Edward o ajută, aducând plicurile și cerneala, împăturind paginile ziarului.

Vorbi în timp ce lucra.

– Seara asta a fost interesantă. Mi-am imaginat întotdeauna că o presă de tipar folosește cerneală udă, dintr-o călimară.

– Presa asta poate să tipărească 20 000 de foi pe oră. M-a costat 500 de lire. Nu obții genul ăsta de viteză cu cerneala udă, fără s-o întinzi. Așa că, în schimb, umezești foaia și folosești funingine... Free zâmbi. Ia uite cum tot sporovăiesc.

– Îmi place să te ascult sporovăind. Bărbatul nu o privi când spuse asta, continuând să împăturească foile. Asta e cât se poate de departe de prima presă, la fel de departe cum sunt o daltă și o tablă de piatră de un toc. 20 000 de foi într-o oră, și fiecare e o armă. Mă întreb dacă Gutenberg și-a imaginat asta când a făcut prima Biblie.

Free se întrebă dacă domnul Clark vedea același lucru ca și ea când se uita la presă. Nu era doar o bucată de metal, cu viteze, o mașinărie care tăia și tipărea cu o viteză impresionantă. Era o rețea de conexiuni, de la descrierea vieții în mine, de către o femeie din Cornwall, la descrierea celor mai recente uneltiri din parlament.

Dar nu. Indiferent ce spunea bărbatul, oricât de fermecător era, trebuie să-și amintească cine era. Un mincinos. Un realist. Poate ținea la ea, în modul detașat în care bărbații țin la femeile pe care le doresc, dar nu-i păsa deloc ce făcea ea. Ce păcat!

Edward o privi scriind adresele pe plicuri.

– Chiar o știi pe Violet Malheur? Și e vorba de acea Violet Malheur? Cea căreia i se spune acum contesa cromozomilor?

Free zâmbi, visătoare.

– Un lucru puțin știut: eu am inventat cuvântul cromozom. În plus, Lady Amanda e nepoata ei. Deci da, o cunoaștem. A scris câteva eseuri pentru noi despre educația și vocația femeilor.

Free scrise un bilet pentru Violet și-l împături laolaltă cu articolul.

– E ceva ce nu faci? întrebă el.

– Nu dorm.

Edward râse încet. Free aproape că ar fi putut să uite că acesta o amenințase cu șantajul, că nu îi păsa câtuși de puțin de viitorul ei. Putea aproape să creadă că bărbatul era un prieten.

Luară plicurile și le așezară în geanta pentru poștă, pusă pe prispă. Bărbatul își luă fularul din cuierul de pe ușă. Ea luă o haină ușoară. Edward ieși, dar o așteptă să închidă.

– Ai nevoie să te însoțească cineva spre casă?

Free arătă spre casa ei, care era la 15 metri depărtare.

– Stau acolo. Pot să mă descurc și singură.

– A. Doar că Edward nu se mișcă și, dintr-un motiv oarecare, nu o făcu nici ea.

– Bine, se auzi ea spunând. Noapte bună, domnule Clark. Du-te să dormi.

Bărbatul zâmbi obosit.

– Nu încă. O să supraveghez geanta pentru poștă, ca să mă asigur că cel pe care-l căutăm nu intervine în momentul ăsta. Tu du-te, domnișoară Marshall.

Free nu se mișcă.

– De ce faci toate astea? Spui că e vorba de răzbunare, dar nu reușesc să te înțeleg.

Bărbatul se uită de-a lungul străzii, mutându-și privirea de la ea.

– Mă lupt doar cu conștiința mea.

– Ce? Free icni, prefăcându-se șocată. Domnule Clark! Nu știam că ai așa ceva.

– Nici eu nu credeam, spuse el ironic. De asta e așa greu de învins. Nu am antrenament. Bărbatul oftă. Foarte bine atunci. Acum ceva timp, ți-am spus că o să știi mereu cum stau lucrurile între noi, chiar dacă nu știi detaliile.

Free se întoarse spre el.

– Iar acum vrei să-mi spui detaliile.

– Dumnezeule, nu. Edward păru dezgustat. Acum dezbat dacă ar trebui să-ți spun că situația s-a schimbat.

Dintr-odată, aerul dintre ei se schimbă în mod subtil. Free se întoarse spre el.

– Deci ai renunțat la răzbunare.

– Nu, domnișoară Marshall. Vocea lui era joasă și caldă. Atât de caldă, că tânăra ar fi putut să se scufunde în ea, să se lase învăluită de ea. Ți-am spus că nu dau doi bani pe tine.

Free simți cum aerul i se oprește subit în plămâni. Bărbatul o privea atât de intens, că închise ochii, neputând să-i susțină privirea.

– Și?

– Asta s-a schimbat. M-am trezit că îmi pasă. E o experiență care nu mi-e familiară.

Free lăsă aerul să intre și să iasă. Să intre și să iasă. Dar era atentă la sunetul respirației lui, de parcă asta putea să-i ofere indicii care să deslușească ce voia să spună. Tânăra ținu ochii închiși.

– Domnule Clark, nu mi-ai dat destule informații ca să merg mai departe. Mai exact în ce fel îți pasă? Puțin? Mult? Dai mai multe de un ban, sau vorbim de unul singur?

Îi auzi pașii apropiindu-se. Nu putea să-l vadă, iar asta făcu momentul și mai intim. Își imagină privirea lui, aprobând ușor.

– Free. Vocea lui deveni joasă, atât de joasă, că aproape o simți răsunându-i în piept. Apoi simți nu mâna lui, ci un val de aer mângâindu-i obrazul, apoi absența curentului. Căldura lui încălzea locul de lângă ea. Cam atât de mult, continuă el.

Tânăra nu se putu abține. Se aplecă în față, mâna lui mângâindu-i maxilarul. Degetul lui se plimbă de-a lungul bărbiei ei. Degetul mare îi mângâie buzele. Free deschise ochii. Și-l imaginase privind-o cu intensitate, dar nu se așteptase la acea privire din ochii lui. Nu se așteptase să-l vadă expirând când îl privi, într-un final. Nu se așteptase ca bărbatul să se apropie și mai mult, ca și cum petrecuse ani întregi singur și numai ea putea să umple golul din el.

Edward se aplecă în față. Buzele lui erau aproape de ale ei, atât de aproape, că Free ar fi putut să se întindă puțin și să-l sărute. Dar nu avea să acopere acel spațiu. Îl făcu să ia contur, îi ceru să stea acolo. Iar Edward nu se apropie mai mult.

– Cât de înșelător, spuse el.

Ce lucru ciudat alesese să-i spună. Tânăra clipi și-și ridică privirea spre el.

– E ca o iluzie. Sau trucul unui pictor. Până în momentul ăsta, aveam impresia că ești o femeie de dimensiuni normale. O mângâie pe obraz. Dar acum, că ești aproape și nu te miști, văd adevărul. Ești mică.

– Sunt mică și măreață, spuse ea.

Atingerea lui era caldă pe obrazul ei.

– Ai observat vreodată furnicile? Cum se plimbă și cară firimituri de trei ori cât ele. Nu trebuie să-mi reamintești de puterea ta. Oamenii mari, ca mine, sunt cei care cedează sub presiune.

Edward chiar era grozav. Și mare. O atingea ca și cum era de porțelan.

– Spune-mi, domnișoară Marshall. La cât de nonconformistă ești... Teoretic vorbind, te-ai gândit vreodată să-ți iei un amant?

În timp ce vorbea, degetele i se plimbau pe gâtul ei, odihnindu-se în zona unde se simțea pulsul. Probabil îi simțea puterea. Simțea ce efect avea asupra ei.

– Cum vorbim teoretic, presupun că o femeie poate să încalce un număr limitat de reguli. Eu le-am ales cu mare atenție pe cele pe care să le încalc.

– A, zise el, dar nu se îndepărtă.

– Spun toate lucrurile astea, dar sunt o sufragetă, nu o statuie. Am aceleași dorințe ca oricine altcineva. Vreau să ating și să fiu atinsă, să țin în brațe și să fiu ținută. Deci da, domnule Clark. Teoretic vorbind, m-am gândit să-mi iau amanți.

Privirea lui se întunecă. Dar poate își dădu seama că mai urma ceva.

– Dar vorbim teoretic. Nu cred c-aș face asta, decât dacă un lucru ar fi adevărat.

– Și anume?

– Ar trebui să am încredere în acel bărbat.

Degetele lui se opriră pe gâtul ei. Privirea lui o căută pe a ei. Pentru o clipă lungă și încărcată, Edward nu spuse nimic. Nu protestă. Nu ceru o explicație. Nu izbucni furios. În schimb, pe buzele lui apăru un zâmbet sardonic.

– Ei bine, asta mă exclude automat, zise el, încet.

Tânăra nu-și dăduse seama că-și ținuse respirația până nu expiră.

– Da. Exact.

– Nu contează. Nu mi-ar plăcea de tine la fel de mult dacă ai începe să creezi fantezii visătoare despre mine.

O, dar făcuse asta deja. O făcea chiar în momentul acela, blestemându-și partea rațională, când ar fi putut să fie sărutată ca la carte. Mai târziu, avea să se gândească la momentul ăsta și să-și imagineze o mie de finaluri diferite. În acea clipă însă, dădu la o parte toată dorința imprudentă. Îi zâmbi, cu subînțeles, speră, fără dorință evidentă, și ridică din umeri.

– Ce să vezi, avansez în lume. Am absolvit de la ușoară indiferență, la preferință moderată, zise el.

Însă în ceea ce o privea, Free nu putea să aibă încredere nici măcar în asta. Bărbatul era fermecător, dar era și o canalie. Și dacă avea de gând s-o seducă... Ei bine, făcea o treabă foarte bună. Cât de mult își dorea ca rațiunea ei prostească să nu fi primat în fața dorinței. Bănuia că Edward era genul de bădăran care putea s-o facă să se simtă foarte, foarte bine, înainte să-i distrugă viața.

– Dacă te răzgândești vreodată, să-mi spui.

– Adică dacă decid să am încredere în tine?

Pentru o clipă, privirea lui se întunecă. Degetele lui o mângâiară pe obraz, apoi bărbatul se îndepărtă.

– Sunt un realist, domnișoară Marshall. Nu sper la lucruri care nu se vor împlini niciodată. Mă refeream dacă într-o zi o să-ți relaxezi cerințele. Se întoarse cu spatele la ea. Acum du-te acasă, să dormi. O să stau eu cu ochii pe pachete.

Capitolul 7

– Mă bucur să te văd, Lady Amanda.

Lady Amanda Ellisford luă loc, ținând strâns în mâini o farfurie și încercând să-și amintească de ce făcea asta. A, da. Asta era. O făcea pentru că se părea că-i plăcea durerea.

Nu era neapărat ceva cu adevărat dureros în vizitele pe care i le făcea cumnatei lui Free. Absolut nimic. Doamna Jane Marshall era de-a dreptul minunată. Secretara ei era... mai mult de atât.

Odată, Amanda făcea vizite de dimineață și după-amiază, fără să simtă nici urmă de disconfort. Acum însă, capcanele vizitelor sociale, precum farfuria cu biscuiți și sendvișuri, clinchetul ceștii și al farfuriei îi aduceau cu toatele aminte de ceea ce ea nu mai era. Nu mai era fata care stătea în saloane cu tapet roz, visând la mai mult. Și, cu toate astea, se afla aici. Stătea. Într-un salon roz.

– Poți să-mi spui Amanda, spuse ea, încercând să nu pară rigidă. Nu e nevoie să-mi spui Lady Amanda.

Odată, în trecut, nu existase nici urmă de rigiditate în ea în astfel de circumstanțe. Știuse cum să poarte o conversație ore întregi, consecință a faptului că nu avusese nimic în viața ei despre care să vorbească. Dar această abilitate se atrofiase după ani întregi în care nu fusese folosită, iar acum era ca și cum altă fată fusese cea care putea să pălăvrăgească fără să tresară.

Azi, până și ticăitul ceasului din spatele ei părea s-o mustre. „Locul tău nu mai e aici. Ai plecat. De ce ai impresia că poți să te întorci?" Îi aducea aminte de o voce cunoscută: „Ai plecat. Aș vrea s-o faci din nou și să nu te mai întorci". Era evident că doamna Jane Marshall nu știa ce înseamnă să fie conștientă de fiecare mișcare a sa. Purta o rochie de zi, cu modele roz și portocalii, tivită cu dantelă galbenă. Pe oricare altă femeie, combinația ar fi arătat hidos, ca niște pene de flamingo lipite haotic pe coada unei găini. Dar pe ea însă, pur și simplu... *era*.

Amanda se simțea de parcă ea era cea care purta penajul nepotrivit.

– O să mai stau în Londra doar câteva zile, spuse ea. Free m-a rugat să aduc câteva scrisori și asta, pentru băieți.

Întinse un plic și un pachet împachetat în hârtie colorată.

– Îi răsfață, spuse Jane, dar zâmbi când luă pachetul. O să-i scriu o scrisoare de mulțumire. Și-ți mulțumesc și ție atât de mult pentru că l-ai adus.

– Nu vreau să te deranjez, spuse Amanda, privind-o pe doamna Marshall în ochi și pe secretara ei deloc. O să plec repede.

– Dar niciodată nu ne deranjezi.

Acele cuvinte, spuse pe un ton așa dulce, nu veniseră de la doamna Marshall. Amanda se întoarse, reticentă, să-i privească secretara.

Dacă doamna Jane Marshall era un flamingo, secretara ei socială, domnișoara Genevieve Johnson, era o turturică perfectă. Sau, ca să folosim un alt exemplu, oarecum nepotrivit, era ca o păpușă de ceramică. Avea proporții perfecte. Pielea ei era un porțelan impecabil, iar ochii de un albastru strălucitor. Dacă exista dreptate în lume, femeia ar fi fost stupidă sau neprietenoasă. Dar nu era. Mereu fusese perfect de bună cu Amanda, iar inteligența ei era evidentă pentru oricine o asculta.

Era exact genul de femeie care ar fi minunat-o pe Amanda, când avusese sezonul ei, în urmă cu aproape un deceniu. Genul de diamant social strălucitor, pe care Amanda l-ar fi admirat de la depărtare.

În acei zece ani care trecuseră, Amanda realizase exact de ce le privea cu atâta atenție pe femeile ca ea. Însă faptul că înțelegea de ce domnișoara Johnson o făcea să se simtă incomod o făcea să aibă și mai multe dubii, nu mai puține.

„Când ești nesigură în privința unei conversații, pune o întrebare care necesită un răspuns lung." Asta ar spune bunica ei.

Amanda se chinui să se gândească la ceva potrivit.

– Deci... Ce mai aveți de făcut pentru evenimentul caritabil al primăverii? Când mi-a povestit Free ultima oară despre asta, erați copleșite.

Sprâncenele perfect conturate ale domnișoarei Johnson se ridicară. Nu atât de sus cât să fie nepoliticoasă. Păru o reacție involuntară din partea ei, iar Amanda realiză că greșise.

– Nu mai trebuie decât să trimitem biletele de mulțumire, pentru participare, spuse doamna Marshall. Dar au fost foarte multe de făcut.

Dumnezeule! Evenimentul avusese loc deja. Amanda simți cum se înroșește. Bineînțeles că evenimentul avusese loc. Domnișoara Johnson nu ar fi făcut niciodată o greșeală așa mare. Dacă domnișoara Johnson era o păpușă de porțelan, Amanda se simțea ca proverbialul taur care intră în magazinul cu obiecte de porțelan. Mare și stângaci, capabil să distrugă totul în jur cu o singură mișcare greșită a cozii lui greoaie. Se simți neîndemânatică și stupidă.

– Dar spune-ne de ce ai venit în oraș, întrebă domnișoara Johnson. Îți vizitezi surorile?

– Surorile mele nu vor să mă vadă.

Răspunsul ei fu prea scurt, prea amar.

Domnișoara Johnson se retrase, iar Amanda putea să audă farfuriile de porțelan prăbușindu-se în jurul ei, făcându-se bucățele.

– Am venit ca să vorbesc cu Richard despre legea sufragetelor, continuă ea. O tot circulă, încercând să convingă lumea să o semneze.

– Și cum merge?

Cam la fel de rău pe cât se descurca Amanda acum.

– Radicalii o urăsc. Limitează votarea la o minoritate redusă de femei căsătorite. Toată lumea o urăște pentru că, ei bine... Amanda ridică din nou din umeri. E o lege groaznică. Dar cel puțin e o lege.

– Va trebui să-l întreb pe Oliver ce părere are despre ea, spuse doamna Marshall.

Oliver era soțul ei și fratele vitreg al lui Free. Era membru al parlamentului și, printr-un set de circumstanțe pe care Amanda considera că e politicos să nu le înțeleagă, era și fratele vitreg al unui duce. Era familiarizat cu astfel de treburi.

– Sunt sigură că se opune, zise Amanda. Face parte dintre cei care spun că următoarea lege a sufragetelor trebuie să fie una universală. E un haos total.

– De ce? întrebă domnișoara Johnson.

Amanda recunoscu această tactică din tinerețe. Era momită să vorbească, de o expertă chiar. Se înroși.

– Ei bine, se pune problema cine ar trebui să aibă voie să voteze? Toate femeile? Doar femeile care dețin proprietate? Sau poate doar

femeile căsătorite. Bineînțeles, aproape fiecare grup susține o lege care le dă voie celor ca ele să voteze. Toți promit că la un moment dat vor reveni și le vor include și pe celelalte, dar există foarte puțină încredere că lucrul ăsta chiar o să se întâmple. Neîncrederea nu e lipsită de fundament, având în vedere lucrurile pe care le-au spus unii.

Nu era cazul să deschidă subiectul acesta. La început și Amanda se numărase printre femeile care întorceau spatele dreptului universal la vot. Femeile, da, dar femeile sărace? Fusese nevoie de câteva conversații interesante cu Alice Halifax pentru ca Amanda să se răzgândească, și încă-i mai era rușine de ea însăși pentru părerea ei de atunci.

– Votul universal e o sarcină mai greu de realizat, dar dacă am fi insistat în 1832...

Se opri, realizând că era singura care vorbește. Din nou, simți cum roșește. Când avea 17 ani, crezuse că putea să părăsească saloanele în care stătuse. Se imaginase învățând mai mult, devenind o persoană mai complexă. Nu înțelesese că procesul de a pleca însemna că nu avea să-și mai găsească vreodată locul în vechea ei viață.

Înțelesese însă regulile destul de bine cât să și le amintească o clipă prea târziu.

– Dar nu e cazul să vorbim despre politică, spuse ea, simțind cum îi luau obrajii foc.

Dumnezeule, era cea mai mare greșeală din saloane. Cât de stângaci din partea ei. Era atât de obișnuită să poată spune orice, că uitase cum să și tacă. Verifică în mod teatral ceasul de pe perete.

– Vai, trebuie să plec, altfel o să întârzii la întâlnirea cu Richard.

Aceasta era în două ore, dar n-avea rost să pomenească și acest detaliu. În acel timp putea să-și recitească notițele.

– Dar ne place să te auzim vorbind despre politică, spuse domnișoara Johnson cu blândețe. Nu mai ai câteva clipe la dispoziție?

Păcat că Amanda cunoștea și această tactică. Mereu trebuia să faci cealaltă persoană să fie relaxată, indiferent cât de rău se descurca. Așa, puteai s-o bârfești după având conștiința împăcată.

Amanda se încruntă.

– Mă tem că nu.

Acceptase realitatea așa cum era în urmă cu mulți ani. Nu avea de gând să fie o doamnă adevărată. Era un taur. Locul ei era pe câmp, dând la o parte muște cu coada, sau, dacă era cazul, atacându-și dușmanii cu coarnele.

Dar domnișoara Johnson oftă, aproape cu regret.

– Să te întorci, spuse ea, o schemă a politeții.

Asta era totul: politețe. Dacă Amanda ar fi fost artistă, ar fi pictat un roi de fluturi în jurul domnișoarei Johnson, dansând pe lângă ea. Dar nu era, așa că fiecare fluture păru blocat în stomacul ei, dând din aripi în semn de protest.

Nu conta. Dacă erai un taur și se întâmpla să te trezești într-un magazin de porțelanuri, nu era nimic de făcut, decât să te îndrepți spre ieșire și să încerci să nu dărâmi nimic pe drum. Amanda înțelesese asta în urmă cu mai mulți ani și nimic nu se schimbase de atunci.

– Desigur, spuse Amanda.

Nu era chiar o minciună. Era sigură că într-o zi Free va trimite alt pachet, iar Amanda va fi forțată să se întoarcă. Iar domnișoara Johnson și doamna Marshall vor avea muniție de bârfe pentru o zi întreagă după aceea, luându-se de manierele ei, așa că era un schimb corect pentru toate porțelanurile sparte. Ar fi putut să treacă peste.

Doar că era un detaliu care făcea totul mult mai umilitor. Domnișoara Johnson zâmbea ca și cum vorbise serios. Părul ei bălai străluci în soarele dimineții, iar buzele ei erau de un roz perfect în timp ce-și lua rămas-bun.

Lucrurile erau destul de rele așa cum erau. Dar ghinionul Amandei era că îi plăceau păpușile de porțelan.

În urmă cu câteva săptămâni, Edward își vizitase fratele. În seara asta, se întoarse din nou în biroul lui James. Camera era aproape neschimbată față de ultima oară când venise. Pe birou erau întinse hârtii. Volume despre îngrijirea pământului și finanțe se aflau pe rafturile de pe pereți. Ziarele zilei fuseseră îndesate în coșul de gunoi.

De data asta însă, îl găsi pe James deja așezat la biroul tatălui lor. Fratele lui deschise ușa de sticlă care dădea spre exterior cu o

încruntătură suspicioasă și îi făcu semn lui Edward să se așeze în fața lui.

– De ce ai venit, Ned? întrebă el sceptic.

– În continuare, prefer Edward, spuse bărbatul calm. Dar nu contează asta. Nu m-am întors ca să ne certăm. Mi-am dat seama că-ți datorez niște scuze.

Asta îl făcu pe James și mai suspicios. Nasul i se încreți, un semn evident de neîncredere. Dar, în schimb, spuse:

– Prostii. Totul e de domeniul trecutului.

– Nu. Edward își puse cea mai bună față de sinceritate. Nu sunt prostii. Am presupus că nu o să vrei să primești nici un semn de la mine sau să mă vezi, pe baza acțiunilor tale de acum șapte ani. Dar simt că te-am judecat greșit. Niciodată nu ți-am dat ocazia să-mi spui de ce ai făcut ce ai făcut. Asta a fost nedrept. Chiar ne-frățesc. Am presupun ce e mai rău despre tine, dar acum îmi dau seama că am greșit.

Fratele lui era în continuare suspicios. Edward își dădu seama de asta după maxilarul încordat și nările care se umflau. Dar James era prea înrădăcinat în regulile conversației politicoase ca să-l acuze pe Edward de minciună, iar asta însemna că răspundea la cuvintele pe care le auzea. Era bine. Să faci un bărbat să spună o minciună era primul pas spre a-l face să creadă o minciună.

– Da. Așa e. James clipi, iar cuvintele erau spuse cu reticență. Bineînțeles că n-am vrut niciodată... să fii rănit. A fost pentru binele tău, înțelegi? A fost doar pentru binele tău. Ai trimis scrisoarea aia urgentă, în care ai scris că e o armată care mărșăluiește la fața locului, că ai nevoie de ajutorul nostru ca să pleci. Și tata te-a trimis acolo ca pedeapsă, nu? Însă nu-ți venise mintea la cap. Doar asta era în mintea mea. Îți promit că niciodată nu am vrut să mori.

Cel mai rău era că Edward îl suspecta pe James că zicea ceva ce semăna suspicios de mult cu adevărul. Mai mult ca sigur că-și spusese în mod repetat că nu dorise ca fratele lui să moară. Își justificase toate acțiunile în propriii săi ochi, spunând că Edward, prin refuzul de a se pleca în fața tatălui lor, se transformase singur într-un proscris. Era exact ca un impostor.

Mai mult ca sigur că-și justificase minciuna spusă consulului de o sută de ori de-a lungul anilor. Faptul că Edward ar fi putut să

moară, iar James era la rând să moștenească titlul de viconte ca rezultat... Sigur își spusese că lucrurile astea nu contau pentru el.

Totul era o minciună, bineînțeles. Dar bărbații se mințeau tot timpul, spunându-și că erau mult mai buni decât erau de fapt.

Edward încercă să nu cadă în aceeași capcană.

– Înțeleg asta, spuse Edward, cu ceea ce spera că semăna cât de cât cu dragostea frățească.

– Am plâns când n-ai putut fi găsit, îi spuse James.

Edward era convins că și asta era adevărat. Mai mult ca sigur că lui James îi păruse foarte rău. Dacă nu i-ar fi părut, ar fi fost forțat să recunoască faptul că era un trădător malefic, care sperase în secret că fratele lui avea să moară. Nici un bărbat nu se vedea ca fiind malefic. James făcuse ce fusese nevoit să facă, iar apoi se minți singur în privința propriilor sale acțiuni.

– Nu am fost corect cu tine. Edward se întinse peste masă și-și luă fratele de mână. Mâinile lui James erau goale. Edward nu-și dăduse jos mănușa, iar contrastul pielii pale cu pielea neagră și al incompetenței bâjbâite cu falsitățile șirete păreau să stabilească atmosfera pentru ce avea să urmeze. Mi-am realizat greșeala, spuse Edward, când am citit despre Stephen Shaughnessy în ziar.

Buzele fratelui său tresăriră ușor.

– Chiar ai avut un plan pentru el. Dar te-ai dat peste cap să-l oprești, doar pentru mine. Pentru că eu te-am rugat.

Edward știa că James nu făcuse nimic ca să-și oprească planul. *James* știa că James nu făcuse nimic. Dar James nu știa că Edward știa. Nu fu nevoie decât de trei secunde, în care făcu ochii mari și clipi, ca să muște momeala.

– Da, zise James. Da, am făcut asta.

Minciunile funcționau cel mai bine când puteai să implici ținta în minciună. James voia să creadă că era o persoană bună. Voia să creadă că putea fi iertat pentru că-l abandonase pe Edward în ajunul războiului. Voia să creadă că era un bărbat onorabil, care nu ar da niciodată înapoi în fața unei înțelegeri. Așa că atunci când Edward îi oferi șansa să creadă asta, se prinse strâns de posibilitate.

Dar e periculos să-ți spui minciuni, pentru că începi să le crezi. În cazul lui James, să creadă că Edward era fratele lui în mai multe privințe, decât doar de sânge, era cea mai prostească minciună dintre toate.

– A fost greu, spuse James. Tu și Shaughnessy... Mereu am simțit că mi-a furat fratele mai mare. Aceasta fu spusă cu atâta amărăciune, că Edward suspectă că era adevărat. A fost greu să renunț la planurile mele pentru Stephen. Dar dacă asta mi-ar aduce fratele înapoi, atunci are o simetrie plăcută, nu crezi?

Nu exista nici o simetrie, plăcută sau de alt fel. Chiar și dacă James spunea adevărul, toate acțiunile lui erau înfăptuite pentru că dorise să-l țină pe Edward la distanță și să ia ce ar fi trebuit să fie dreptul lui din naștere. Dar Edward zâmbi și se prefăcu impresionat.

– Asta înseamnă foarte mult pentru mine, James. Foarte mult. Nu am fost drept cu tine. Ia uită-te la mine. După toți anii ăștia în care am fost despărțiți, niciodată nu am întrebat de situația ta. Sper că absența mea nu ți-a făcut prea multe probleme.

– A, nu prea multe.

James se rezemă de spătar.

– Ești prea bun cu mine, spuse Edward. Povestește-mi cum au fost lucrurile de fapt.

Să faci un bărbat să se mintă singur era o magie neagră aparte. Nu trebuia decât să-i șoptești cea mai vagă laudă în ureche, iar el avea să inventeze restul. Avea să se transforme într-un erou, copleșit de răufăcători și dezastre.

– Ei bine, nu am vrut să fac mare caz din asta, dar au fost niște dificultăți, spuse James încet.

– Mă gândeam eu, zâmbi Edward.

– Încă nu am control total asupra finanțelor noastre și nu am un loc în parlament. Asta a întârziat multe planuri de-ale mele. Și când căutam o soție, m-aș fi descurcat mai bine dacă n-ar fi fost norul ăla deasupra titlului.

Edward oftă, plin de înțelegere.

– Cât de groaznic! Sper că nu ești prea nefericit din cauza asta, nu?

– Tot răul a fost spre bine, spuse James din inimă. Annie a avut o zestre decentă și e destul de drăguță. Mă relaxează când suntem la țară împreună și nu o interesează ce fac în oraș. Nu aș putea cere o soție mai bună.

– Așa e. Ce ar putea să-și mai dorească un bărbat? întrebă Edward și chiar reuși să pară sincer.

Dar răspunsul la întrebarea lui retorică se ridică neinvitat în mintea lui. Era ridicol s-o dorească pe Frederica Marshall. Nu conta cum o visa noaptea. Nici măcar nu conta că nici el nu părea să o dezguste pe ea. Tânăra era prea inteligentă ca să se implice cu un bărbat ca el, iar el era destul de fraier cât s-o vrea și așa. Deja era băgat până peste cap. Nu-l deranja asta.

Pericolul stătea în minciunile pe care putea să și le spună. Iar ideea că ar fi putut s-o aibă pe Frederica Marshall era cea mai dulce și seducătoare minciună pe care putea să și-o spună. Nu avea să se lase pradă acestui gând.

Fratele lui continuă să sporovăiască, despre fiii lui, prietenii, nimic în mod special, ajutat de câteva comentarii bine alese din partea lui Edward. După un sfert de oră, James păru să realizeze că monopolizase conversația.

Acesta luă o gură de brandy și-l fixă pe Edward cu privirea.

– Deci, tu ci ai făcut în toți anii ăștia?

– Am condus o fabrică de metale în Toulouse, zise Edward calm.

Asta era adevărat, dacă James se sinchisise vreodată să se intereseze. Fratele lui nu trebuia să știe alte lucruri pe care Edward le făcuse.

Dar se pare că asta era îndeajuns. James păru șocat.

– O fabrică de metale? Când spui c-o conduceai, vrei să zici că era a ta, dar....

– Una aparte. Edward zâmbi vag. Dacă te face să te simți mai bine. Facem porți ornamentale, garduri, grilaje pentru capele, genul ăsta de lucruri. Și da, eu o conduc. Sunt implicat în toate aspectele.

– Doar nu vrei să spui că faci și... James făcu un gest. Știi tu, lucrul. Cu metalul.

– Bineînțeles că fac și asta. Mereu am avut înclinații artistice, iar metalul era un alt mediu pentru asta.

James nu puse nici o întrebare care să i se pară incomodă lui Edward, precum „Cum ai ajuns să deții o fabrică de metale?" În schimb, luă o gură de brandy.

– Nu e de mirare c-ai dispărut. Mi-ai spus c-ai făcut lucruri care ți-au afectat onoarea, dar niciodată nu mi-am imaginat c-o să-ți iei o meserie. Lucrul cu metalul e practic... muncă fizică.

După asta urmă încă o gură de alcool, de parcă ăsta era singurul lucru care putea să facă lucrul cu metalul tolerabil.

– Chiar este muncă fizică. Edward încercă să nu-și arate amuzamentul. Oricât de elegant e produsul.

– Dumnezeule, își goli James paharul și se încruntă.

– Poftim, spuse Edward, întinzându-se și luând paharul. Permite-mi să fac onorurile.

În primul rând, faptul că se ridicase și-i întorsese spatele fratelui său însemna că James nu putea să-l vadă încercând să-și ascundă zâmbetul.

– Acum înțeleg ce voiai să spui, spuse James. Când ai venit ultima oară, nu am înțeles deloc. Nu-mi dădeam seama de ce ai fi de acord să renunți la titlul de viconte. Dar acum, totul are sens. Nu putem să avem un muncitor pe post de viconte. Dacă ar afla oamenii?

Edward nu avea să râdă. Dumnezeule, cât de idiot să fii ca să-ți imaginezi că munca fizică era cel mai rău lucru pe care-l putea face un bărbat. Conducerea unui fabrici de metale era cel mai respectabil lucru pe care Edward îl realizase în toți anii cât fusese plecat. Simți o dorință subită, malefică, de a-i arăta fratelui său abilitățile sale la fierărie, doar ca să-l vadă înecându-se. În schimb îi umplu paharul cu brandy și se întoarse.

– Poftim.

Dar când se întoarse, lovi cu piciorul coșul de gunoi și-l răsturnă.

– Scuze. Se întinse și îl îndreptă, uitându-se prin ce era în el în timpul ăsta. Cât de stângaci din partea mea.

Văzu antetul domnișoarei Marshall când rearanjă hârtiile. Exact cum crezuse.

James îi făcu un semn.

– Mă bucur c-am avut ocazia să vorbim. Ca să fiu sincer, am fost îngrijorat. Când eram mici, eram în dezacord. Asta era puțin spus. Dar văd că lucrurile nu stau așa și acum, continuă el. Ne-am găsit locul. Ești fericit, nu-i așa?

Mai fericit ca oricând, acum că-și făcuse loc în încrederea lui James.

– Sunt, spuse Edward. Și eu mă bucur c-am vorbit. Dar trebuie să plec. Nu o să mai stau mult în Anglia și tu mai ai de lucru.

– Bineînțeles. Un nor trecu peste fața lui James. Vrei să stai aici peste noapte?

– Nu fi ridicol. Bineînțeles că nu. Familia noastră nu poate risca să fiu recunoscut, nu?

Pe fața fratelui său se citi ușurarea.

Edward ridică din umeri.

– Am o cameră pentru noaptea asta undeva, lângă gară. Mâine, la prima oră, o să iau trenul înapoi spre Londra. Apropo, ăsta e ziarul *Gazette*, de azi?

Arătă spre coșul de gunoi.

– Da.

– Încă mai tipăresc programul trenurilor, nu? Te deranjează dacă iau copia aia cu mine? Așa, nu va mai trebui să verific programul mâine-dimineață.

Edward arătă spre coșul de gunoi.

– Sigur că nu.

James se întinse după ziar, dar Edward îl întrecu, aplecându-se mai repede. Luă tot mormanul mototolit de ziare, uitându-se printre ele cu ceva mai multă stângăcie decât era necesară, până îl găsi pe cel potrivit.

– Aici era. Întinse ziarul, apoi îl rulă și îi zâmbi fratelui său. Mulțumesc. O să plec din Anglia în curând. Mă tem că treburile mă vor duce înapoi în Franța.

James se strâmbă, ca și cum cuvântul *treburi* era unul murdar.

– Dar mă bucur c-am avut ocazia să vorbim.

– Sigur că da, spuse James. Indiferent ce ai făcut, ești în continuare fratele meu.

– Cât de generos din partea ta. Edward își înclină capul. Ești prea bun cu mine.

După ce spuse asta, își strecură ziarul în buzunarul interior al hainei, atât *Gazette*, cât și versiunea lui Free, rulate într-unul singur. Gata. Obiectivul principal al serii fusese îndeplinit.

– Noapte bună.

– Noapte bună.

Dar tocmai când Edward se pregătea să plece, fratele lui se strâmbă.

– Stai un pic.

Edward se opri.

– Da?

– L-ai îndepărtat pe Shaughnessy de domnișoara Marshall?

– Nu, zise Edward încet. Nu am făcut-o. E încăpățânat.

Nu crezuse că minciunile lui atente vor da roade așa repede. Stătu pe loc, îndemnându-și fratele să spună mai mult.

James oftă.

– Poți să ții un secret?

– James. Edward dădu din cap, răbdător. Eu sunt un secret. Cui aș putea să-i spun?

– Așa e. Ei bine, în interesul legăturii noastre frățești, ai face bine să te asiguri că Shaughnessy nu o să fie la tipografie mâine-seară.

– Sigur că da. E vreun motiv anume pentru asta? James ezită, așa că Edward îi mai oferi o minciună. Nu, nu, nu-mi spune, continuă el. Îmi dau seama că mai e un motiv. Ai făcut ceva isteț, așa e?

Asta fu îndeajuns cât să-l împingă pe fratele lui peste margine.

– Nu chiar așa isteț, zise James. Mi-a luat mult să pun asta la cale. Mâine trebuie să dăm foc locului.

Free fusese îngropată sub o grămadă de telegrame, șaptezeci și trei mai exact, primite până la patru, în acea după-amiază, iar curierul pe bicicletă aducea mai multe în fiecare oră.

Printre ele nu se numărau și notificările care veneau prin poștă. După ce în acea dimineață fusese tipărită expunerea în *London Review* și fu menționată în ziarele din țară până la prânz, agenții de publicitate din Anglia fuseseră disperați să rupă orice legătură cu ea. Mai mult ca sigur că aveau să urmeze și abonații.

Free lăsă ziarul cu titlul pe masa din față, ca să-și reamintească ce trebuia să realizeze până la finalul zilei.

WOMEN'S FREE PRESS A COPIAT ARTICOLE DIN ALTE ZIARE

– Răspunsul tău nu o să facă față. Amanda se întorsese din Londra în acea dimineață și examina apărarea scrisă în grabă, de mână, de către Free. Articolul ăsta sună ca o scuză șubredă. Nici eu nu l-aș crede, dacă nu te-aș fi văzut scriind articolele alea.

– Domnul Clark are dovezi, spuse Free.

Amanda pufni.

– Domnul Clark nu e aici. Cât de convenabil pentru el, nu ți se pare? Noi suntem aici și susținem că cineva, al cărui nume nu-l spunem, deși bănuim cine e, dar nu putem să demonstrăm, ne-a luat munca mai devreme, dar nu știm sigur cum. Această persoană necunoscută a făcut asta ca să ne discrediteze, dintr-un motiv necunoscut. Povestea e atât de șubredă, că i-ar face suspicioși până și

pe cei mai loiali abonați. Nu putem să tipărim asta. Ar fi mai bine să nu tipărim nimic.

Free își încrucișă brațele și privi în gol.

– Deci crezi că tipărirea unei negări simple este cea mai bună opțiune.

Fusese alegerea ei să aștepte până avea dovezi, înainte să meargă mai departe. Rezultatul fusese dezastrul ăsta.

– Da, zise Amanda.

– Are dreptate, spuse Alice, peste umăr.

Când cele două erau de acord, era aproape sigur că aveau dreptate.

– Spune simplu că *Women's Free Press* și-a revizuit procedurile interne și suntem satisfăcute că articolele pe care le-am tipărit au fost scrise de autorii noștri. Și că investigăm situația.

– Dar....

– Adaugă că vom lăsa ca un reporter de la *London Review* să ne examineze arhiva internă de copii aprobate, demonstrând că versiunile timpurii ale rubricilor erau în posesia noastră înainte ca alte ziare să le tipărească.

– Dar...

– Nu te apăra, Free, până când nu poți s-o faci bine. Avem o singură șansă să ne construim apărarea în ochii publicului. Așteaptă până când povestea ta e inatacabilă, altfel o să pierzi.

La naiba! Voia să facă ceva. Free își strânse mâinile în pumni. Telegramele veniseră toată ziua, și fiecare la care se uita era ca un cuțit în inima ei. Andrew's Tinned Goods – lucrase cu ei ani întregi. Nu era corect, nu era drept, că nici măcar nu așteptaseră să-i audă explicația, înainte să sară la concluzia că era vinovată.

– O să câștigăm, spuse Alice, care-și puse mâna pe spatele ei.

Free nu voia nimic din toate astea. Chiar dacă se apăra de toate aceste acuzații, fiecare oră pe care o petrecea apărându-se era o oră pe care nu o petrecea concentrându-se pe probleme importante. Legea aceea a lui Richard, oricât de imperfectă era, avea slabe șanse să fie discutată, dacă nu își făcea și ea treaba, ca să o aducă pe buzele tuturor. Simplul act de a investi energie în acest marasm fără speranță era o pierdere, indiferent care avea să fie rezultatul. Își lăsă capul în mâini.

Ușa se deschise. Se întoarse, așteptându-se să-l vadă din nou pe curier. Dar în locul băiatului cu ochelari de la oficiul telegrafic din

oraș, se afla domnul Clark, care stătea în ușă. Acesta se uită în jur, la ea, la Amanda și la Alice, care se aflau la masă și discutau despre răspunsul acela important, și le fixă cu privirea.

– Unde sunt bărbații, domnișoară Marshall?

Vocea lui era un mormăit jos.

– Ce bărbați?

– Bărbații pe care ți-am spus să-i angajezi. Bărbatul făcu un pas în față. Știu că n-ai încredere în mine, dar având în vedere miza, credeam că poți măcar să mă asculți pentru o jumătate de minut.

– Ce bărbați? repetă ea.

Bărbatul o privi. O privi cu adevărat, fiind atent la petele de cerneală de pe bărbia ei și la telegramele de pe masa de lângă ea.

– Dumnezeule, exclamă el. Nu mi-ai citit telegrama.

– Am fost ocupată. Tânăra îl privi acuzatoare. Încercând să pun cap la cap un răspuns la acuzația asta, fără să am vreo dovadă, pe care tu susții că o ai, dar pe care ai luat-o cu tine. Nu am avut timp să citesc toate mesajele. Încă o persoană care-și retrăgea promovarea sau își exprima bucuria la căderea mea din grație, ce ar fi contat? Situația nu are cum să se înrăutățească.

– Ba da, mormăi domnul Clark. M-am înșelat. Nu știam planul complet. Nu vrea doar să te tulbure, domnișoară Marshall. Toată lumea trebuie să vadă că ești tulburată. Astfel, când tipografia ta o să fie arsă, toți vor crede c-a fost un incendiu premeditat. Vor crede că atunci când te-ai confruntat cu dezastrul financiar, ai dat foc la tot, ca să obții banii de la asigurare. Totul într-o criză de disperare.

Mâinile lui Free se răciră.

– E posibil să mintă. Amanda veni lângă ea. Acești așa-ziși bărbați pe care vrea să-i angajezi, cine știe cine sunt? Bărbați aflați sub controlul lui. Și după ce vin, vor sta aici. Vor spune că ne protejează, dar cine știe ce alt stăpân vor servi? Chiar ai încredere în el?

Buzele domnului Clark se subțiară, dar bărbatul nu spuse nimic ca să se apere. Pur și simplu își încrucișă brațele și o fixă cu privirea, ca și cum o îndemna să se hotărască. Ca și cum o provoca să aibă încredere în el acum, când avea toate motivele să n-o facă.

Dar nu tăcerea lui o convinse să fie de partea lui. Nici amintirea ultimei dăți când îl văzuse. Nici atingerea mănușii lui de-a lungul mandibulei. Nici măcar izbiturile periculoase ale inimii ei, care-i strecurau nebunia în minte.

Nu. Încrederea ei, așa cum era, fu câștigată de un argument mult mai practic.

– Legat de asta, îl cred.

Bărbatul expiră, lăsându-și brațele să cadă de o parte și de alta a corpului.

– Dar..., începu Amanda.

Free se întoarse serioasă și se duse la fereastră.

– Îl cred, pentru că simt miros de fum.

Capitolul 8

Nu era prezent nici un bărbat, doar în jur de șase femei, care rămăseseră să se ocupe de presă. Cambridge, cu mașinile de pompieri, era la distanță de un kilometru. Când Edward ieșise pe ușa tipografiei, era deja prea târziu. Fumul deja începuse să iasă pe ușa casei mici.

Chiar și așa, o deschise. Un val de căldură îl lovi, urmat de o revărsare de fum sufocant, usturător. Nori gri se strânseră în camera din față. Focul sfârâia. Bărbatul își ridică privirea. Flăcările mâncau deja grinzile tavanului. Nu avea cum să stingă focul la timp, cât să salveze structura. Nu aveau nisip, decât câteva găleți.

Free se afla exact în spatele lui. Se îndreptă și trecu de el. Bărbatul o prinse de încheietură și o trase înapoi. Ea se împotrivi.

– Putem să-l stingem.

– Nu putem, îi spuse el. Am văzut mai multe focuri la viața mea decât poți visa. Fumul o să te omoare dacă o să încerci.

Gâtul lui era deja iritat și stătuse doar în prag.

– Dar...

– E ceva aici care merită să-ți riști viața? Pentru că asta o să faci, dacă intri acum.

– Scrisoarea mătușii mele Freddy. Edward îi simți tot brațul tremurând într-al lui. Mi-a lăsat-o când a murit.

– Ar vrea mătușa ta Freddy să-ți riști viața pentru o bucată de hârtie?

– Nu, șopti ea.

Ochii lui Free lăcrimau. Dacă avea să-l întrebe cineva vreodată, avea să spună că era de la fumul care-i iritase. Nu credea că domnișoara Marshall era dispusă să recunoască că erau lacrimi.

Își dădu jos lavaliera și i-o întinse.

– Umezește asta și înfășoară-ți-o în jurul gurii și al nasului. O să te ajute. Avem de lucru.

Tânăra nu avusese timp să-și pună o pălărie. Părul i se revărsa din coc și îi cădea pe spate, ca o împletitură furioasă a propriului ei foc.

Free luă lavaliera din mâinile lui.

– Credeam că nu poate fi făcut nimic.

– Pentru casa ta? Nu se poate. Dar trebuie să limităm incendiul, ca să nu ajungă și la tipografie.

Trecuseră ani întregi de când bărbatul fusese în brigada de pompieri. Crezuse că amintirea acelor săptămâni se pierduse într-o uitare nedescrisă, dar totul îi revenea acum în minte. Copacul acela, de acolo. Vor trebui să taie ramurile și să sape un șanț în zonă.

Umerii ei se ridicară pentru ultima oară. Însă flăcările erau deja până la mijloc în camera următoare, și până și ea știa că era inutil să facă ceva. Free se întoarse spre locul unde femeile ieșeau din tipografie.

– Melissa, avem nevoie de lopeți, sau orice altceva ce seamănă cu o lopată. Caroline, du-te să aduci ajutor. Phoebe și Mary, începeți să aduceți găleți.

Edward găsi o lopată și începu să marcheze un perimetru, când creierul îi ajunse în sfârșit din urmă corpul. Bărbatul își ridică privirea, uitându-se la femeile care se împrăștiau în toate direcțiile, ca să se lupte cu flăcările, iar gura i se uscă când realiză ceva.

Nu ăsta era incendiul de care vorbise fratele lui. Ăsta era pentru distragerea atenției.

Nu avea timp să gândească. Își lăsă lopata și fugi înapoi în tipografie. Ușile erau larg deschise, dar etajul cu presa era gol. Însă un miros copleșitor de ulei de parafină îl izbi cu putere. Podeaua strălucea, cu culori irizate.

Se uită în jur și nu văzu pe nimeni.

Trebuia să fie cineva acolo. Piromanul trebuia să fie acolo. Locul nu avea nevoie decât de un chibrit ca să fie copleșit de flăcări. Se duse și verifică sub o masă, apoi în spatele unei comode cu sertare. Ajunse în cealaltă parte a camerei, la peretele în care fereastra arunca lumină în biroul domnișoarei Marshall. Ușa era întredeschisă. Iar acolo, în umbrele de sub biroul ei... Un vârf de gheată ieșea din partea cealaltă.

Își spuse că emoțiile nu ar fi fost decât o povară acum. Trebuia să acționeze, și încă repede. Cu toate astea, nu putea să le ignore. Stomacul lui era plin de furie.

Intră în biroul ei, îl prinse pe bărbat de picior și-l trase cu toată forța. Era atât de furios, că abia dacă simți greutatea celuilalt bărbat, deși acesta avea peste o sută de kilograme.

Bărbatul se zbătu, slăbind strânsoarea lui Edward. O altă lovitură fu îndreptată spre genunchii lui Edward și el căzu pe jos. Piromanul se ridică în picioare, îndreptându-se spre ușa biroului lui Free. Edward se aruncă după el, prinzându-l de gleznă. Reușise să pună mâna pe el, dar bărbatul călcă, iar gheata lui nimeri mâna lui Edward. Undeva, simți un junghi de durere. Dar în acel moment, când mirosul de fum și parafină îi copleșise simțurile, Edward nu simți nimic.

Se întinse și-l prinse pe bărbat de guler cu cealaltă mână, rotind-o și lăsându-l fără aer.

– Idiotule, zise el sumbru.

Zgomotul lemnului tras peste hârtie abrazivă și mirosul scurt de fosfor îl aduseră înapoi în prezent. Pentru o clipă, simți teamă și odată cu ea reveniră și celelalte senzații: durerea ascuțită din mâna și arsura din plămâni.

– Dă-mi drumul, spuse celălalt bărbat. Dă-mi drumul, altfel o să arunc asta pe jos.

Atenția lui Edward se concentră pe flacăra chibritului, acea flacără dansatoare și periculoasă. La naiba, vaporii din camera asta erau atât de denși, încât riscau să se aprindă.

– Nu mai fi idiot și stinge aia, mormăi Edward. O să murim amândoi.

Mâna bărbatului tremură. Edward se întinse, deși mâna lui nu părea să funcționeze cum trebuie, și stinse flacăra cu mănușa.

Inima îi bătea ca aripile unui stol de păsări. Bărbatul lovi o dată, de două ori, însă era inutil, pentru că Edward îl prinsese și nu avea să-i dea drumul. Își dădu seama în ce moment renunțase bărbatul. Când mâinile și picioarele i se opriră și îl privi pe Edward în ochi, cu o expresie resemnată.

– O, da, mormăi Edward. Ar trebui să-ți fie frică. Ai probleme foarte mari.

La sosirea nopții, ultimele rămășițe ale casei lui Free, tăciunii arși și înnegriți, care abia se mai țineau în forma unei clădiri, aproape că se opriseră din mocnit.

Nu mai era casa ei, locul ei în care era protejată... Dar și asta fusese o iluzie. Mâinile ei erau pătate cu funingine. Rochia îi mirosea a parafină. Dar presa era în continuare în picioare. Era o oarecare victorie.

O victorie parțială. Se târî spre adunarea de angajate obosite și murdare. Toate munciseră din greu. Își dorea să le poată trimite acasă. Însă nu aveau timp să fie obosite. Erau prea multe de făcut. Cel mai important dintre toate lucrurile trebuia făcut rapid.

– Amanda, spuse Free, trebuie să pleci acum, dacă vrei să prinzi trenul de noapte spre Londra.

– Dar...

– Nu ne permitem nici o secundă să stăm și să ne lingem rănile. Fiecare moment pe care-l petrecem luptând cu asta e un moment pierdut într-o luptă mai mare și mai importantă. Dacă se mai întâmplă ceva, trebuie să fii în Londra, unde poți să comanzi altă presă ca să ne tipărim ziarul.

Și mai important, dacă mai era ceva planificat pentru acea seară, dacă i se întâmpla ceva lui Free, trebuia să se asigure că Amanda supraviețuia și ducea lucrurile mai departe. Dar nu spuse asta. Dacă verbaliza așa ceva, risca să-și piardă cumpătul.

...Bărbia îi tremură, dar Amanda încuviință.

– Melissa, asigură-te că Amanda ajunge în siguranță la gară. Cât ești în oraș, anunță-i că avem pe cineva aici pe care polițiștii vor trebui să-l ia în custodie.

Asta trebuia făcut. Dacă aveau vreo șansă să prezinte toată situația publicului, trebuiau să joace după regulile civilizate.

Free nu se simțea prea civilizată. Se întoarse, înainte să-și piardă curajul și să-și implore prietena să rămână. Nu o conduse pe Amanda. Doar erau multe de făcut. Avea de terminat un răspuns, un ziar care trebuia să ajungă în trenul de la patru dimineața. Nu avea timp să se oprească acum.

– Bun, toată lumea, spuse ea tare. Trebuie să curățăm parafina.

Și în timp ce făceau asta, avea o poveste de descoperit.

Domnul Clark îl legase pe prizonierul lor la încheieturi și la picioare de un scaun. Bărbatul era închis în camera arhivei. Free trebuia să afle cine-l trimisese și care fusese misiunea lui. Și trebuia să afle asta acum, cât să aibă timp să scrie povestea, înainte să vină polițiștii.

Nu era timp decât pentru răspunsuri scurte. Și până la urmă, avea și o canalie aici.

Inspiră adânc și se duse după domnul Clark. Acesta era la arhivă. Spațiul era mic și întunecat. Cu un scaun în plus și biroul în continuare la locul lui, ea și domnul Clark stăteau aproape cot lângă cot, cu fața spre bărbatul legat.

– Ce ai aflat?

Vocea ei tremura. Era un semn rău. Încercă să recapete controlul.

Domnul Clark se întoarse spre ea.

– I-am aflat numele: Edwin Bartlett. Dar din păcate, nu știe cine l-a angajat. A fost cel puțin un intermediar, deși eu presupun c-au fost mai mulți.

Nu. Free refuză să creadă asta. Sperase că totul avea să fie simplu. Că piromanul avea să-l dea de gol pe James Delacey din prima, că-l va putea descrie perfect. Ar fi fost o mică compensare pentru faptul că-și pierduse casa, să poată să dea vina în mod public pe el.

Vocea îi tremură când vorbi.

– Minte. Trebuie să știe mai mult.

Replica ei fu întâlnită cu tăcere. Nu putea să vadă fața domnului Clark, iar acesta nu se întoarse spre ea.

– Trebuie să mintă. Avea nevoie ca bărbatul să mintă. Nu ai...

Stomacul i se întoarse pe dos la gândul că va cere mai mult. Simpla idee o dezgustă.

– Nu am ce?

– Niște moduri să-l încurajezi.

Mâinile îi tremurau.

– Să-l încurajez. Bărbatul scoase un zgomot aspru, aproape ca un mârâit. Domnișoară Marshall, nu cred că vrei să spun „Ia uite ce om de treabă e Edwin". Poate ar fi bine să clarifici ce vrei să spui prin încurajare.

Nu.

Nu aveau timp de asta. Cel mai probabil, polițistul avea să fie aici în 45 de minute, și oricum, poștașul venea la două jumătate... Nu avea mai mult de jumătate de oră ca să afle tot ce știa bărbatul, dacă voia să publice povestea asta în următorul număr al ziarului.

– Oricum e speriat, îi spuse domnul Clark scurt. Sincer să fiu, am dubii că are destulă forță mintală cât să spună minciuni.

Tânăra expiră.

– Poate trebuie doar să-i reîmprospătezi memoria. Nu poți să faci nimic?

– Nu știu nimic, spuse piromanul, vocea lui fiind un plânset. Am spus tot, am dat toate detaliile. M-a angajat un bărbat din Londra, unul mare. Chel.

Lui Free i se făcu rău. Nu-l vedea prea bine pe domnul Clark, dar silueta acestuia se îndreptă și se întoarse spre ea.

– Nu știi ce sugerezi, spuse el. Nici măcar nu poți să pronunți cuvântul. Vrei să-l torturez.

Spus cu voce tare, cuvântul ăla urât, „tortură", păru să umple camera. Nu voia asta. Fiecare parte din ea se răscula la acest gând. Dar mai era și acel mic colț din ea care se întrebă. Bărbatul îi arsese casa. Poate știa mai mult. Nu ar fi fost corect să...?

Domnul Clark scoase un zgomot nepoliticos.

– Dumnezeule, uneori uit cât de naivă ești de fapt.

Replica lui fu ca o palmă peste ochi.

– Nu sunt naivă, doar pentru că nu pot să pronunț cuvântul.

– Ești naivă pentru simplul fapt că te-ai gândit la așa ceva.

Tânăra îl mai auzise furios înainte și-l auzise și amuzat. Nu știa însă ce emoție exprima acum. Era ceva mai întunecat, mai real, decât auzise vreodată din partea lui.

– Domnișoară Marshall, nu torturezi un bărbat ca să obții adevărul. Nu ai citit istoria Inchiziției spaniole?

Free făcu un pas în spate de la toată acea intensitate. Spatele i se lipi de perete.

– Nu înțeleg.

– Bineînțeles că nu înțelegi. Mai mult ca sigur că ai citit o poveste despre un bărbat care avea informații. Cineva plasează un cuțit într-un loc strategic, ca să-l facă să-și dezvăluie secretul la timp. Binele învinge și toți trăiesc fericiți până la adânci bătrâneți.

Lui Free i se făcu rău.

– Asta a fost o poveste insipidă, scrisă de un bărbat care stătea confortabil lângă un șemineu, inventând o poveste abia plauzibilă, pentru un public credul. Nu torturezi un om ca să afli adevărul, domnișoară Marshall, indiferent ce spun poveștile. Orice canalie adevărată poate să-ți spună asta. Torturezi un om ca să-l

transformi în altcineva. Durerea adevărată e precum cerneala neagră. Destulă, poate să păteze sufletul unui om. Dacă ești dispusă s-o folosești, poți să scrii ce vrei cu ea. Vrei să blesteme catolicismul? Dă-l pe mâna Inchiziției. Vrei să creadă că soarele apune în est și luna e făcută din brânză verde? Pregătește cuțitele fierbinți. Dar după ce o să-i picuri cerneala aia în suflet, n-o s-o mai scoți vreodată. O să spună orice, o să fie orice, o să creadă orice, doar ca să te oprești. O să-l întrebi de Delacey și el o să inventeze o poveste pe care vrei s-o auzi, doar ca să scape de durere. Dar nu o să reziste sub examinare, pentru că n-o să fie adevărat.

Tânăra înghiți în sec.

– Deci nu, domnișoară Marshall, nu o să-ți dau răspunsul ușor pe care-l vrei. Nu există. Du-te și scrie o poveste haotică și dificilă. Scrie povestea fără un final fericit. Nu o să avem parte de altceva în seara asta.

Era bine că era întuneric. Free nu credea c-ar fi putut să-l privească în ochi.

Se întoarse și ieși din cameră. Lumina din camera presei era orbitoare, după întunericul din camera arhivei. Femeile, femeile ei, pe ai căror copii îi cunoștea, ale căror speranțe le ascultase făceau treabă. Presărau nisip ca să absoarbă uleiul, îl luau cu lopata și-l puneau în găleți, apoi ștergeau mesele cu săpun și spălau ultimele rămășițe cu oțet. Mirosul începuse deja să se risipească.

Mâinile îi tremurau. Niciodată nu-l auzise pe domnul Clark vorbind așa. Fusese ceva apropiat de furia neagră, și totul din cauza torturii, dintre toate lucrurile posibile.

Ce fel de canalie era bărbatul ăsta?

Tânăra inspiră adânc. Era genul de canalie care avea dreptate.

Trebuia să-și controleze furia. Creatura aia sărmană și mizerabilă din camera din spate era o simplă unealtă. Avea nevoie de un plan.

Și pentru seara aia, avea nevoie de o poveste. Poate avea să fie o poveste urâtă, vulnerabilă, una fără un final simplu sau explicații clare. Dar chiar și așa, avea să fie o poveste.

Când ajunseră polițiștii, solemni în uniformele lor albastre, și îl luară pe domnul Bartlett în custodie, presa lui Free era în funcțiune, scuipând pagini.

Tânăra se rezumase la lucrurile de bază, și anume negarea pe care o schițase înainte de plecarea Amandei și apoi povestea cu incendiul și bărbatul capturat.

Pe la miezul nopții, Alice veni cu pături. Free se ținu ocupată, făcând un pat de scânduri în biroul ei. Aranja așternutul improvizat când intră domnul Clark.

– Ce faci? strigă el, peste zgomotul făcut de presă.

Tânăra nu reușise să-l privească de la întâmplarea din camera arhivei. În continuare, nu putea s-o facă. Se uită, în schimb, la păturile gri, din lână, pe care le ținea în mâini.

– Mă pregătesc să dorm aici.

Bărbatul își încrucișă brațele și o fixă cu privirea.

– Casa mea nu mai e. Trebuia să țipe, ca să fie auzită, din cauza zgomotului, și se simți bine să-și verse furia. Cineva trebuie să stea aici peste noapte, ca să se asigure că nu se mai întâmplă nimic altceva. Alice și soțul ei vor dormi în camera arhivei și cum eu n-am unde să mă duc...

– Dacă tu stai, o să stau și eu, spuse el, aplecându-se spre ea.

– Domnule Clark, nu fi ridicol.

– Nu sunt ridicol.

Tânăra făcu greșeala să-și ridice privirea când bărbatul spusese asta. Privirea lui era întunecată. Free se aștepta ca Edward să mocnească de furie după discuția lor. În schimb, bărbatul părea rece. Rece ca gheața. Ca și cum nu-i păsa de ea, nu-i păsa de nimic.

Edward îi aruncă încă o privire întunecată, apoi dădu din cap și se întoarse.

Capitolul 9

Presa termină de tipărit după unu dimineața. Împachetară ziarele într-o tăcere epuizată, pregătindu-le să fie duse la gară. Puțină apă și săpun și o cămașă de noapte de la Alice o pregătiră pe Free pentru culcare, așa cum avea să aibă loc în acea seară. Dar după ce Alice și soțul ei se retraseră, Free nu reuși să închidă ochii. În schimb, se uită la tavanul întunecat și realiză că mai avea o sarcină de făcut în acea seară.

Se ridică și se duse la ușă.

Domnul Clark era pe podea. Își dăduse jos haina. Se părea că Alice îi dusese și lui niște pături, iar bărbatul stătea pe ele. Picioarele lui erau goale și bărbatul își examina mâna în lumina lunii. Își ridică privirea când deschise ușa, se întinse și scoase o mănușă. Nu se ridică atunci când Free se apropie de el. Nu spuse nimic. Pur și simplu o privi apropiindu-se.

Dumnezeule, bărbatul încă emana răceală.

Free nu purta atât de multe haine pe câte ar fi purtat în mod normal. Știa că tot ce trebuia acoperit era acoperit de cămașa de noapte. Cu toate astea, se simțea... goală. Și deja se simțea expusă în fața acestui bărbat.

Îngenunche lângă el. Edward nu se mișcă.

– Mulțumesc, îi spuse ea.

Expresia lui nu se schimbă, nici măcar puțin, dar o privi de parcă putea să-i înghețe inima.

Free nu se opri.

– Mulțumesc pentru ajutor. Pentru că ai stins focul. Pentru că ai oprit ambele incendii. Vocea ei deveni joasă. Mulțumesc că m-ai oprit să fac ceva ce aș fi regretat. Nu îți mulțumisem încă și-ți datoram asta.

– Pentru puțin.

– Și mulțumesc că ai rămas acum...

Bărbatul o întrerupse, dând din cap.

– Mă transformi într-un adevărat erou, domnișoară Marshall. Spune-ți ce minciuni vrei, dar nu mă băga în ele. Sunt aici în seara asta pentru că nu vreau să fiu singur. Nu am un alt motiv.

Îi luă puțin lui Edward să realizeze că spunea simplul adevăr. Că ea stătea aproape de el, pe podea. Nu lângă el. Nu chiar. Nici un metru nu-i despărțea. Era destulă distanță, și totuși nu destulă.

El îi aruncă o privire.

– Deci, domnule Clark, când ai văzut un bărbat torturat? întrebă ea.

– Altă dată. E mult mai rău decât orice îți poți imagina, domnișoară Marshall. Nu mă ține stomacul să vorbesc despre asta și clar nici nu doresc.

– Atunci bine.

Bărbatul își lipi mâna de frunte, dând din cap.

– Nu știu de ce-mi bat capul. Nimic nu are rost.

Free trasă un desen cu degetul pe podea.

– Părerea mea? Îți bați capul pentru că nu ești un bărbat așa rău pe cât te prefaci că ești.

– Da, continuă să-ți spui asta, domnișoară Marshall. Era o urmă de ironie în vocea lui. Spune-ți că sunt cavalerul tău în armură strălucitoare, care a venit să te salveze de incendii și dușmani. E o minciună, dar unii oameni au nevoie de asta ca să doarmă noaptea. Sunt aici pentru propriile mele motive. Te admir. Te plac. Zâmbetul lui se întunecă. O să mă culc cu tine dacă vrei. Dar nu-mi cere să mă prefac că toate astea contează, pentru că nu contează, spuse el, arătând în jur.

– Nu crezi asta cu adevărat.

Bărbatul se apropie puțin de ea.

– Ești cea mai minunată femeie care s-a dat vreodată cu capul de un prag, doar că pragul de care te lovești e mai înalt și mai gros decât Marele Zid al Chinei, iar tu ești una singură. Pietrele nu vor ceda în fața ta, draga mea.

Free înghiți.

– Te înșeli.

– A, pragul e făcut din hârtie atunci și o să treci de el în orice secundă. Bărbatul râse, iar Free auzi răceala din vocea lui. Mai dă-ți

încă zece ani și poate o să înțelegi cu ce te confrunți. Până atunci, te rog, continuă să lupți.

Free îl analiză, în întuneric.

– După seara asta, încă mai crezi că sunt naivă? Că nu înțeleg cum funcționează lumea?

– Nu există nici o dovadă că înțelegi. După ce-ai văzut azi, tot ai stat trează să trimiți următorul număr. Ce crezi că o să schimbe micul tău ziar? Încă mai ai impresia că Delacey o să citească unul din eseurile tale și o să spună „Dumnezeule, am greșit cu totul. Femeile chiar merită să fie tratate corect"?

– Nu. Free își întoarse privirea. Bineînțeles că nu cred asta. Nu o să-l conving niciodată de așa ceva.

– Sau ai impresia că există un grup de bărbați undeva, care nu s-au hotărât încă în ceea ce privește dreptul de vot al femeilor? Bărbați care gândesc așa: „Presupun că femeile chiar e posibil să fie ființe umane, exact ca bărbații. Poate ar fi bine să le apăr"

Free își simți fața roșind.

– Nu fi ridicol.

– Pentru că pot să-ți spun ce o să se întâmple, spuse domnul Clark, pe tonul lui întunecat și periculos. Voi, femeile, o să vă certați între voi în legătură cu nedreptatea și corectitudinea. Poate dacă o s-o faceți destul de tare, câteva dintre voi o să aveți dreptul să votați, iar asta o să fie considerată o mare victorie. Poate în 50 de ani, femeile vor fi o minoritate distinctă în clasele profesionale. Poate o să avem o femeie doctor, o femeie avocat, iar apoi, cinci sau zece dintre voi o să formați o organizație și o să dați mâna, pentru c-a fost realizat ceva.

Free expiră.

– Poate după o sută de ani în care femeile au votat, o să aveți un premier femeie. Bărbatul îi aruncă un zâmbet aspru. Dar doar una, și chiar și așa, oamenii n-o vor lua în serios. Dacă o să fie severă, vor da vina pe ciclul ei menstrual. Dacă o să zâmbească, o să fie dovada că femeile nu sunt destul de puternice să conducă. În direcția asta te îndrepți, domnișoară Marshall. O viață întreagă de mici victorii, care îți aterizează ca plumbul în stomac. Cauza ta poate să fie justă. Dar delirezi dacă crezi că poți să realizezi ceva. Te pui împotriva unei instituții mai vechi decât țara ta, domnișoară

Marshall. E atât de veche, că rareori chiar avem nevoie să vorbim despre ea. Înfurie-te cât vrei, domnișoară Marshall, dar ai avea mai mult succes golind Tamisa cu un degetar.

Bărbatul își ridică mâna la frunte, într-un salut batjocoritor, ca și cum își dădea pălăria jos. Ca și cum Free tocmai părăsise terenul realității și-i ura călătorie plăcută. Cuvintele lui nu se potriveau cu acțiunile sale însă. Edward se apropie și mai mult de ea în timp ce vorbea, aplecându-se spre ea cu fiecare propoziție, până păru că avea s-o sărute.

– Ai dreptate, spuse Free, închizând ochii.

Edward clipi și făcu un pas în spate, înclinându-și capul.

– Ce ai spus?

– Am spus că ai dreptate, repetă Free. Ai dreptate în privința tuturor acelor lucruri. Dacă e să ne luăm după istorie, o să dureze ani întregi, poate chiar decenii, până când femeile vor obține dreptul la vot. Cât despre restul, îmi imaginez că orice femeie care iese în evidență o să devină ținta abuzurilor. Mereu e așa.

Edward o fixă cu privirea, confuz.

– Ce nu înțeleg e de ce crezi că e cazul să-mi ții morală despre toate astea. Conduc un ziar pentru femei. Ai impresia că nimeni nu mi-a scris vreodată, ca să-mi explice exact ce ai spus?

Bărbatul se încruntă.

– Ei bine.

– Ai impresia că nu mi s-a spus niciodată că sunt supărată pentru că sunt la menstruație? Că m-aș calma dacă un bărbat ar pune un copil în mine? De obicei, persoana care-mi scrie se oferă chiar să mă ajute cu asta. Să-ți spun ce mi-a pictat cineva pe ușă într-o noapte? Sau vrei să citești scrisorile pe care le primesc? Free își înfășură brațele în jurul ei. Sunt aici, pe podeaua tipografiei mele, pentru că i-am spus unui bărbat că n-o să mă culc cu el, așa că mi-a ars casa. Așa că da, Edward, știu cu ce obstacole se confruntă femeile. Le știu mai bine decât o să le știi tu vreodată.

Edward expiră zgomotos.

– Dumnezeule, Free.

– Ai impresia că nu știu că singura unealtă pe care o am la îndemână e degetarul meu? Eu sunt cea care-l mânuiește. Știu asta. Sunt zile când mă uit la Tamisa și-mi doresc să mă opresc. Vocea ei

deveni joasă. Brațele mele sub obosite, și e atâta apă, că mă tem că mă voi scufunda. Dar știi de ce nu mă las?

Edward se întinse și-i atinse bărbia.

– Asta e singurul lucru pe care nu pot să-l descifrez. Nu pari stupidă. De ce insiști?

Tânăra își ridică fața spre el.

– Pentru că nu încerc să golesc Tamisa.

Replica ei fu întâlnită de tăcere.

– Uită-te la sarcinile pe care le-ai listat, cele despre care crezi că sunt imposibile. Vrei ca bărbații să le dea femeilor dreptul la vot. Vrei ca bărbații să le considere pe femei egale, și nu animale josnice, care varsă lucruri irațională între ciclurile menstruale.

Edward tăcea în continuare.

– Toate sarcinile tale sunt despre bărbați. Și dacă nu ai observat, asta e un ziar pentru femei.

– Dar... dacă...

– Am reușit să mă internez într-un spital de boli venerice, spuse Free. Am fost închisă cu 300 de prostituate, suspecte că erau infectate cu sifilis, ca să pot scrie corect despre cruzimea asistentelor și durerea examinărilor.

Încă nu putea să-și amintească nimic din toate astea în detaliu. Senzația de a fi ținută cu forța, uneltele invazive din metal, mânuite fără urmă de atenție, toate se pierduseră într-o uitare recunoscătoare.

– Le-am spus tuturor că acolo mureau femei care aveau dureri și nici urmă de confort, fiind legate de paturile lor în agonie. Am scris că erau femei care nu aveau nici un semn al bolii de doi ani și care erau ținute ca niște prizoniere.

– Și cu toate astea, guvernul încă le închide pe femeile cu sifilis. Tamisa a prins viteză, domnișoară Marshall.

– Dar cele două femei despre care am aflat că nu mai au simptome sunt acum libere. Și de fiecare dată când Josephine Butler vorbește unei adunări de bărbați, pictează o imagine cu cuvintele ei despre ce au îndurat acele mii de femei. Bărbați în toată firea plâng când aud povestea, și așa, mai ciobim din peretele ăla, zi după zi. Într-o zi, o să cedeze. Tânăra săltă capul și-l privi în ochi. Tu vezi un fluviu care curge, fără sfârșit. Vezi o adunare tristă de femei, cu degetare, și toate scot o cantitate nesemnificativă.

Edward nu spuse nimic.

– Dar noi nu încercăm să golim Tamisa. Uite ce facem cu apa pe care o scoatem. Nu e irosită. O folosim ca să ne udăm grădinile, lăstar cu lăstar. Creștem albăstrele și trifoi, acolo unde odată era un deșert. Tu nu vezi decât râul, dar mie-mi pasă de trandafiri.

Privirea lui era întunecată, iar lumina era destul de slabă, astfel încât Free abia putea să-l vadă. Dar tot corpul lui era întors spre ea.

– Tot ce ține de tine contează pentru mine, spuse el, în timp ce se apropia de ea. Nu ar trebui. Îmi tot spun că nu ar trebui, că nu e decât dorința care vorbește. Dar de fiecare dată când vorbim, îmi întorci lumea pe dos.

Zâmbetul lui era rigid și obosit.

– Te înșeli din nou. Lumea a început pe dos. Nu încerc decât să o aduc la normal.

– Oricum ar fi, îmi dă cea mai incredibilă amețeală.

Edward se întinse, însă nu o atinse. Mâna lui era acoperită de mănușă și o ținu, fixă, la distanță de un fir de păr de obrazul ei. Free îi simțea căldura. Dar bărbatul o retrase, dând din cap.

– Noapte bună, domnișoară Marshall.

Edward nu era sigur ce-l trezise în mijlocul nopții. Un sunet, unul ascuțit. Poate un foșnet.

Se trezi imediat. Inima începu să-i bată cu putere. Se ridică în picioare, fără să facă nici un zgomot. Dar nu se auzeau pași și nu era nimeni afară. Apoi auzi din nou acel zgomot. Un geamăt înăbușit, care venea din biroul domnișoarei Marshall.

Se duse la fereastra care dădea spre acel spațiu.

Singura lumină venea de la lună, și aceasta cădea indirect, printr-o singură fereastră înaltă. Silueta ei tresări. Free întinse mâna, ca și cum împingea pe cineva.

Ar fi trebuit s-o lase să doarmă. Dar când venea vorba de ea, era dincolo de orice „trebuia", pentru că știa că n-o să facă asta. Era periculos să intre în biroul ei. El purta o cămașă, iar ea... Îi vedea glezna ieșind de sub o pătură, și încheietura. Domnișoara Marshall era prea dezbrăcată pentru propria lui liniște.

Chiar și așa, deschise ușa, îngenunchind lângă ea. Își puse mâna pe umărul ei.

– Domnișoară Marshall, șopti el.

Tânăra se întoarse din nou, fără să se trezească. O mângâie pe frunte. O transpirație rece și lipicioasă îi umezi degetele.

– Free.

Își plimbă mâna pe obrazul ei. Tânăra tot nu se trezi.

– Draga mea, șopti el.

Free deschise ochii când auzi asta. Îl privi, confuză. Dumnezeule, era cu totul copleșit de situație. Cu părul împrăștiat în jurul ei și privirea nu tocmai concentrată asupra lui, Free era cel mai minunat lucru pe care-l văzuse vreodată. Nu avea cum s-o fi surprins, nu cu creionul sau pensula. Nu avea cum să încerce. Până la urmă, un bărbat putea să deseneze doar ce înțelegea.

– Șșș, draga mea, șopti el. Odată folosit, alintul îi veni prea ușor pe limbă a doua oară. Ai avut un coșmar.

Tânăra expiră, lipindu-și buzele. Apoi se ridică, foarte lent.

– Știu, zise ea tăios. Era coșmarul meu.

Edward își dori să-i poată șopti dulci nimicuri în ureche. „Totul o să fie bine, culcă-te la loc. Nu o să las nimic să te rănească."

Dar nu era genul de bărbat dulce din nici un punct de vedere. Tânăra își trecu mâna peste față și oftă.

– Îmi pare rău, zise ea. N-ar fi trebuit să mă răstoiesc la tine. Doar că știu că n-ar trebui să am coșmaruri. E ridicol.

– N-ar trebui? întrebă el serios.

– E stupid să recunosc asta. E ca și cum recunosc o temere.

– Și nu ți-e frică? o întrebă Edward, aruncându-i o privire.

Tânăra nu-i răspunse.

– Bineînțeles că ți-e frică, domnișoară Marshall. Frica e prostească doar când e irațională. Tu ai bărbați care-ți vopsesc amenințări pe ușă și îți ard casa. Dacă-ți scriu scrisori în care sugerează că ai nevoie de un copil în burtă, mă îndoiesc că se oferă să-l pună acolo doar dacă ești dispusă.

Tânăra expiră, tremurând.

– Încă am coșmaruri că sunt în spital. Luă o șuviță de păr și o înfășură în jurul degetului ei. Și nu are sens. Am fost acolo doar câteva săptămâni și nu există nici un pericol să fiu trimisă înapoi.

Edward tăcu.

– Știam că fratele meu o să mă scoată. Și încă îmi amintesc băile. Iarna erau cu apă cu gheață. Apă maro cu gheață. Nu o schimbau între femei.

Edward se cutremură.

– Și examenele medicale. Nu era ca atunci când un doctor îți ascultă pulsul. Trebuiau să te examineze vizual. Expiră din nou. Peste tot. Îmi tot spun că sunt puternică și curajoasă, doar că am mers acolo ca să stau două luni. Am cedat după două examinări.

Edward o luă de mână. Încă își purta mănușile. Se simțise prea jenat ca să le dea jos. Nu spuse nimic. Nu era sigur dacă o ținea de mână ca să-i dea putere, sau ca să-și îndepărteze propriile amintiri apăsătoare.

– Dar tu n-ai avea cum să înțelegi așa ceva. Nu ți-e frică de nimic, oftă tânăra.

Edward ar fi trebuit să râdă. Ar fi trebuit să-i spună că frica era pentru alți bărbați, pentru că el era lucrul de care se temeau aceștia. În seara asta însă, nu putu să-i spună acea minciună. În schimb, expiră cu putere.

– Proiectilele cu percuție sunt diavolul însuși.

Free nu spuse nimic și, pentru o vreme lungă, nici el nu o făcu. Se țineau de mână, căldura întâlnind căldură.

– Eram în Strasbourg, spuse el, într-un final. Acum șapte ani, în timpul asediului. Eram în brigada de pompieri. Prusacii aveau niște tunuri care trăgeau proiectile la o distanță imposibilă, chiar în centrul orașului. Toate acele proiectile aveau fitiluri cu percuție și explodau la impact. Nici un loc nu era sigur. Poate pivnițele, dacă le înconjurai cu saci cu nisip, dar atunci exista pericolul prăbușirii casei peste tine. Mai târziu, am aflat că în prima zi de asediu, prusacii trimiseseră un proiectil la fiecare 20 de secunde. Nu poți să-ți imaginezi așa ceva, domnișoară Marshall. Totul ardea; și ce nu ardea, se despica. Ai văzut vreodată praf de ipsos aprinzându-se în aer? Eu am văzut. Și nici nu am început să vorbesc despre mitraliere, capabile să trimită gloanțe cu viteza unei mișcări de mână.

Free se întoarse spre ei, iar degetele ei se jucau cu ale lui.

– Cele mai oribile erau proiectilele care nu explodau la impact. Puteau să explodeze oricând. Am văzut un bărbat făcut bucăți de un proiectil chiar în fața ochilor mei. Pentru o clipă lungă, Edward nu spuse nimic. Nu putu. Nu cred că are rost să mă mint singur, spuse el. Mi-e frică. Nici în prezent nu pot să aud un zgomot puternic fără să tresar. Și niciodată nu-mi place să dorm în spații mici.

Mereu mi-e teamă că pereții se vor prăbuși peste mine. Teama e o reacție naturală. Cumva, brațul lui ajunse în jurul ei. Ce contează e ce faci cu teama ta. Și asta nu reușesc să deslușesc la tine.

Free se întoarse să-l privească în ochi.

– Fulgerul lovește mereu cel mai înalt copac, spuse el. Ochii tinerei erau mari, strălucind în lumina slabă a lunii. Majoritatea oamenilor care sunt loviți de fulger învață să-și țină capul plecat. Doar oamenii ca tine scrâșnesc din dinți și ies din nou, refuzând să se ascundă. Asta nu pot să înțeleg la tine. Ai fost lovită de fulger iar și iar și, cu toate astea, încă te mai ridici în picioare. Nu înțeleg cum e posibil.

Dumnezeule, era așa ușor s-o țină în brațe. S-o tragă aproape de el, să-i simtă corpul lipit de al lui. Curba sânului ei, lipită de el, linia piciorului.

Free nu-i răspunse. În schimb, își înclină capul spre el. Brațul lui o înfășură. Buzele lui coborâră spre ale ei, iar restul lumii păru să dispară, de la camera întunecată din jurul lor, la senzația incomodă a scândurilor tari sub păturile mult prea subțiri. Nu exista decât umărul ei, sub mâna lui, și buzele ei catifelate sub ale lui.

Sărutările erau ceva periculos, atunci când un bărbat dorea o femeie. Îl făceau să vrea să-și arunce inima în poala ei. Nu erau un simplu schimb de amabilități, ci ofereau un crâmpei din viitor. Un sărut făcea aluzie la plăcerea care putea să vină dintr-o noapte petrecută în pat, la deliciul pe care o aventură amețitoare, de o săptămână, putea să-l aducă.

Dar când Edward o sărută pe Frederica Marshall, ceva teribil se întâmplă. Ceva ce nu se mai întâmplase într-o viață întreagă de sărutări. Edward nu văzu un final. Nu dorea să-și ia rămas-bun peste câteva săptămâni. Nu avea să plece cu inima împăcată. Va dori și mai mult, și mai mult. Mai multe sărutări, mai mult din ea, iar și iar.

Va vrea gustul ei dulce, senzația degetelor ei, care se odihneau într-ale lui, până la finalul vieții lui. Piromanul îl călcase pe mână și i-o învinețise rău. Poate de asta, când o strângea de mână, primea durerea ascuțită ca o reamintire.

Edward se retrase. Privirea ei străluci asupra lui, luminoasă și ametită de la dorință.

Știuse că asta se va întâmpla din clipa în care o văzuse pentru prima oară. Știuse și se minți, numind-o dorință, răzbunare, orice, mai puțin ce era de fapt: se îndrăgostea de ea.

Nu crezuse că mai era ceva în el care putea să se îndrăgostească.

Se retrase. Dar nu reuși să fie abrupt cu ea. Nici măcar acum.

– Free. Draga mea. Mâna lui alunecă în părul ei, mângâindu-l cu blândețe. Culcă-te.

Edward se ridică.

Abia când ajunse la ușa biroului, Free vorbi.

– În Strasbourg ai fost torturat?

O groapă bolnăvicioasă și neagră se deschise în jurul lui. De data asta, Free nu spusese „când ai văzut un bărbat care era torturat". Și ea pusese informațiile cap la cap. Edward rămase pe loc pentru o clipă, forțându-și plămânii să funcționeze. Când își recăpătă controlul, se întoarse spre ea. Se obligă să zâmbească, deși zâmbetul era o minciună. Se asigură că vocea îi era detașată, deși nimic din el nu avea să mai fie detașat vreodată.

– Nu, răspunse. Detașat, asta își dorea. Detașat, pentru ca Free să nu suspecteze adevărul. Un bărbat detașat nu s-ar fi pierdut cu totul. Ridică neglijent din umeri și, deși Free nu-l vedea, își puse un zâmbet neglijent pe față: Asta s-a întâmplat după.

Free se trezi în dimineața următoare auzind pe cineva mișcându-se prin tipografia ei. Sări în picioare și-și pieptănă părul ciufulit cu degetele, cât să pară aranjat. Dar singura persoană pe care o văzu prin geam era Clarice, femeia care avea sarcina să pregătească totul pentru zi. Clarice împăturea păturile unde dormise Edward noaptea trecută. Bărbatul nu era nicăieri. Free se îmbrăcă repede și ieși în camera principală.

– Bună dimineața.

Se întrebă dacă Clarice știa de ce dormise în biroul ei, dar după privirea înțelegătoare de pe fața acesteia, aflase tot. Cel puțin tot ce se întâmplase până la miezul nopții.

– Poftim. Domnul Clark mi-a dat asta acum jumătate de oră, când a plecat, spuse Clarice, întinzând o foaie de hârtie.

Plecase.

Free luă hârtia.

Domnișoară Marshall,

Afacerile mă duc altundeva pentru moment. O să mă întorc după-amiază.

E.

Atâta tot. Noaptea trecută schimbase totul între ei, și nu era vorba doar de sărut. Ceva din timpul petrecut cu un bărbat în întuneric, împărtășind secrete, schimbase ce avea să urmeze. În urmă cu două zile, ar fi spus că nu avea încredere în el. În acea dimineață însă? Era ca și cum Edward era în continuare acolo și o ținea de mână. Încă-i spunea că nu înțelege cum reușea Free să meargă mai departe. Tânăra simțea toate aceste lucruri, deși bărbatul nu era acolo.

Însă el avea dreptate. Erau treburi de care trebuia să se ocupe, mai multe decât putea ea să înțeleagă. Realitatea ateriză pe umerii ei ca niște saci grei cu făină.

Trebuia să angajeze bărbați care să apere locul noaptea. Trebuia să se ocupe de detaliile casei ei incendiate și trebuia să găsească un alt loc unde să stea, până când putea să-și construiască o casă nouă. Avea nevoie de haine, un pieptene, pudră de spălat pe dinți... Erau prea mult obiecte pe listă. Trebuia să-i liniștească pe agenții de publicitate, avea o poveste de descoperit și trebuia și să-l distrugă pe James Delacey. În plus, ziarul trebuia să fie publicat și ziua următoare.

Ar face bine să înceapă devreme. Free își ridică privirea.

– Ei bine, să începem.

Capitolul 10

Grajdurile erau liniștite și pașnice, plăcut de întunecate după soarele dimineții. Edward se simți nelalocul lui când păși înăuntru. Mâna dreaptă îl duruse noaptea trecută și acum se resimțea. Palma lui era de un roșu-închis, cu o vânătaie care se contura, însă nimic nu era rupt și durerea era cea mai mică dintre grijile lui.

Patrick Shaughnessy stătea la capătul grajdurilor, examinând piciorul din spate al unei iepe. Acesta ridică privirea când Edward se apropie, dar continuă să-și vadă de muncă, salutându-l scurt. Așa fusese și tatăl lui Patrick. Nimeni nu trebuia să-l întrerupă când muncea, decât dacă era vorba de sânge sau o mână sau picior rupte.

După o clipă, Edward se urcă pe scară, spre șură, și găsi o furcă. Era dificil să ia fân cu furca, din cauza mâinii lui rănite. Inițial, durerea fu doar un junghi, dar crescu, transformându-se într-o zvâcnire puternică. Fiecare mișcare durea ceva mai mult. Era un mod bun de a-și reaminti că în profunzime, nu exista decât durere.

Mușchii lui avură nevoie cam de zece minute ca să-și amintească ritmul potrivit pentru muncă. Durerea se concentra în palma mâinii, zvâcnind la fiecare mișcare.

„Tu nu vezi decât râul, dar mie-mi pasă de trandafiri."

Era greu să-și amintească faptul că exista ceva mai mult decât râul, după ce acesta dăduse pe dinafară și îl luase cu ea. Aproape că se înecase. Își învățase lecția: nu te apropia de ape. Deloc.

Domnișoara Marshall își petrecuse viața provocându-i pe cei mai puternici decât ea să o doboare. La naiba, hotărârea ei era contagioasă. Simțea cum se contaminează cu ea, cum ea îl făcea să creadă. Cum îl făcea să-și spună minciuni precum „aș putea să fac bine" și „o vreau pentru totdeauna"

Scrâșni din dinți și luă fân cu furca, punându-l în boxa de jos.

Nu, trebuia să aibă în vedere că Free se înșela. Trebuia să stai cu ochii pe râu, indiferent ce spunea ea. Dacă îți pierzi controlul,

apele te trag în ele. În disperarea ta, te-ai prinde de oricine e în jur, doar pentru o gură de aer. Nici măcar n-ai realiza răul pe care l-ai făcut, decât când ar fi prea târziu.

– Cred că îi ajunge lui Buttercup, spuse Patrick, în spatele lui.

Edward se opri, respirând greoi, revenindu-și. Puse furca jos și se uită la grajdul de sub el. Caii mâncau pașnici ovăz și fân, dând din coadă. Un armăsar moțăia și dădu din cap. Era pașnic aici, și o parte din el voia să se mute în acest grajd. Dar nu avea cum să se întoarcă în copilăria lui.

Se uită la Patrick.

– Mereu ai fost cea mai mare slăbiciune a mea, spuse el solemn. Alt bărbat ar fi fost ofensat de aceste cuvinte, dar Patrick îl înțelese. Nu conta unde eram în Europa sau cât timp trecuse. Mereu ați contat pentru mine, tu și Stephen. Îmi doream să fiu omul dur, căruia nu-i păsa niciodată. Dar l-am văzut pe Stephen...

Edward ridică din umeri.

– Nu ți-ai dorit nimic din toate astea, spuse Patrick hotărât.

Edward se gândi la spusele lui.

– Da, ai dreptate. Se așeză dând din picioare peste marginea șurei. După toți anii ăștia, după tot ce am făcut, ești în continuare mai mult ca un frate pentru mine. Mai mult decât cel care are același sânge ca al meu. Surpriza nu e că încă petrec timp cu tine, ci că nu ți-ai dat seama însă cine sunt.

Încercase. Dumnezeule, chiar încercase să-l îndepărteze pe Patrick. Îi povestise toate lucrurile groaznice pe care le făcuse, ca și cum el, ca și prietenul lui, era catolic, iar Patrick era duhovnicul lui. Îi povestise de fiecare scrisoare falsificată. De fiecare șantaj. De fiecare acțiune greșită. Îi spusese totul prietenului său. De fiecare dată, fusese convins că jaful îndrăzneț sau povestea falsă aveau să-i întoarcă prietenul împotriva sa.

– O, dar știu ce ești, spuse Patrick încet. Doar aștept.

Edward își încordă mâna.

– Iubirea e un iad, zise el scurt. Mă face să realizez că am ceva de pierdut. Oricum era destul de rău când era vorba doar de tine și de Stephen.

– O?

Edward dădu furios din picioare.

– O! Lăsă acea silabă să plutească în aer câteva secunde, apoi continuă: Ai avut dreptate, să știi. Domnișoara Marshall este foarte isteață.

Asta era tot ce trebuia să spună.

– Și ce o să faci în privința asta? întrebă Patrick.

Era o parte din el, una naivă și condamnabilă, care voia să dea răspunsul care să-i facă prietenul să zâmbească.

„O să rămân în Anglia și o să-i fac curte."

Nu trebui decât să audă gândul, ca să recunoască imposibilitatea acestuia. Dacă James descoperea că Edward va rămâne în Anglia de tot, nu se va odihni niciodată, de teamă că-și va pierde titlul și proprietățile. Și dacă Edward era prins în compania Fredericăi Marshall, dușmana de moarte a lui James, atunci fratele lui își va strânge în sfârșit curajul să facă mai mult decât doar să ardă niște clădiri.

Edward ar fi putut să preia titlul. Să se anunțe ca Edward Delacey. Analiză ideea. Era la fel de dureroasă și de sensibilă ca mâna învinețită. Apa în care se scălda era, într-adevăr, adâncă, dacă se gândea măcar la acea posibilitate.

Edward dădu din cap.

– O să fac același lucru cu domnișoara Marshall, pe care-l fac cu toți cei pe care-i iubesc. O să plec, înainte să-i fac rău.

Patrick îl privi cu un zâmbet sceptic pe față.

– Asta o să fac, spuse Edward. Dar după ce o să-i fac pe toți s-o lase în pace.

Edward se întoarse în Cambridge după-amiază, dar când ajunse la tipografie și deschise ușa, aproape se întoarse și plecă. Stephen Shaughnessy era la nici un metru depărtare.

Celălalt bărbat nu privi în jur, cât Edward rămase în ușă. Era cu spatele întors spre el și făcea mișcări exagerate, vorbind entuziasmat. Era aproape la fel de înalt ca Edward. O schimbare uriașă față de perioada în care Stephen îl urmărea, în urmă cu mulți ani.

Și acum, continua să-l urmărească. Era incomod, ca întotdeauna. Edward se trezi zâmbind.

Stephen și Free... Ba nu, ar face bine să păstreze o distanță cât mai mare. Domnul Shaughnessy și domnișoara Marshall erau aplecați deasupra unei mese.

– Nu, spuse domnișoara Marshall, fluturând un creion albastru. Nu poți să spui că „ducii au parte de toată atenția". Sună înverșunat și nu vrei asta.

În timp ce vorbea, Free tăie un rând.

Edward putea să plece și să se întoarcă în jumătate de oră. Până atunci, mai mult ca sigur că Stephen avea să fie plecat. Indiferent de situație, nu putea risca să fie recunoscut.

Domnișoara Marshall purta o rochie verde îngrozitoare, una pe care sigur o împrumutase de la o prietenă. Aceasta nu-i venea bine, era largă în zona decolteului și la șolduri. Culoarea atenua focul părului ei, care, fără agrafele pe care le folosea Free în mod normal, refuza să stea la locul lui. Șuvițe mici îi creau o aură roșcată în jurul capului. Niciodată nu mai văzuse ceva așa minunat.

Domnișoara Marshall încuviință spre Stephen.

– Partea asta e bună, dar introducerea mi se pare prea serioasă. Nu e bună.

– O, Free.

Dumnezeule, Edward știa foarte bine acea expresie. De câte ori auziseră „O, Edward" sau „O, Patrick" când erau mici?

Stephen își îndreptă ochii mari și plini de implorare spre ea.

– Nu pot să...

– Nu, spuse ea cu fermitate. Nu poți. Nu te mai plânge și scrie articolul cum trebuie. Chiar trebuie să mă uit dezaprobator la tine în următoarele zece minute, sau poți să scrii un paragraf credibil de unul singur?

Edward ar fi trebuit să plece atunci, în timp ce Stephen era încă ocupat. Înainte să fie recunoscut. Însă acum, când era așa aproape, nu voia să plece.

În plus, care erau șansele ca Stephen să-l recunoască? Propriul lui frate nu-l recunoscuse. Stephen încă îl considera mort, iar oglinda îi spusese lui Edward cât de mult i se schimbase înfățișarea. Până și accentul i se schimbase. Cei nouă ani în care locuise pe continent, când abia vorbise engleză, îi schimbaseră ritmul natural al discursului.

Domnișoara Marshall ridică privirea în acel moment și luă decizia pentru el. Îl privi și apoi i se lumină toată fața. Bărbatul aproape că se clătină sub forța zâmbetului ei. Îl făcea să se simtă... nechibzuit. Un bărbat nu putea să dezamăgească un astfel de zâmbet.

– Domnule Clark, te-ai întors.

Tânăra păru aproape surprinsă. Ca și cum el ar fi fost genul care o ajuta cu problema ei, o săruta și apoi pleca.

Chiar era. Era exact genul acesta de bărbat și nu trebuia să piardă acest lucru din vedere. Cu toate astea, îi zâmbi.

– Da. De data asta. Se pare că am uitat ceva noaptea trecută...

În acel moment, Stephen își ridică privirea din ziar. Fiecare mușchi din Edward se încordă involuntar, așteptând.

– Stai un pic, domnișoară Marshall, spuse Stephen. Nu am nevoie de zece minute. Știu...

Privirea i se opri asupra lui Edward, apoi se încruntă, mutând-o.

Nu exista decât un singur mod în care să gestioneze situația. Să spună minciuna, înainte ca celălalt bărbat să aibă ocazia s-o recunoască drept ceva fals.

Edward făcu un pas în față.

– Sunt Clark, spuse el, relaxat. Sunt un admirator al rubricii tale.

Stephen îl privi, întrebător, ca și cum încerca să-și dea seama de ce i se părea familiar.

– Shaughnessy, spuse el ușor. Deci tu ești acel Edward Clark de care am tot auzit.

Domnișoara Marshall se înroși ușor, iar Edward se simți validat, deși nu voia asta.

– O ajut pe domnișoara Marshall într-o problemă delicată, spuse Edward. Acum, te rog să ne scuzi...

Stephen zâmbi, pur și simplu.

– Nu, nu încă. Trebuie să discut asta cu Free.

Stephen folosi porecla tinerei cu prea multă ușurință pentru ca Edward să se simtă confortabil. Îi dădu senzația de liniște domestică, de parcă ei trei puteau să devină prieteni. Ca și cum își vor petrece serile împreună, râzând și spunând povești.

– Te rog, spuse Edward disprețuitor. Dacă nu poți să scrii un simplu paragraf fără supravegherea domnișoarei Marshall, departe de mine să te întrerup.

Stephen îi aruncă o privire amuzată, dar se întoarse spre domnișoara Marshall.

– O să scriu așa. Stephen tuși. Domnișoară Muddled, greșeala ta stă în faptul că ai o voce care merită auzită. Ar trebui să te gândești

la lucruri din perspectiva unui lord. În toată Anglia cine e mai lipsit de putere decât un duce?

Edward ridică o sprânceană.

– Tehnic vorbind, continuă Stephen, toți știm răspunsul la această întrebare: tot restul lumii. Dar toată lumea aflată mai jos de un duce e în același timp un nimeni din perspectiva acelui duce. Asta îl face pe duce cel mai lipsit de putere bărbat din Anglia. Nobilimea controlează Camera Lorzilor, cere cel mai mare respect social și cu toate acestea controlează doar nouăzeci și cinci la sută din avere. Dacă oamenii ca tine continuă să ceară salarii din care să se întrețină, cum o să angajeze un duce sutele de servitori care i se cuvin? Însăși țesătura societății noastre se destramă oripilată la un asemenea gând.

– E mai bine, încuviință domnișoara Marshall. Tot nu-mi place ultima propoziție. E prea dramatică. Continuă în același stil cu prima parte, poate ceva de genul: „Nu o să se gândească nimeni la duci?"

Stephen își notă pe hârtie.

– Da.

– Nobilimea chiar controlează nouăzeci și cinci la sută din avere? Cifra e prea mare. Ai crede că bunurile industriașilor...

– A, nu, spuse Stephen, cu un zâmbet relaxat. Tocmai am inventat-o acum.

Domnișoara Marshall își puse o mână pe șold.

– Stephen Shaughnessy, spuse ea amenințător. Poți să scrii o rubrică de satiră, dar pentru numele lui Dumnezeu, o să scrii una corectă când lucrezi pentru mine.

– Am fost aici tot timpul! spuse Stephen. Doar m-ai văzut. Nu am avut când să mă duc să caut informații. În plus, e mult mai distractiv să inventez lucruri despre lorzi. Asta fac ei în parlament. De ce să nu le returnez favoarea?

– Stephen.

Free îl fixă cu privirea, părând iritată, iar lui Edward îi veni să râdă.

Așa mergeau toate interacțiunile cu Stephen, încerca să nu râdă, când acesta spunea lucrurile pe care le spunea. Bărbatul era imposibil să fie certat, dar...

– Apropo, care e diferența dintre un viconte și un armăsar?

Domnișoara Marshall dădu din cap.

– Care e?

Stephen îi aruncă un zâmbet larg.

– Primul e un cur de cal. Al doilea e un cal întreg.

Tânăra își îngropă capul în mâini.

– Nu. Nu poți să-mi distragi atenția cu glume oribile. Trebuie să cauți informații clare. Pa!

Dar Stephen nu se opri.

– Care e diferența dintre un marchiz și un prespapier?

– Sunt sigură că o să-mi spui.

– Unul din ei nu poate să facă nimic fără un servitor. Celălalt ține singur hârtiile.

Domnișoara Marshall îl privi pur și simplu și dădu din cap.

– Devin din ce în ce mai proaste.

– Ai o serie întreagă de astfel de glume necivilizate? interveni Edward. Dacă da, pot să le aud?

– Necivilizate? Domnișoara Marshall se uită în jur, după care se aplecă. Dar Stephen e foarte civilizat, domnule Clark. Foarte deschis față de tine. Eu și Stephen nu spunem glume cu lorzi în preajma oricui.

Stephen se aplecă și se prefăcu că șoptește.

– Ca să știi, nu spun glume cu lorzi pe lângă Lady Amanda. E genul pe jumătate decent. Nu e vina ei că tatăl său e marchiz.

– Da, interveni domnișoara Marshall pe un ton întunecat. A fost a mamei ei. Că s-a căsătorit cu un lord. Pfff.

Edward clipi.

– Domnișoară Marshall, încerci să-mi spui că, atunci când erai mică, nu visai să te căsătorești cu un lord? Că nu te jucai de-a doamna, imaginându-ți cum ar fi să fii servită? Credeam că orice fată care vrea să se căsătorească visează să atragă atenția unui lord.

– Dumnezeule, nu. Păru oripilată. Fetele de la fermă, care atrag atenția unui lord, nu ajung să se căsătorească. Dacă avem noroc, nu rămânem însărcinate. Nu. Când eram mică, voiam să fiu pirat.

Asta îi aduse în minte o imagine foarte plăcută cu domnișoara Marshall și roșul bogat și întunecat al părului ei dezlănțuit, zburând sfidător în vânt, pe puntea vasului. Purta o cămașă albă largă și pantaloni. Clar ar fi capitulat.

– Sunt mai puțin șocat decât ți-ai imagina, se auzi Edward spunând. Sunt cu totul nezdruncinat. Tânăra zâmbi, plăcut surprinsă. O profesie tăioasă și însetată de sânge? Bine c-ai renunțat la asta. Nu ți s-ar fi potrivit. Plăcerea de pe fața ei se atenuă. Ai fi reușit prea ușor, continuă Edward, iar acum ai sta, plictisită, pe o grămadă de aur prea mare ca să fie cheltuită într-o singură viață. Însă nu crezi că mariajul cu un lord ți-ar rezolva atâtea probleme? James Delacey nu te-ar mai putea atinge, dacă ai face asta.

Stephen îl fixă cu privirea când auzi asta. Expresia domnișoarei Marshall se schimbă, de la amuzată, la serioasă.

Edward nu știa unde-i fusese mintea, întrebând-o de căsătorie. Nu era un afurisit de viconte. Refuzase să fie unul. Și orice fiori ciudați simțea în prezența ei, orice imagini ciudate avea în minte, nu avea să se căsătorească cu ea.

Însă, cu toate astea, era o idee tentantă. Deși nu fusese atent, mintea lui construise o lume alternativă, în care el nu fusese niciodată dat la o parte, în care nu trebuise să-și facă inima așa neagră și tare precum cărbunele. Dacă ar fi fost Edward Delacey, ar fi putut s-o curteze ca la carte. Edward Delacey, ca fraierul mort care era, ar fi putut să aibă singurul lucru pe care Edward Clark nu-l putea avea.

Domnișoara Marshall pufni.

– Dumnezeule, nu, spuse ea, dându-și ochii peste cap. Aș prefera să port o sabie.

– Dar gândește-te la avantaje.

– Ce avantaje? Se uită în jur. Aici am construit ceva. E o afacere care nu e doar pentru femei, ci pentru toate femeile. Tipărim eseuri de la femei care lucrează 14 ore pe zi în mine, de la prostituate, de la angajate la moară, care cer un sindicat al femeilor. Crezi c-aș renunța la asta, doar ca să planific petreceri la cină?

Când era așa, pasionată și serioasă, era mai frumoasă ca înainte. Tânăra dădu din cap, iar Edward vru să o sărute. Doar nu voia să se căsătorească cu ea. Doamne ferește să se gândească la ceva atât de permanent. Dar luă în considerare ideea. Era convins că vicontele de Claridge ar fi putut s-o cucerească. Faptul că deși nu putea s-o aibă fiind el însuși, o altă versiune de-a lui ar fi putut să facă asta îi oferea un confort ciudat.

Dar ajunseseră aici. Edward Clark, mincinosul și șantajistul extraordinar, avea o șansă mai bună la Frederica Marshall, decât

vicontele de Claridge. Era ghinionul lui că se întâmpla ca aceștia doi să fie una și aceeași persoană.

Fu salvat de la găsirea unui răspuns de către Stephen.

– Stai un pic, spuse Stephen, punându-și mâna pe brațul lui Free. Vrei să-mi spui că James Delacey e cel care-ți provoacă dificultăți?

Domnișoara Marshall se uită la Edward, apoi oftă și-și întoarse privirea.

– Credem că el e responsabil pentru incendiu. Păru obosită, din nou. Credem că tot el e responsabil pentru copiile articolelor. Și pentru situația neplăcută cu tine de acum ceva vreme.

– Îl cunosc pe James Delacey. Îi plăcea să mă tortureze când eram mic. Îmi urmăream fratele tot timpul, doar ca să nu rămân singur cu el. Stephen nu pomenise nimic de asta când era mic. A biciuit o iapă sperioasă, pe care n-ar fi trebuit s-o călărească. Aceasta a nechezat și mi-a lovit tatăl în piept, apoi Delacey le-a spus tuturor că tatăl meu a fost cel care o manevrase greșit. Nu e de mirare că e în continuare un nemernic. Stephen se întunecă. Îmi doresc să...

Bărbatul se opri, dând din cap.

– Ce îți dorești? întrebă domnișoara Marshall.

Stephen își ridică privirea, trecând de domnișoara Marshall. Exact pe lângă ea, uitându-se direct în ochii lui Edward.

– Îmi doresc ca fratele lui mai mare să fie în continuare viu.

Era posibil ca Stephen să i se fi adresat lui Edward din politețe. Făceau parte din aceeași conversație. Oamenii care se conversau se uitau unii la alții. Însă Edward simți un fior rece pe ceafă.

Stephen continuă:

– Acesta era un om mult mai bun. Asta nu arată decât că viața nu e corectă. Oamenii ca Ned Delacey mor, în timp ce fratele lui primește titlul. Exact asta e problema cu Camera Lorzilor. Mă rog, nu am vrut să întrerup, dacă vorbiți despre care ar fi cel mai bun mod de a-i face felul lui Delacey. Vă las să vă ocupați de asta.

– Crezi că ai avea ceva de adăugat conversației despre el? întrebă domnișoara Marshall.

Stephen îl privi direct pe Edward.

– Clark, întrebă el, ai avut vreo conversație recentă cu Delacey?

– Da, spuse Edward solemn.

Stephen le făcu un semn.

– Atunci am încredere în tine că te ocupi de el. Informațiile mele despre bărbat vin din trecut. Clark e omul tău, Free.

Domnișoara Marshall încuviință și arătă spre biroul ei.

– Domnule Clark, te rog.

Edward trecu de Stephen, dar nu făcu decât trei pași, apoi Stephen vorbi din nou.

– O, domnule Clark!

Edward se întoarse.

Stephen zâmbea. Acel zâmbet sigur, pe care-l etala când era convins că avea să spună ceva foarte isteț. Edward avu o neplăcută senzație premonitorie.

– Da?

– Întreab-o pe domnișoara Marshall cine e tatăl ei.

Apoi, când Edward se încruntă, derutat, Stephen îi făcu cu ochiul.

Capitolul 11

Free se trezi roșind când intră în biroul ei. Era aceeași cameră: avea un birou, un scaun, hârtii așezate cu atenție în teancuri. Dar ultima oară când fuseseră în acest birou împreună, ea îl sărutase. Deși totul se schimbase – era miezul zilei și nu era noapte, iar ea era îmbrăcată în loc să fie pregătită pentru somn –, cumva, ecoul acelui sărut încă îi conecta. Era un lucru solid, visceral.

Se pare că-și dăduse de gol interesul când îl întâmpinase pe domnul Clark, și Stephen observase, dacă era să se ia după ultimul lui comentariu criptic.

Domnul Clark venea în spatele ei. Tânăra se așeză în siguranță în spatele biroului, aranjându-și fusta. El se așeză pe cealaltă parte a biroului și o privi concentrat.

– Cine e tatăl tău, domnișoară Marshall?

– Nu-l asculta pe Stephen, pufni ea. E un glumeț. Nu înseamnă nimic.

– Nu?

Tânăra oftă.

– Tata a fost pugilist odată. Ți-am spus că mă ducea la meciuri când eram mică.

Fața lui se albi.

– Stephen mă tachina, îi explică ea. Sugera că trebuie să-ți spun că onoarea mea o să fie protejată. Ceea ce e ridicol, dacă e să fiu sinceră. Dacă aveai de gând să mă forțezi, ai fi avut de mai multe ori deja ocazia s-o faci. Cât despre ce s-a întâmplat...

Tânăra se roși din nou și nu suporta asta. Roșeața din obraji sugera timiditate. Timiditatea însemna că orice simțea putea fi folosit împotriva ei.

Edward se uită la buzele ei.

– Deci, legat de ce s-a întâmplat? întrebă el, încet.

– Partea asta nu e treaba tatălui meu.

Și nici n-ar fi deranjat-o să repete acel sărut.

Domnul Clark nu păru să fie de acord. Se lăsă pe scaun, dar își menținu privirea pe biroul ei. Expresia lui devenise sumbră.

– Marshall, spuse bărbatul, dând din cap. Ar fi trebuit să mă gândesc mai bine. Presupun că tatăl tău e Hugo Marshall?

– Îl cunoști? Cât de ciudat! A luptat doar câțiva ani și, cum nu a făcut niciodată parte din categoria grea, lumea nu-și amintește prea mult de el.

Domnul Clark oftă și-și frecă bărbia.

– Există o descriere a luptei lui cu Byron the Bear în *Prize-Fighting through the Ages*. Bărbatul își ridică în sfârșit privirea spre ea, însă aceasta era aproape acuzatoare. Prietenul meu din copilărie și cu mine am tot imitat-o. Lupta aia a fost subiectul uneia din primele mele picturi decente în ulei. Licărirea din ochii lui se intensifică. Mi-am numit primul cal Wolf, după el.

Free pufni.

– Nu e vina mea că l-ai transformat pe tata într-un erou.

– Nu, zise el încet. Dar de fiecare dată când mă conving că ar trebui să plec de lângă tine...

– Ei bine, spuse ea simplu, nu ai avea problema asta dacă nu ai mai încerca să te convingi de lucruri stupide.

Bărbatul clipi. Gura lui funcționa, dar nici un argument nu o părăsi la timp ca să protesteze.

– M-am gândit la următoarea noastră mișcare, Free continuă repede. Trebuie să facem cumva legătura dintre incendiul ăsta, articolele copiate și James Delacey.

Edward inspiră și o privi în ochi. Fu o ezitare, ca și cum se gândea să-și repete plângerea, doar că apoi ridică din umeri.

– În legătură cu asta, am o idee. Ți-aș fi spus-o azi-noapte, dar eram... ocupați. Bărbatul îi aruncă un zâmbet lent, sugestiv, care îi trimise tinerei fiori pe spinare. Și după, am fost și mai ocupați. Având în vedere toate treburile pe care le aveam, am uitat.

– Ce ai uitat?

Degetele i se duseră la nasturii jachetei lui, iar gura tinerei se uscă. Nasturii lui erau simpli, din material și metal. Nu meritau o a doua privire. Și cu toate astea, când bărbatul îi desfăcea, Free fu copleșită de gânduri, nici unul decent. Degetele lui acoperite cu mănuși erau lungi și grațioase, și fiecare nasture pe care-l deschidea

dezvăluia o altă porțiune de in crem, care făcea aluzie la umerii lați și mușchii puternici.

Bărbatul nu-i arătase nici cea mai mică porțiune de piele, dar faptul că-și deschidea haina îi stârni gânduri indecente, amintiri cu brațul lui care o învăluia, gura lui pe a ei... Edward se opri, iar Fee realiză că bărbatul nu voia decât să bage mâna în buzunarul interior. Se rezemă de spătar, dezamăgită.

– Am furat asta de la Delacey noaptea trecută, spuse el, înainte să fiu distras de gânduri cu incendiul și alte trădări din partea lui. Așa cum îți amintești, am făcut acele versiuni corectate ca să ne dăm seama cum ajung în mâinile greșite. Spune-mi, domnișoară Marshall, cui i-ai trimis-o pe asta? întrebă el, dându-i hârtia.

Tânăra luă foaia de la el, așezând-o pe birou.

Cu coada ochiului, îl văzu închizându-se la nasturi. Ce bărbat cu adevărat groaznic. O ațâța cu perspectiva că ar fi putut fi ceva mai mult. Dar dacă el putea să se prefacă că nu se întâmpla nimic, atunci și ea putea să facă asta. Articolul ăsta era cel cu propozițiile schimbate unele cu altele.

– Pe asta am trimis-o fratelui meu.

Bărbatul încuviință, când închise ultimul nasture. În sfârșit.

– Crezi că există vreo șansă ca fratele tău să le trimită mai departe? Poate vrea să te pună la respect.

– Nu, zise ea, imediat. Oliver n-ar face niciodată asta.

– Ești absolut sigură de asta? E fratele tău vitreg, nu? Și din ce am înțeles, celălalt frate vitreg e un duce. Nu mi se pare de încredere.

Tânăra își dădu ochii peste cap.

– Mai degrabă n-aș avea deloc încredere în tine.

Îi luă ceva timp să înțeleagă cu ce subînțeles spusese lucrul acesta. Vorbise despre lipsa de încredere în el ca și cum ar fi vorbit de porci care zburau sau de iadul care îngheța. Ca și cum era o imposibilitate atât de evidentă încât oricine ar fi pufnit auzind așa ceva.

Dar Edward nu interpretă așa răspunsul. Îi aruncă un zâmbet luminos, de parcă nu se așteptase la încredere. Ca și cum noaptea trecută nu avusese loc.

– Ai dreptate. Eu am păzit ziarele până a venit poșta. Ar fi fost destul de ușor pentru mine să iau o copie și să o aduc acum.

Un bărbat care nu era de încredere ar fi protestat că e inocent. Și un bărbat de încredere ar fi fost clar iritat de faptul că lumea avea dubii în privința lui. Edward era cea mai ciudată enigmă: un bărbat care nu se aștepta la încrederea ei și nici nu o voia. Un bărbat care o sărutase, îi spusese că voia mai mult, dar nu făcuse nici o mișcare ca să obțină asta.

– Dacă vrei să fii sigură, poți să trimiți o telegramă și să întrebi, spuse el. Așa, poți să te asiguri că cel puțin, copia a fost primită.

Tânăra îl privi în ochi.

– Domnule Clark, spuse ea, există șase oameni de care sunt convinsă că nu sunt vinovați în toată treaba asta. Fratele meu. Soția lui. Amanda. Alice. Eu. Apoi înghiți. Tu.

Bărbatul îi zâmbi vag, ca răspuns.

– Dar știm deja că ești prea credulă. Lista mea are o singură mențiune: tu. Ești sigură în privința fratelui tău? E membru al parlamentului, nu-i așa? Cât de tare îl faci de râs?

– Nu prea mult, spuse Free. Mereu mă scoate din încurcături. Dacă ar fi vrut să mă oprească, m-ar fi lăsat închisă în spital. Mereu spune că sunt extrem de utilă politic, pentru că-l fac să pară ca fiind Marshall cel rezonabil.

– Ce ridicol! mormăi domnul Clark. Ești foarte rezonabilă.

– Domnule Clark, tocmai ai folosit un semn de exclamare? Aș fi putut să jur c-am auzit unul.

Bărbatul nici măcar nu clipi.

– Bineînțeles că nu, pufni el. L-am împrumutat pe unul de-al tău. Am voie să fac asta când vorbesc cu tine. Dar asta nu contează. Vezi tu, domnișoară Marshall, acum știm ceva, iar Delacey nu știe că știm asta. Dacă fratele tău nu e vinovatul, e unul din angajații lui. Cel mai probabil, e cineva care lucrează cu el îndeaproape.

– Asta are sens, zise ea, lent.

– Și cu toate că Delacey n-ar vorbi niciodată direct cu un piroman, presupun că ar vorbi cu un secretar sau un afacerist. Și în felul acesta... Bărbatul zâmbi, fermecător. În felul acesta, domnișoară Marshall, putem să obținem dovada de care avem nevoie ca să-l tragem la răspundere în public.

– Ai ceva sugestii despre cum o să facem asta?

– Dacă vrei să știi, chiar am. Zâmbetul lui se mări, iar ochii îi scăpărară, înfometați. E simplu. Șantaj, mai întâi, urmat de o acuzație

publică. Bărbatul o privi. Asta presupunând că nu te deranjează să încalci regulile puțin?

Ce lucru straniu era încrederea! În urmă cu o săptămână n-ar fi avut încredere în domnul Clark nici măcar pentru o clipă. În acea perioadă se schimbaseră foarte puține. Bărbatul era în continuare un șantajist, un falsificator. Cel mai probabil, era în continuare un mincinos. Dar noaptea trecută o salvase, iar acum știau lucruri unul despre celălalt, lucruri care păreau mai importante decât detalii precum numele cu care se născuse bărbatul sau natura răzbunării lui. Edward știa că Free avea coșmaruri despre spitalul în care fusese internată, iar ea știa că bărbatul făcuse parte din brigada de pompieri din Strasbourg.

Bărbatul conturase un plan. Tânăra îi spusese unde avea să coopereze fratele ei și unde nu. La final, Edward plecase. Doar erau multe de făcut. Dar tânăra se simți ca și cum cărase o povară apăsătoare pe o distanță mare, iar finalul era în sfârșit vizibil.

Tânăra îl privise plecând. Însă mai era un lucru care nu-i dădea pace.

Așteptă până când bărbatul ieși din tipografie, apoi se ridică. Stephen Shaughnessy era în continuare acolo, citindu-și rubrica. Tânăra îi făcu semn.

Acesta intră.

– Da, domnișoară Marshall?

Stephen părea așa inocent. Se pricepea să arate inocent. Era un talent necesar, pentru un bărbat care avea un simț al umorului îngrozitor de obraznic. În cea mai mare parte a timpului, umorul lui era pe placul ei. Dar acum...

– Îl cunoști pe domnul Clark?

Tânărul se uită în urma sa, spre ușa din față, pe care dispăruse bărbatul.

– Nu, spuse el, cu intensitate. Nu îl cunosc, de ce întrebi?

– Era un simplu gând.

Însă acum că-l avusese, realiză că avea sens, într-un mod ciudat. Prima oară când îl întâlnise pe domnul Clark, acesta o întrebase de Stephen. Începuseră să colaboreze când Delacey îl pusese pe Stephen în pericolul iminent de a fi arestat. Ar fi putut fi o coincidență.

– Știi că nu reții nume și fețe. Își întinse mâinile în față. Aș fi putut să-l întâlnesc de o mie de ori și nu l-aș fi recunoscut.

Atât Stephen, cât și domnul Clark avuseseră de-a face cu James Delacey în trecut. Iar Stephen îi sugerase domnului Clark să întrebe de tatăl lui Free. Și, cu toate că bănuia că Stephen o tachinase pentru că se înroșise la sosirea domnului Clark, s-ar fi potrivit și dacă știa că domnul Clark îl idolatriza pe bărbat și îl tachina din cauza asta.

– Ești absolut sigur? întrebă ea.

Stephen ridică din umeri.

– Niciodată nu sunt sigur despre așa ceva. Dar nu ar avea sens. Cum să-l fi întâlnit? Câți ani ai spune că are?

– Poate că spre patruzeci?

Era imposibil de ghicit. Bănuia că albul din părul lui era înșelător și nu se purta ca un om în vârstă. Îl simțise ridicând-o în brațe și păruse destul de tânăr atunci.

– Am deslușit misterul, spuse Stephen. Singurii bărbați pe care îi cunosc și au peste 35 de ani sunt prieteni de-ai tatălui meu și profesorii de la școală. Și cu toate că știu foarte puține despre domnul Clark, nu cred că e profesor.

– Am înțeles. Tânăra oftă. Arată-mi rubrica ta din nou și o să vedem dacă se ridică la înălțimea așteptărilor.

Edward aștepta la jumătatea drumului spre universitate, plimbându-se neobosit. Lui Stephen îi luă douăzeci de minute ca să apară. Avea mâinile în buzunare și fluiera un cântec complicat. Îl văzu pe Edward când se apropie. Dar în loc să se încrunte sau să tresară, Stephen îi aruncă un zâmbet strălucitor.

– Edward, strigă el. Ce bine e să te văd. Mă bucur că nu ești mort.

Nemernicul... Edward dădu din cap, prefăcându-se supărat. În tot timpul ăsta, Stephen știuse că era el și nu îi dăduse nici un indiciu despre asta.

– Delacey, deci? Stephen se apropie de el. Vrei să-l dobori pe James Delacey?

– Taci, fraierule! pufni Edward.

Apoi, pentru că replica lui păruse gratuit de dură, se întinse, îi dădu pălăria jos lui Stephen și își plimbă degetele prin părul lui. Sau cel puțin încercă s-o facă. Unghiul nu mai era așa convenabil. Abia reuși să-i atingă capul cu degetele.

Stephen îl privi cu sprâncenele ridicate.

– Neimpresionant, Edward. Nu mai merge așa bine când nu-ți mai ajung până la talie.

– De ce n-ai spus nimic, dacă știai?

– Hm. Stephen își dădu ochii peste cap. Uită-te la mine. Sunt un nimeni, care n-are nici simț, nici discreție. De ce aș tăcea? Nu e ca și cum fratele meu corespondează în mod regulat cu un bărbat pe nume Clark, un bărbat de care n-am auzit niciodată și despre care refuză să spună ceva. Dar nu, nu e nimic suspicios în legătură cu asta.

Edward îl fixă cu privirea.

– Evident că n-am fost suspicios când am auzit că un misterios domn Edward Clark își petrece timpul pe la tipografie. Acel Clark a apărut la timp cât să împiedice un plan menit să mă dea afară de la școală, poate și mai rău. Dar cunosc eu vreun Edward Clark? Nu, bineînțeles că nu. Cunosc doar un Edward Delacey. E bărbatul care mi-a salvat viața când am sărit dintr-un copac și am căzut în noroi.

Edward se încruntă.

– Nu eu am făcut asta, ci Patrick.

– Mi-aș aminti. Sigur ai fost tu.

– Nu am fost eu.

– Oricum, dacă fratele meu spune că Edward Delacey e mort, cine sunt eu să-l contrazic? Stephen își dădu ochii peste cap. Serios, Edward, după toți anii ăștia, chiar trebuie să întrebi față de cine sunt loial?

Edward nici nu mai credea în loialitate.

– Nu m-ai mai văzut de cine știe cât timp.

Stephen ridică din umeri.

– Da. Apropo de asta, mulțumesc că mi-ai plătit taxele școlare.

Edward își puse mâinile în șolduri.

– De unde știi de asta? Ți-a spus Patrick? Credeam că e mai discret de atât.

– Nu, dar ori erai tu, ori baronul Lowery, iar Patrick insistă să nu primească cadouri de la Lowery. Stephen ridică din umeri. Mă bucur că trăiești. Chiar și fără asta.

Când Edward apăruse în fața lui James, acesta spusese aproape opusul. Fapt care îl făcu pe Edward să se simtă aproape sentimental. În loc să-i arate asta, ridică doar o sprânceană.

– Te bucuri că trăiesc? Imaginează-ți cum mă simt eu.

Stephen râse.

– Domnișoara Marshall m-a întrebat dacă te cunosc.

Edward se încordă.

– Și ce i-ai spus?

– Îți amintești jocul ăla pe care-l jucam, ăla care-l enerva pe Patrick? În care el punea întrebări, iar noi încercam să-i spunem chestii false, fără să verbalizăm un neadevăr?

Edward râse. Își amintea cum stăteau întinși pe un câmp, privind la norii care treceau, încercând să-l înnebunească pe Patrick, spunând lucruri care nu erau tocmai minciuni. Dumnezeule, aproape că uitase de asta.

– Ei bine, încă pot face asta. „O cunoștință, domnișoară Marshall? Nu, domnul Clark nu e o cunoștință." Stephen zâmbi. Ca să nu mai spun că e prietenul meu de mult pierdut.

Dintre toate lucrurile pe care le-ar fi putut spune Stephen, acesta era cel care aproape îl îngenunche pe Edward. Simți greutatea unei emoții subite și sufocante. Zâmbetul relaxat al celuilalt bărbat păru o povară grea.

– Mi-am dorit să pot să ți-o prezint pe domnișoara Marshall de când am aflat cine e tatăl ei. Doar ca să-ți văd fața când afli.

Acea fantezie se derulă din nou, cea în care Edward Delacey, întreg și neînrăit, întâlnea o domnișoară Marshall focoasă. Aceasta i-ar fi râs în față. Și adevărul era că vechiul său sine n-ar fi avut puterea să-i facă față. Tânăra l-ar fi copleșit cu totul.

– Joacă-ți mâna cum trebuie și poate o să ai parte de o prezentare, spuse Stephen.

Ar putea să-și aibă prietenii, familia... și pe Free.

Dar lucrurile nu mergeau niciodată așa.

Edward dădu din cap.

– Joacă-ți mâna cum trebuie și poate n-o să descopere că ai mințit-o. Dac-aș fi în locul tău, n-aș vrea să-i stârnesc furia. Pare feroce.

Telegrama ajunsese târziu seara trecută, iar Amanda se foise toată noaptea. Nu-i plăcea ce trebuia să facă. Era ridicol să-i porte ranchiună lui Free pentru că o rugase să livreze acest mesaj și chiar nu era morocănoasă din cauza asta. Nu cu adevărat. Însă oricât

își tot repeta că nu trebuia decât să i se adreseze doamnei Jane Marshall, de fiecare dată când își ridica privirea din scaunul ei confortabil și tapițat, privirea nu i se oprea asupra doamnei Marshall, care era îmbrăcată într-o rochie roz supradimensionată, care-i evidenția formele voluptoase. Ci asupra domnișoarei Johnson.

Aceasta purta o rochie modestă, mov pastel, care ar fi trebuit să pară ștearsă în comparație cu mătasea în culori exuberante a prietenei ei. Dar tânăra strălucea în ea, era imaginea frumuseții, a sănătății și perfecțiunii.

Femeile o priveau pe Amanda oripilate. Nu era nici o surpriză, tocmai le spusese despre incendiu, de amenințarea ce viza ziarul lui Free și de planul lui Free, care le cerea să găzduiască o serată de amploare în nici o săptămână.

– Bineînțeles că o s-o ajutăm, spuse doamna Marshall hotărâtă. Cum putem.

Bineînțeles că vor face asta. Doar țineau la Free. Gândul că o va ajuta pe Free o făcu pe domnișoara Johnson să strălucească de entuziasm.

– O să fim foarte ocupate, spuse doamna Marshall.

Domnișoara Johnson zâmbi.

– Nu mă deranjează. Și avem un avantaj în plus. Se întoarse spre Amanda. Lady Amanda, în sfârșit o să participi la una dintre petrecerile mele. După tot acest timp! Ce triumf o să fie asta pentru mine!

Amanda aproape că ameți.

– A, nu. Nu. Bineînțeles că sunt onorată, dar nu, n-aș putea. Oricum e un deranj faptul că vă cerem să facem așa ceva într-o perioadă așa scurtă. Nu aș putea să mă aștept la o invitație.

– Nu spune prostii. Doamna Marshall se încruntă. Ne ceri să invităm sute de oameni. O persoană în plus nu are cum să fie un deranj. Și ești prietenă a familiei de două ori. O dată prin Free și, din nou, prin mătușa ta Violet.

– Nu aș putea să fac așa ceva, spuse Amanda din nou.

Dar doamna Marshall dădu din cap.

– Bineînțeles că poți.

– Nu aș putea, repetă Amanda.

– Dar...

– Jane. Domnișoara Johnson puse mâna pe umărul șefei ei. De ce nu te duci să vorbești tu cu servitorii și să-i anunți ce o să se întâmple? O să vorbesc eu cu Lady Amanda.

Nu. Amanda simți cum făcu ochii mari, panicată, dar nu putea să se țină de doamna Marshall și s-o implore să stea. Ce ar fi putut să spună? „Mi-e frică de secretara ta. E prea frumoasă."

– Dar..., spuse doamna Marshall.

Doamna Johnson o privi și-și țuguie buzele. Probabil își comunicară ceva, deoarece doamna Marshall oftă.

– Da, sigur că da, Genevieve, spuse ea.

Ușa se închise în urma ei și nu făcu un zgomot puternic ori rău prevestitor. Se închise cu un clic aproape inaudibil.

Domnișoara Johnson se întoarse spre Amanda.

– Nu m-am gândit când am insistat mai devreme. Ai ce să porți? Probabil toate lucrurile tale au fost arse în incendiu.

Amanda și-ar fi dorit să aibă scuza asta. Dar nu, Genevieve se va oferi să-i găsească ceva, iar faptul că cineva i-ar fi putut lua măsurile pentru îmbrăcăminte sub privirea impecabilei domnișoare Johnson ar fi fost prea mult pentru Amanda.

– Am o rochie potrivită pentru ocazie acasă, la mătușa mea, zise ea.

Fața doamnei Johnson deveni mai serioasă.

– Atunci e vina mea? Privi în jos. Sper că n-am făcut nimic să nu te simți binevenită. Trebuie să știi că te admir. Foarte mult.

Asta nu ajuta deloc situația. Amanda înghiți cu noduri.

– Nu e vina ta. Iar asta nu era decât o mică minciună. Până la urmă, nu Genevieve în sine era problema, ci tot ce reprezenta ea. Doar că nu mai ies în societate.

– Nu? De ce nu? întrebă domnișoara Johnson, încruntându-se.

Amanda își mută privirea în altă parte.

– Ultima oară când am făcut-o a fost acum mulți ani. Am ajuns la eveniment cu mătușa mea. Sora mea era acolo. Mâinile Amandei se strânseră în pumni. Părinții mă dăduseră afară în urmă cu doi ani, când refuzasem să mă căsătoresc. Au crezut că la un moment dat o să le fac pe plac. Nu am făcut-o. De atunci, nu am mai văzut-o pe sora mea. Nu mai văzuse pe nimeni din familia ei de ani întregi și-i era foarte dor de ei. Am văzut-o în partea cealaltă a încăperii. Știam

că ieșise și speram să pot să vorbesc cu ea. M-am îndreptat spre ea, iar ea și-a mutat privirea și s-a îndepărtat de mine.

Domnișoara Johnson trase aer în piept.

Amanda își lăsă privirea în jos.

– Inițial, am crezut că a fost un accident, o coincidență, că nu mă văzuse. Așa că, la final, am găsit-o la garderobă. Și mi-a spus...

Încă mai auzea cuvintele Mariei, la fel de clar pe cât fuseseră spuse. „Mi-ai distrus viața, Amanda. O distrugi prin simpla ta prezență aici, făcându-i pe toți să vorbească despre tine și despre ce ai ales. Ai plecat o dată de lângă familia ta. Aș vrea s-o faci din nou, și de data asta, definitiv."

– Mi-a spus că nu mai vrea să mă vadă niciodată. Că simpla mea prezență era motiv de bârfă. Amanda nu o putu privi pe domnișoara Johnson. După asta, totul a început să se destrame. De fiecare dată când ieșeam în societate, de fiecare dată când vorbeam, îi auzeam cuvintele. Simțeam cum stric totul pentru ea. Doar pentru că vorbeam. Pentru că stăteam în încăperea greșită. Pentru că respiram. Suna așa prostesc când spunea lucrurile cu voce tare. E chiar atât de simplu. De fiecare dată când mă aflu într-o companie politicoasă, mă simt nedorită. Și știu că sună ca și cum cer înțelegere. Nu e așa. Am făcut o alegere și nu o regret. Doar că îmi doresc...

Domnișoara Johnson se aplecă peste masă. Asta nu o ajută. Prezența ei fizică o tensiona pe Amanda, întregul ei corp încordându-se ca reacție. Plămânii o dureau, pentru că încercau să se umple cu aer. Amanda nu s-ar fi dat la o parte pentru nimic în lume.

– Îmi pare așa rău pentru ce ți s-a întâmplat, spuse domnișoara Johnson. Nici nu pot să-mi imaginez așa ceva. Când eu am luat propria mea decizie, una similară, dar nu la fel, sora mea nu a avut niciodată dubii. Mi-a spus că indiferent ce o să aleg, indiferent ce simt, o să mă iubească mereu. Fără ea, nu cred c-aș fi putut face alegerea pe care am făcut-o. Nu știu ce aș face dacă mi-ar spune așa ceva.

Amanda își înghiți gelozia amară provocată de acele cuvinte.

– Acum știi. Nu e vorba de tine, domnișoară Johnson. Nu cred că mai pot să ies în societate. Propria mea soră nu a putut să mă ierte pentru că am întors spatele unei căsătorii de complezență și mersului la universitate. Cum ar putea s-o facă altcineva?

Domnișoara Johnson se gândi la întrebarea ei.

– Cât a trecut de când nu ți-ai văzut sora?

– N-am mai văzut-o de când aveam 20 de ani. Se încruntă. Amintirea era la fel de proaspătă ca și cum Maria îi întorsese spatele ieri, și cu toate astea... Au trecut șapte ani.

Domnișoara Johnson se dădu în spate când auzi asta.

– Ai doar douăzeci și șapte de ani? Mereu am crezut că ești mai mare.

Amanda simți cum începură s-o ardă obrajii. Era destul de sigură că Genevieve Johnson era mai mare decât ea. Dar nimeni nu și-ar fi dat seama de asta privind-o. Încă avea fața proaspătă și tânără. Prin comparație, Amanda era dureros de antică. Mâinile îi erau pătate cu cerneală care nu se lua și primele riduri îi apăruseră în jurul ochilor.

Amandei nu-i păsa de cum arăta, chiar nu-i păsa, dar...

– Ce vreau să spun e că atunci când îți citesc articolele nu simt că ascult pe cineva de vârsta mea. Mereu pari așa de sigură pe tine și ești așa deșteaptă. Mă gândesc c-ar fi trebuit să-mi dau seama.

– Nu am nevoie să fii drăguță cu mine, spuse Amanda, nefericită.

– Nu sunt drăguță. Dacă e să recunosc, chiar sunt geloasă pe tine. Doar ești o femeie minunată, care și-a găsit locul în lume. Oamenii îți respectă cuvintele. Știu cine ești. Vorbesc despre tine ca fiind altcineva decât copilul părinților tăi.

Amanda își ridică privirea.

– Acum știu că ești drăguță cu mine. Toată lumea te adoră. Cum ar putea să n-o facă? Ai reușit să-ți creezi propria viață, în care ești acceptată de toată lumea, fără să te căsătorești sau... sau...

Se opri.

– E adevărat, spuse domnișoara Johnson, cu zâmbetul pe buze. Am o viață excelentă. Dar sunt foarte conștientă că dacă i s-ar întâmpla ceva lui Jane, nu aș avea nimic de făcut. Tu ai propria ta viață.

Stomacul Amandei tresări din nou.

– Articolul ăla pe care l-ai scris, cel de acum șase luni, despre viața pe care o femeie poate s-o aibă fără un bărbat. Cel ca răspuns dat lordului Hasslemire? L-am simțit în adâncul meu. Își puse mâna pe stomac. Am simțit aici când ai scris despre cum Hasslemire vorbește despre viața unei femei ca și cum nu ar fi nimic altceva decât

o colecție de lucruri pe care le face pentru un bărbat. Când ai spus că o femeie poate să existe pentru ea însăși, fără să fie nevoită să servească nevoile altcuiva... Domnișoara Johnson zâmbi. Știi câte femei au tăiat articolul ăsta și mi l-au trimis? Șapte. Nu știu ce crezi c-o să vezi la balul acela, Lady Amanda. Sunt sigură că ai dreptate. Vor fi multe femei care te vor privi încruntate. Dar vor fi și femei care te cunosc prin intermediul cuvintelor tale, femei care te vor lua de mână și o vor strânge, ca să-ți ia un pic din putere.

– Dar le-am întors spatele, spuse Amanda, în mod stupid.

– Poate, zise domnișoara Johnson încet. Dar noi suntem aici și ne întoarcem spre tine.

Tânăra o luă pe Amanda de mână și o strânse repede. Un gest atât de simplu, care trimise un fior prin ea. Amanda se simți șocată pentru o clipă, complet incapabilă să răspundă. Degetele ei erau ca niște omizi fraiere, amețite, apatice, incapabile să-i răspundă la strânsoare. Domnișoara Johnson își trase mâna înainte ca Amanda să-și facă curaj.

– Ai încredere în mine în privința asta, draga mea, spuse Genevieve. Vor fi multe femei grozave în seara asta care doresc onoarea prezenței tale.

– Și tu?

Vocea Amandei părea ruginită, iar cuvintele îi zgâriară gâtul.

– Eu deja am onoarea să te cunosc.

Domnișoara Johnson spuse asta cu un mic zâmbet, dar acesta dispăru, iar tânăra își mută privirea. Pentru o clipă, păru aproape vulnerabilă.

– Crezi că... Amanda nu se mai simțise curajoasă în compania cuiva de mult timp. Acum încercă, timidă. Îi alunecă printre degete, dar chiar și așa, continuă: Domnișoară Johnson, crezi că ai putea să iei în considerare o prietenie cu mine?

Domnișoara Johnson se întoarse spre ea, cu o privire crispată. Dădu puțin din cap.

Bineînțeles. Una era să fie cunoștințe, dar era cu totul altceva să fie prietena ei, să fie văzută cu Amanda în public. Amanda se retrase.

– O, spuse domnișoara Johnson. Nu. Nu asta voiam să zic. Nu mă băga în seamă. Uneori, sunt doar puțin nesăbuită. Da, Amanda.

Aș fi onorată dacă ai fi prietena mea. Dar va trebui să începi să-mi spui Genevieve.

Poate mințea. Poate era doar drăguță. Dar când zâmbi, fu imposibil să aibă dubii în privința ei. Iar când domnișoara Johnson se întinse și o luă pe Amanda de mână, tânăra simți cum un zâmbet prostesc i se strecură pe față.

– Foarte bine, Genevieve, spuse Amanda, care o strânse de mână pe cealaltă femeie. Foarte bine.

Capitolul 12

– Deci. Bărbatul care stătea la birou, în fața lui Edward, își încrucișă brațele și se încruntă. Astea sunt niște circumstanțe destul de neobișnuite, domnule Clark. Sunt curios cum o să le explici.

Trecuseră doar douăzeci și patru de ore de când Edward și Free puseseră la cale un plan. Douăzeci și patru de ore în care bărbatul abia dormise, alergase între Cambridge și proprietatea fratelui său. În sfârșit ajunsese aici, la Londra. Nu avea nici un motiv să recunoască simplu că era epuizat. Edward se lăsă pe spate relaxat, odihnindu-și mâna pe brațul tapițat al scaunului. Bărbatul din fața lui nu semăna la fel de mult cu Free pe cât se așteptase. Părul lui era mai deschis la culoare, aproape portocaliu. Era mult mai înalt, iar trăsăturile lui erau mai puțin delicate. Dar brațele îi erau încrucișate, iar după încruntătura suspicioasă, ar fi putut fi geamănul lui Free.

Marshall se încruntă, iar Edward se răzgândi. Free era mult mai drăguță când îl fixa cu privirea.

Fratele ei pufni și se uită prin hârtiile pe care i le înmânase Edward.

– Deci, ești un englez care a petrecut ceva timp în Franța.

– Da, spuse Edward alene.

– Lucrezi cu James Delacey, se strâmbă Marshall.

– Poți să spui și asta, zise Edward.

– Și ai venit să mă vezi pe mine.

– Pari să ai o cultură de bază, spuse Edward, ironic. Felicitări, Marshall. Ai citit scrisoarea surorii tale. Nu toată lumea care a fost la Cambridge ar reuși așa ceva.

Domnul Marshall continuă să-l fixeze cu privirea și puse hârtiile jos.

– Sora mea nu te-a pomenit niciodată, nu locuiește în Franța și lucrează în cea mai mare parte cu femei, în legătură cu probleme ale femeilor. Vrei să-mi explici cum ai cunoscut-o?

Edward se gândi cu atenție la întrebare.

– Nu, nu vreau.

Fratele mai mare al lui Free scoase un sunet iritat. Tăcerea se prelungi. Edward se gândi că pentru alt bărbat ar fi fost inconfortabilă. Fiecare ticăit al ceasului era menit să-l facă să se simtă din ce în ce mai ciudat. Dar era destul de obosit încât o pauză, orice fel de pauză, era binevenită. Își puse pur și simplu un zâmbet plăcut pe față, iar când expresia lui Marshall se întunecă, se uită prin cameră și începu să fredoneze.

Marshall îl fixă cu o privire și mai feroce.

– Tactica asta n-o să funcționeze, spuse Edward după un minut. Nu o să ofer mai multe informații decât ce ai în fața ta. Nu mi-e teamă de încruntăturile tale. Pot să stau aici cât vreau, fără să spun nimic. E timpul tău, dacă vrei să-l risipești. Dacă te face să te simți mai bine, sora ta a spus să-ți zic că nu e treaba ta cine sunt pentru ea și că nu vrea să-ți asumi într-un mod barbar că are nevoie de protecție față de mine.

– Da, mă rog. Barbar sau nu, am o vagă idee ce suportă sora mea, fiind cine e. Dacă o să pot să opresc asta cumva, o s-o fac.

– Mă bucur să aud asta, spuse Edward. Dar din câte-mi dau seama, tu n-ai oprit încă nimic. Eu am făcut-o. Așa că lasă la o parte lauda. Nu am venit aici ca să trec vreun test de loialitate pe care l-ai pregătit pentru mine. Tu ești aici ca să-l treci pe al meu.

Oliver Marshall era membru al parlamentului, respectat și apreciat de mulți. Până și dușmanii lui îl lăudau. Majoritatea, cel puțin. Cel mai probabil, asta însemna că era corect. Din nou, majoritatea timpului. Probabil spunea adevărul, îi respecta pe ceilalți și atunci când își dădea cuvântul, asta însemna ceva. Ca urmare, Edward avea un avantaj natural în fața lui.

– Pardon? Îmi pui la îndoială devotamentul față de sora mea? spuse Marshall cu o furie prefăcută.

Edward desfăcu sfoara care lega alt teanc de hârtii.

– Nu de iertarea mea ai nevoie, ci de a ei. Ți-a spus de dublurile din rubricile ei?

– Da, sigur că da. Tocmai asta e și ideea evenimentului care urmează, cel care-mi ține soția ocupată. Nu știu ce insinuezi, dar...

Edward scoase o foaie de ziar și i-o întinse.

– Recunoști asta?

– Bineînțeles. E ziarul surorii mele. Ediția de acum câteva zile.

– Nu, îi spuse Edward. E copia corectată pe care ți-a trimis-o. Chiar pagina exactă. Vezi, ți-ai notat ceva în colț, chiar acolo. I-ai dat-o tu personal lui Delacey?

– Lui Delacey? Nemerniculuí ăluia? De ce i-aș da asta? De ce ar... Fratele mai mare al lui Free se opri din vorbit și se încruntă, întinzându-se după ziar. A, repetă el. Privirea i se întunecă. Cineva din casa mea dă lucruri mai departe. Închise ochii și se strâmbă. Este extrem de regretabil.

Era aproape amuzant cât de binevoitor era bărbatul. Că nu putea să vadă decât un obstacol în povestea aceasta, în locul unei oportunități.

Edward zâmbi.

– Nu e regretabil. O să devină extrem de util după ce o să ne dăm seama despre cine e vorba. Dacă nu ești tu, și domnișoara Marshall crede că nu ești, atunci numărul de posibili suspecți e mic. Și putem să-i folosim.

Domnul Marshall încuviință, apoi se încruntă.

– Tot nu înțeleg. De ce te-a trimis sora mea să-mi spui toate astea? Cine ești?

– E ocupată, zise Edward scurt. Cât despre mine, sunt cel care o să afle adevărul. Hai să-ți spun cum.

Fratele domnișoarei Marshall avea cel mai confortabil șifonier în care Edward se ascunsese vreodată. Era destul de mare pentru doi oameni și, cum se părea că era folosit ca spațiu suplimentar de depozitare pentru rochiile doamnei Marshall, era plin cu culori atât de aprinse, că spațiul părea primitor chiar și în lumina slabă care se strecura printre uși.

Nu asta se putea spune și despre bărbatul ghemuit lângă el. Știuse că fratele ei era membru al parlamentului, ceea ce însemna deja un punct în minus pentru el. Din ce spusese Free, se așteptase la un individ plictisitor, care se încrunta mereu la sora lui exuberantă. În schimb, acesta păruse cu adevărat îngrijorat pentru bunăstarea ei. Absorbise toate detaliile incendiului și rolul lui Edward cu o expresie întunecată. Când Edward îi spusese de Delacey, bărbatul mârâise și se oferise să-l bată pe acesta.

Nu, bărbatul nu simula un caracter protector. Asta era și mai evident din felul suspicios în care îl trata pe Edward. Ceea ce însemna că îi mergea mintea, lucru pentru care Edward nu putea să-i poarte pică. Se oferise să supravegheze biroul în secret cu Edward, după ce îl lăsaseră tentant de gol. Lăsaseră următoarea copie corectată pe care o trimisese Free din Cambridge pe birou, ca momeală.

Așa ajunsese Edward într-un spațiu mic, închis, cu Oliver Marshall. Spațiile mici și închise încă îl agitau, dar acesta nu mirosea a fum și în aer nu atârna praful sufocant de ipsos. Ușa șifonierului era întredeschisă, lăsând să intre aerul proaspăt și lumina.

În primele minute, rămaseră în tăcere.

Apoi Marshall se aplecă spre el și îi șopti:

– Dacă o să-mi rănești sora, o să simți o durere cum nici nu știai că există.

Edward îl privi pe bărbat, amuzat. Marshall era moale. Probabil credea că un pumn în față și câteva vorba mai dure erau cel mai rău lucru pe care-l putea oferi omenirea.

– Am mari dubii în privința asta, spuse Edward, încet. Am avut parte de multă durere.

Și cu toate astea, bănuia că ce spusese celălalt bărbat era adevărat, la un anumit nivel. Nu era sigur când toată nebunia asta devenise despre ea și nu despre răzbunare. Rănirea lui Free ar fi fost un fel special de durere.

Marshall mormăi.

– Serios, nu te obosi. Nu are rost să mă amenințI. Nu o să fii niciodată la fel de priceput la asta ca sora ta, iar amenințările merg doar la bărbați care se tem. Nu e cazul meu.

– Habar n-ai ce sunt capabil să fac.

Edward zâmbi, apoi se întinse și-l bătu pe domnul Marshall pe genunchi, întorcându-și fața pentru ca lumina să cadă pe marginea zâmbetului lui îngâmfat.

– Gata, gata, spuse el pe un ton liniștitor. Sunt sigur că ești foarte înspăimântător. Dar am întâlnit-o pe sora ta și crede-mă, dacă Free nu mă sperie, tu n-ai cum s-o faci.

Folosi special porecla tinerei, ca să-l provoace pe celălalt bărbat. Nu era sigur de ce. Ar fi putut să-l farmece pe acesta, să-i liniștească fricile. În schimb, făcea tot ce putea ca să evite orice senzație de

camaraderie. Ultimul lucru de care avea nevoie era să câștige aprobarea fratelui lui Free. După ce avea asta, ei bine... Era un drum scurt la a crede că putea face parte din familie. Era mai bine să țină lucrurile la distanță.

Edward se uită prin crăpătura ușii.

– Free face multe lucruri bine.

Urmă o pauză lungă.

– Încerci să mă provoci?

Edward nu răspunse.

– Da, încerci. Jur că n-o să-mi înțeleg niciodată sora.

– Nu e deloc surprinzător, având în vedere că înțelegerea ei e superioară înțelegerii tale.

În loc să fie ofensat de insulta evidentă, domnul Marshall păru foarte amuzat. Acesta dădu din cap și-și mută privirea.

– Evident. Ar fi trebuit să-mi dau seama ce se întâmplă de prima oară când ai încercat să mă insulți complimentându-mi sora. Te-a prins. Fu rândul lui Marshall să-l bată pe Edward pe umăr. Nu te simți prost. Face asta destul de des.

Edward reuși să-și mențină fața lipsită de expresie.

– E posibil ca asta să fie prima oară când unul din golanii lui Delacey se ține după ea ca un pui de rață. Retrag tot, domnule Clark. Fără durere pentru tine. Mi-ai dat material s-o tachinez pentru anii care vor urma.

„Unul din golanii lui Delacey." Așa se prezentase fratelui lui Free. Era mai bine, decât să-i spună adevărul.

– Obiectez la a fi numit pui de rață, spuse Edward calm. Mă consider o rață sălbatică în toată firea.

Marshall zâmbi.

– Cât i-a luat? Oamenii au de obicei o reacție imediată la ea, ori o iubesc, ori o urăsc. Rareori există vreo emoție de mijloc. O zi? O săptămână?

Se gândi la Free, așa cum o văzuse prima oară: stând pe malul Tamisei, aplecându-se în față.

– Între două și cinci, bombăni Edward.

– Zile?

– Minute.

Marshall râse.

– Taci, mormăi Edward. Ne ascundem aici.

– Așa e. Celălalt bărbat șopti apoi: E aproape dulce. Stai aici, într-un șifonier, cu un bărbat pe care nu-l placi, copleșit de adorare pentru sora lui mai mică.

Edward se gândi că merita asta, după ce-l tot împunsese pe bărbat mai devreme. Marshall încerca să-l provoace.

– Da. Edward își dădu ochii peste cap. E un secret teribil, pe care încerc cu greu să-l ascund. Mi-am schimbat în mod deschis viața săptămâni întregi pentru sora ta. Am oprit de unul singur un piroman care voia să-i incendieze afacerea. După ce ai avut parte de toate dovezile, nu ți-a luat decât trei ore să ajungi la concluzia că țin la ea. Serios, ești foarte inteligent.

Urmă o tăcere lungă.

– Chiar ești stângaci? întrebă domnul Marshall.

– Nu. Doar m-am prefăcut toată viața că folosesc mâna stângă, pentru că-mi place să nu pot folosi foarfecile așa cum trebuie. Edward își dădu ochii peste cap. Ce crezi? Tata m-a încurajat să folosesc dreapta mai mult, dar nu s-a prins de mine.

Din fericire. Nu voia să se bazeze pe mâna lui dreaptă acum.

– Mă întrebam doar dacă a fost o tactică pentru a intra în Frații Siniștri. Nu o să meargă. Trebuia să fi mers la Cambridge cu noi ca să devii membru. Sau să fii Violet.

Edward îl privi pe fratele lui Free.

– Marshall, habar n-am despre ce vorbești, dar orice organizație care te are pe tine ca membru nu e cazul să se numească sinistră, fie că ești stângaci sau nu. Aș fi insultat să mi se ofere un loc într-o alcătuire atât de insipidă. Ar fi ca și cum arhiepiscopul de Canterbury ar boteza un club select, alcătuit din câțiva din compatrioții lui, cu numele de „Episcopii răi, răi"

Marshall râse.

– Ai grijă la preoți, spuse Edward. Sunt de-a dreptul sălbatici. Uneori mănâncă un biscuit în plus la ceai.

Marshall îi aruncă o privire care păru vag aprobatoare.

– Ești groaznic, spuse el. În sfârșit încep să înțeleg interesul surorii mele.

Atunci, Edward auzi un zgomot din afara șifonierului. Se întinse și își puse mâna peste gura celuilalt bărbat. Marshall îngheță pe

loc. Ușa se deschise, apoi se închise încet. Pași traversau camera. Edward își zâmbi. Oricine era persoana cu care aveau de-a face, era un amator. Faptul că se strecura pe ascuns atrăgea mult mai multe suspiciuni.

Edward își luă mâna de pe gura celuilalt bărbat și ridică un deget la buze.

Prin crăpătură văzu un bărbat. Lângă el, Marshall mormăi încet. Așa cum era și normal. Edward îl văzuse pe bărbat pe hol, mai devreme. Fusese pe lista suspecților pe care o făcuse cu Free. Era Mark Andrews. Subsecretarul domnului Marshall.

Andrews se apropie de birou, uitându-se în stânga și dreapta, ca și cum era un spion într-un roman stupid. Micul secretar se întinse și luă copia corectată de pe birou. O împachetă, apoi o băgă în buzunar.

– Ai face bine să ieși, șopti Edward.

Domnul Marshall deschise ușa șifonierului cu putere.

– Andrews!

Ieși din șifonier, ca și cum făcea asta în mod regulat.

Andrews tresări când îl văzu și scoase un țipăt ascuțit.

Marshall se îndreptă, aranjându-și jacheta.

– Ce faci?

– Sire! Andrews se îndepărtă de birou. Doar... îndreptam? Da. Îndreptam. Biroul dumneavoastră. Pentru că nu e drept.

– Ai luat versiunea finală trimisă de sora mea de dimineață, spuse domnul Marshall, dând din cap.

– A... nu... vedeți, colțul era rupt și voiam să-l repar.

Marshall oftă cu tristețe.

– Nu e cazul să spui asta, Andrews. Știm c-ai mai făcut asta și înainte. Lucrezi cu Delacey de luni întregi și putem să demonstrăm asta.

Urmă o pauză lungă. Edward privi, curios să vadă dacă Andrews putea să fie mai competent decât până acum. Dar nu. Bărbatul se afundă într-un scaun și își puse capul în mâini.

– O, nu e bine, bombăni el.

– Nu o să depun plângere, spuse domnul Marshall cu blândețe, atâta timp cât...

În mod deliberat, Edward nu făcuse o strategie cu domnul Marshall dincolo de prinderea vinovatului. Cel mai bine era să

înăbuşe situaţia în faşă. Edward ieşi din şifonier, întrerupând bunăvoinţa la care era martor.

– Atâta timp cât faci ce spun, zise el relaxat.

Domnul Marshall se întoarse spre el, încruntat.

– Stai un pic, ce faci?

Edward flutură din mână.

– Eu şi Free nu ţi-am spus tot planul. Ai fi obiectat.

– Obiectez acum.

Edward îl ignoră şi se duse lângă prada lui.

– Uite ce o să faci ca să eviţi închisoarea, Andrews. Îşi coborî vocea la un registru înşelător de binevoitor. Mai întâi, o să iei versiunea asta finală, spuse, atingând buzunarul lui Andrews. Şi o să i-o duci lui... cui i le duci, în mod normal?

– Lui Alvahurst, secretarul lui Delacey, spuse Andrews.

– Bun. O să i-o dai, cum faci de obicei.

Andrews păru derutat.

– Dar o să-i spui că ai auzit de nişte planuri care e posibil să-l intereseze pe Delacey. Vezi tu, domnul Marshall o să organizeze o serată în câteva zile, una pentru sora lui, care, aşa cum ştim cu toţii, este teribil de problematică. Ai auzit că e disperată şi crezi că pe Delacey l-ar distra adunarea. Când Alvahurst o să-ţi ceară să vezi dacă poţi să obţii o invitaţie, o să-i dai asta.

Edward îi dădu un plic gros.

– De unde ai asta? întrebă domnul Marshall.

Edward îl ignoră, din nou.

– O să ai mai multe sarcini în seara evenimentului, îi spuse Edward. Dar o să le discutăm mai târziu. E clar ce ai de făcut?

Andrews scânci.

– Dar, sire... Mâinile îi tremurau. Nu cred că am curaj pentru aşa ceva.

– Bineînţeles c-o să ai curaj, spuse Edward, schimbându-şi tonul, cât să transmită calm. Chiar acum ai tupeul să te gândeşti să-i spui lui Alvahurst că ai fost descoperit. Dacă ai tupeul să mă minţi în faţă, poţi să îl minţi şi pe el.

Andrews se înverzi.

– Dar, de altfel, eşti un individ isteţ. Ce poate să facă Alvahurst pentru tine mai mult decât să-ţi dea nişte bani în plus? Eu pot să fac

mult, mult mai mult. Vezi tu, nu e bine să furi de la cel care te-a angajat. Nu cred că judecătorii o să-ți arate vreun gram de milă. Sora domnului Marshall are un ziar. Reputația ta o să fie distrusă. Chiar și dacă scapi de închisoare, n-o să-ți mai găsești de lucru niciodată.

– Stai un pic, spuse domnul Marshall. Îl șantajezi? E ilegal! Părea frustrat. Acum sunt membru al parlamentului. Nu pot să susțin așa ceva.

– Nu, tu tragi linia etică la doi biscuiți cu ceaiul, pufni Edward. Știu că n-o să susții așa ceva. Tocmai de asta nu ți-am spus. Condamnarea ta, oricât de irelevantă ar fi, s-a notat.

Marshall făcu un pas în față.

– Nu-l asculta, Andrews.

– Ba nu-l asculta pe el, zise Edward calm. El nu reprezintă o amenințare pentru tine. Era dispus să te lase să scapi cu prima ocazie, atât de înțelegător este. De mine ar trebui să-ți fie frică. Eu știu unde sunt toate actele tale bancare. Pot să găsesc toate plățile pe care ți le-a făcut Delacey și să le potrivesc cu actele corespunzătoare din conturile lui.

Andrews înghiți în sec.

– Știu tot despre mama ta, spuse Edward. Și soția ta. Claudette parcă o cheamă, nu?

Andrews se albi.

– Marshall e puțin supărat. E posibil să-ți vorbească ferm. Eu, pe de altă parte, sunt un dușman groaznic și un prieten minunat. Așa că spune-mi, ce o să faci?

Edward îi întinse din nou invitația.

Andrews tresări și se dădu în spate. Se răsuci, se uită la invitație și apoi își ridică ușor ochii spre domnul Marshall.

– Îmi pare rău, domnule Marshall, zise el încet. Dar... dar...

Domnul Marshall își încrucișă brațele, dezaprobator.

– Poftim. Repetă după mine ce trebuie să faci, spuse Edward, iar când Andrews greși, așa cum Edward bănuia că va face, îl mai instrui o dată, de două ori, de trei ori.

– Gata. O să te descurci foarte bine.

– Crezi? zâmbi Andrews, plin de speranță.

Bineînțeles că nu avea să se descurce. Edward va trebui să i se prezinte chiar el lui Alvahurst, ca să se asigure că totul mergea conform planului.

– Bineînțeles c-o să te descurci. Edward îl bătu pe bărbat pe spate. Știu c-o să te descurci bine, pentru că o să știu clipa în care ai făcut un pas greșit.

Simți privirea lui Marshall sfredelindu-l în spate, dar îl escortă pe Andrews afară din cameră și îl chemă pe servitor, ca să-l însoțească afară din casă.

Apoi se întoarse.

– Gata. A fost chiar așa rău?

Marshall dădea din cap, dezaprobator.

– Știai că el e vinovatul, spuse Marshall.

– Era una din posibilități, zise Edward ridicând din umeri.

– Dar ai spus că ai dovezi. Și le-ai pomenit pe mama și pe soția lui. Dacă nu știai...

– Știam câte ceva despre fiecare posibil suspect. Edward se uită la Marshall și se încruntă. Doar le-am menționat pe mama și pe soția lui. El a umplut spațiile libere. Haide, Marshall. Astea sunt niște tactici standard de intimidare. Fă o amenințare mică și lasă imaginația să arunce umbrele necesare.

– Tactici standard de intimidare? Ce ești? Și ce cauți cu sora mea?

Edward îi zâmbi.

– Într-o zi, o să realizezi că sora ta nu are nevoie de un bărbat care respectă regulile. Sunt prea multe reguli, iar ea e una singură. Rămâi cu frăția ta de binevoitori stângaci, Marshall. Sora ta are nevoie de un bărbat care chiar e sinistru. Acum te rog să mă scuzi...

– Unde te duci?

Edward doar îi zâmbi.

– Cineva trebuie să se asigure că Andrews face ce trebuie și că Delacey mușcă momeala.

– Dar...

– Plânge-te surorii tale, spuse Edward. Nu simți decât o urmă de vinovăție când spuse asta. O să se ocupe ea de tot.

Capitolul 13

Seara petrecerii nu începu atât de groaznic pe cât se temuse Free. Se așteptase la șușoteli legate de ziarul ei și la numeroase priviri piezișe. Acestea erau evidente.

Dar Amanda i se alătură, arătând impunătoare în crem și cu perle. Mai multe femei de aici veniseră pentru că le plăcea ziarul, iar ea și Amanda fură acaparate. Erau bombardate cu întrebări despre cum fusese să meargă la universitate. Altele o întrebau pe furiș dacă credea că o doamnă – nu cea care întreba, bineînțeles, întrebau doar pentru o prietenă – putea să aleagă sarcini care până în acel moment fuseseră considerate potrivite doar pentru bărbați.

„Da, da, totul e posibil", le spusese Free. Și greu, dar, pe de altă parte, dificultățile condimentau viața. Chiar glumi pe seama bărbaților care încercau să o discrediteze și primi ca reacție râsete.

Având în vedere situația, nu era cea mai groaznică seară pe care o avusese vreodată. Aproape că se simțea bine. Iar apoi, pe la jumătatea nopții, i se păru că vede pe cineva. Era un truc al luminii, un lucru imposibil, incredibil. Dar acolo, între coloană și terariu, i se păru că-l vede pe Edward Clark. Forma nasului lui. Felul în care ținea paharul în mână. Lumina care i se reflecta în păr.

Nu-l văzuse în ultima săptămână, decât în trecere. Câteva minute aici, câteva minute acolo, prea puțin timp ca să-și povestească ce făcuseră și ca el s-o ia de mână. Acea atingere, a mănușii pe mănușă, a mâinii pe mână, o duse înapoi pe podeaua biroului ei, la catifeaua întunecată a nopții în care o sărutase. Dar de fiecare dată, el îi dădea drumul și pleca.

Edward nu ar fi trebuit să fie în sala de bal. Nu pentru că ar fi lăsat așa ceva să-l împiedice. Iar lui Free nu-i păsa câtuși de puțin că el nu respecta planul.

În acel moment, când îl văzu, Free simți cum se luminează dinăuntru. Nu se putea opri să nu zâmbească strălucitor și primitor, iar

asta nu era nimic față de plăcerea pură care o inundase. În sfârșit, cineva cu care putea să poarte o conversație de calitate, cineva care avea s-o facă să râdă, cineva care... care...

Bărbatul se întoarse spre ea și toată bucuria incandescentă se transformă în gheață. Nu era Edward. Cum ar fi putut să creadă așa ceva? Din acel unghi, la cum îi cădeau umbrele pe față și lumina în păr... dar se înșelase îngrozitor de tare. Bărbatul ăsta era mai moale, mai rotund, cu părul închis la culoare, în loc să aibă șuvițe albe presărate prin păr.

Nu semăna deloc cu Edward, absolut deloc. Cum putuse să facă așa o greșeală? Iar asta nu era o simplă greșeală, ci una îngrozitoare. Bărbatul pe care îl confundase cu domnul Clark al ei era exact opusul acestuia. Era, de fapt, James Delacey, care avea să devină în curând vicontele de Claridge. Și autorul actualei ei suferințe. Ce iluzie diabolică! Era ca și cum mușcase o căpșună, așteptându-se la dulceață, și avusese parte de noroi. Free făcu un pas în spate.

Dar bărbatul o văzuse. O surprinsese privindu-l în acea clipă. Surprinsese exact clipa în care fericirea o părăsise. Se încruntă, apoi, încet, se îndreptă spre ea.

Free nu avea să fugă de el ca o potârniche. Venise acolo ca să-l învingă. Bărbatul avea să afle asta destul de curând. Tânăra își încrucișă brațele și-l privi apropiindu-se. El se opri la câțiva metri de ea.

– Domnișoară Marshall.

Tânăra își înclină capul, refuzând să-i ofere mai mult decât minimul de politețe.

Bărbatul își înclină și el capul și zâmbi, ca și cum își amintise o glumă privată.

– Fratele tău are o casă minunată, spuse el. Când ziarul tău o să eșueze, așa cum bănuiesc c-o să se întâmple în curând, știu că o să fii bine îngrijită.

– Să eșueze? Ciudat, nici măcar nu știu ce înseamnă asta, decât când vorbesc despre tine. Sunt convinsă că-ți sunt mai cunoscute consecințele.

Expresia bărbatului se întunecă.

– Ai grijă, domnișoară Marshall, zise el încet. O să-mi placă atunci când o să fii obligată să depinzi de fratele tău. Cât de tare

o să te doară să depinzi de un bărbat, când te-ai bucurat odată de independență? Gândește-te doar c-ai fi putut să depinzi de mine.

O roșeață de furie îi apăru în obraji.

– De asta vrei să-mi faci rău?

– Domnișoară Marshall, greutățile trag la tine din cauza a cine ești, ca persoană. Ridică din umeri. Nu din cauza mea. O femeie în circumstanțele tale ar trebui să se aștepte să fie urâtă.

– Și ce circumstanțe sunt astea, mai exact? Din câte știu, singura circumstanță notabilă e că tu mi-ai făcut o propunere jignitoare și eu te-am refuzat. De acolo s-a ajuns la toate astea?

Bărbatul își încleștă pumnii.

– Uitasem de chestiunea aceea, zise el rece. Nu vreau să mă gândesc la ea.

– Bineînțeles că nu vrei. E evident că nu vrei să gândești deloc. Dar în ciuda ignoranței tale atent cultivate, va trebui să înțelegi că o femeie are dreptul să spună nu.

Bărbatul se înfoie și mai mult.

– Tocmai asta e. Tu ai spus nu, așa că exact asta îți doresc. Nici un ziar, nici o voce, nici o reputație, nici un pic de independență. Se pare că *nu* e tot ce înțelegi, așa că m-am asigurat că atunci când vorbesc cu tine folosesc un limbaj pe care poți să-l înțelegi, zise el, întorcându-și privirea.

– Înțeleg. Free îl fixă cu privirea. Ești la fel de sordid și de josnic pe cât credeam.

Bărbatul ridică o mână.

– Domnișoară Marshall, ar fi sordid să amenință să fac acele lucruri ca să te am în pat. La cum stau lucrurile, nu vreau nimic de la tine. Vreau doar să înțelegi cum e să fii umilită. Dinte pentru dinte.

Nu era deloc asta. Free îl refuzase în privat și îi întorsese brațul doar când Delacey încercase s-o sărute, ca formă de persuasiune. El îi dăduse foc la locuință și încercase să-i incendieze și afacerea. Ar fi putut să omoare pe cineva. Doar cel mai egoist nebun ar fi putut să echivaleze cele două lucruri. Într-o zi, își spuse ea sumbru, avea să-și amintească acest moment și să-l transforme într-o glumă a naibii de bună despre lorzi. Ceva de genul...

– Îmi pare rău că vă întrerup, dar domnișoară Marshall, mi-ați spus mai devreme că vreți să faceți cunoștință cu doamna Blackavar,

care tocmai a venit, spuse un alt bărbat, care se apropie de ei. Spunea că o doare capul, dar i-am zis că nu poate să plece fără să vă întâlniți.

Free ridică privirea și-l văzu pe ducele de Clermont zâmbindu-i.

Clermont era... Un lord, da. Dar era și o cunoștință. Nu îl știa prea bine, deși drumurile li se intersectaseră de câteva ori. Era fratele fratelui ei, iar asta îi făcea... absolut nimic pentru ea. Habar n-avea cine era doamna Blackavar. Nu vorbise cu Clermont de câteva luni, și atunci doar în trecere. Pe de altă parte, voia să stea cu Delacey la fel de mult cât voia să se înjunghie în mod repetat în ochi cu o daltă pentru gheață.

– Îmi cer scuze, Delacey, spuse Clermont, cu o mică plecăciune, te rog să ne scuzi...

– Bineînțeles, spuse Free, când îl luă pe Clermont de braț. Mulțumesc.

Îl lăsă s-o conducă.

După ce se îndepărtară puțin, bărbatul se aplecă spre ea.

– Dacă vrei, pot să te duc înapoi, șopti el. Dar te înroșiseși. Arătă un semicerc pe obrazul lui. Când Oliver arată așa, de obicei înseamnă că e pe punctul de a lovi pe cineva în față. Eu... Poate că m-am grăbit să trag concluzii, dar...

Bărbatul o privi.

Erau cu o idee mai mult decât nimic unul pentru celălalt. Tinerei îi era greu să creadă în cealaltă jumătate a vieții lui Oliver, dar erau dovezi că aceasta exista chiar și așa.

Era ciudat să-și împartă fratele cu bărbatul acesta. Îl cunoștea pe Oliver la fel de bine ca ea. Trebui să recunoască, poate chiar mai bine decât ea. Era așa ciudat că fratele ei avea un frate, unul pe care abia îl cunoștea.

– Nu, îi spuse ea. Ai dreptate. Dacă aș mai fi stat o clipă în compania lui, i-aș fi scos ochii. Ceea ce nu e o problemă, doar c-ar fi fost martori. Ai făcut bine că ai intervenit, Excelență, mai ales când n-ai nici o obligație față de mine.

Bărbatul îi aruncă un zâmbet ciudat.

– Oliver a trebuit să iasă din cameră pentru moment. Dac-ar fi fost aici, ar fi venit chiar el și ar fi făcut același lucru. Am acționat doar în locul lui.

Poate că și ducele de Clermont simțea aceeași stângăcie ca și ea, faptul că ar fi trebuit să însemne mai mult unul pentru celălalt, pentru că tuși și-și mută privirea.

– Nu sunt fratele tău, dar tot sunt parte interesată. Și dacă mai ai nevoie de ceva, dacă pot să fac ceva pentru tine, te rog să-mi spui.

– Nu aș vrea să te stresez, Excelență, spuse tânăra, zâmbind. În plus, în timp ce-l ascultam pe Delacey, dezvoltam o teorie, potrivit căreia toți lorzii sunt egoiști. Tu o faci bucăți, iar teoria aceasta era singura mea alinare.

– Nu, nu, îi spuse el, luând-o de mână și așezând-o peste brațul lui. Păstrează alinarea. Toți suntem egoiști, domnișoară Marshall. Doar că unii ne pricepem mai bine să ascundem asta. Acum permite-mi să te prezint doamnei Blackavar. O să-ți placă de ea.

Free se uită în urma ei.

James Delacey o fixa în continuare cu privirea. Dar tânăra observă ceasul imens din spatele lui, care arăta ora nouă fără douăsprezece minute. Delacey putea să se uite cât voia. Dar în douăzeci de minute, avea să înceapă spectacolul, iar după asta, bărbatul avea să regrete tot.

Într-un final, totul fu și mai glorios decât plănuiseră.

Subsecretarul lui Oliver, palid și înfricoșat, intră în sala de bal. Free fusese cu ochii pe el. Acesta se strecurase pe ușa servitorilor, transpirând abundent. Fruntea îi strălucea în lumină. Bărbatul se lipi de perete, uitându-se prin cameră, până când privirea i se opri asupra lui Delacey. Inspiră, se îndreptă, apoi încercă să se îndrepte prin mulțime spre acesta.

Acesta era semnalul lui Free. Tânăra făcu un semn și un servitor îi aduse un teanc de hârtii.

Între timp, Andrews se ciocnea de toată lumea în timp ce înainta. Își lăsa capul în jos de fiecare dată când o făcea, cerându-și scuze și tresărind, lovind în mod inevitabil pe altcineva când făcea asta, ceea ce ducea la alte scuze. Lui Free mai că i-ar fi fost milă de el dacă bărbatul n-ar fi făcut parte din planul distrugerii ei. Nu avea prea multă simpatie pentru el.

– Îmi cer scuze, îl auzi bombănind, când trecu pe lângă ea. Pardon. Îmi pare așa rău. Of.

Aceasta se întâmpla când bărbatul răsturnă un pahar cu vin din mâna unei femei.

Când Andrews îl găsi pe Delacey, jumătate din cei aflați în încăpere se prefăceau că nu se uită la el. Free se așezase strategic, la trei metri distanță, cu vedere perfectă spre furtuna care urma.

– Sire.

Cel puțin asta-și închipui că spusese Andrews. De unde stătea, nu-i vedea decât mișcarea buzelor. Delacey se întoarse spre Andrews și apoi se albi la față. Tuși zgomotos.

– Te cunosc?

– Sire.

Free reuși să audă asta. Andrews vorbise ceva mai tare, dar, la fel de important, cei din jurul lui se opriră din vorbit, ca să audă mai bine.

– Da, sire. Sigur că da. Nu am mai vorbit până acum. Bărbatul vorbise mai teatral, ca și cum îi făcea cu ochiul lui Delacey. Dar chestia despre care n-am vorbit...

Delacey făcu un pas în spate.

– Care parte din „Nu te cunosc" nu o înțelegi?

– Da, știu, asta spunem, dar...

– Nu te cunosc, idiotule! se încruntă Delacey.

– Dar lucrurile s-au schimbat. Sunt suspectat și trebuie să vă dau asta pentru că...

Andrews se apropie de el, șoptind.

– Ce a spus? întrebă cineva din apropiere.

Cei mai apropiați le șoptiră vecinilor, iar aceștia dădură mai departe informația.

– A spus că... e un cal în cereale? auzi Free pe cineva întrebând derutat.

– Nu, îl contrazise alt bărbat. A spus că a fost descoperit.

Dar în acel moment, șoaptele prost înțelese erau deja irelevante. Micul subsecretar scoase un teanc de hârtii din jachetă. Era chiar dosarul lui Delacey. Domnul Clark îl furase în acea dimineață. Delacey recunoscu probabil conținutul, pentru că făcu ochii mari și se dădu un pas în spate.

– Cum ai obținut asta?

Andrews i-l întinse.

– Dumneavoastră mi l-ați dat?

– Nu am făcut asta! N-aș face niciodată așa ceva!

Unul din puținele proteste ale lui Delacey care era chiar adevărat, se gândi Free. Amărâtul. Habar n-avea ce i se întâmpla.

– Luați-le, îi făcu Andrews semn. Înainte să mă găsească...

Delacey se dădu în spate tocmai când Andrews înaintă. Hârtiile alunecară din strânsoarea subsecretarului, împrăștiindu-se pe podea.

– Lasă-mă să te ajut, spuse un bărbat din apropiere.

– Nu! strigă Delacey, aruncându-se peste foi. Nimeni să nu se uite la ele!

Evident, toată lumea făcu asta.

– Delacey, asta e schița unei scrisori pentru Portsmouth Herald, în care le ceri să tipărească o rubrică, spuse un bărbat aflat în apropierea hârtiilor.

– Dumnezeule, se auzi o altă voce. Aici e un extras de cont. Potrivit acestuia, e...

Restul propoziției se pierdu în murmurul din ce în ce mai puternic.

Free nu puse întrebări. Nu știa cum reușise Edward să fure un dosar care avea notițe scrise de Delacey. Deși nu erau descrise cuvânt cu cuvânt, se făcea referire la planul lui în asemenea detalii, încât deveni clar ce făcuse Delacey. Că furase copii ale rubricilor ei și îi plătise pe alții să le retipărească pentru a o discredita, că el fusese cel care îl angajase pe bărbatul care dăduse foc casei lui Free.

Era *posibil* ca Delacey să fi fost atât de atent când venea vorba de consemnări încât păstrase notițele făcute despre piromanul pe care-l angajase. Și dacă nu fusese? Ei bine, acum era, iar lui Free nu avea să-i pară rău pentru asta. Dacă bărbatul o ținea tot așa, data viitoare ar fi putut să omoare pe cineva. Uneori, nu avea nici un sens să joci corect.

În acel moment, tânăra privea doar și-și lua notițe mentale cu schimbările pe care va trebui să le trimită prin telegraf la biroul ei, pentru rubrica pe care o scrisese deja și care aștepta să fie tipărită în clipa în care se terminau evenimentele.

De partea ei îi observă pe vechii colegi – Chandley de la *Manchester Star* și Peters de la *Edinburgh Review* – luându-și notițe despre tot ce se întâmpla. O rugase pe Jane să îi invite. În mod

normal, ar fi fost încântată să aibă o poveste exclusivă despre o situație de amploarea aceasta. Însă de data aceasta, voia ca toate ziarele din Anglia să știe ce era în dosarul care căzuse. Chandley și Peters aveau să-și scrie propriile rubrici, care urmau să fie publicate în următoarele zile și în care vor explica cum fuseseră angajați să tipărească dubluri ale rubricii ei. Detaliile planului lui Delacey aveau să fie discutate și făcute publice.

Bărbatul renunțase să-și mai strângă hârtiile. Acum încerca doar să scape din încăpere. Free se îndreptă spre el și îl prinse de mânecă, înainte ca acesta să iasă.

– Fără afacere! Încercă să nu jubilezi. Fără reputație! Asta mi-ai promis, nu-i așa? Ține minte asta, Delacey. Orice încerci să arunci asupra mea, o să aduc asupra ta înzecit.

Bărbatul o fixă cu privirea.

– Cum ai făcut așa ceva? Cum ai pus mâna pe dosarul ăla?

Dacă chiar ar fi vrut să-l tachineze, i-ar fi spus că unul din bărbații pe care-i angajase se întorsese împotriva lui. Dar nu știa ce însemna Edward pentru el și nu voia să-l pună în pericol. Îi zâmbi, pur și simplu, și îi dădu foile pe care le ținuse cu ea de când intrase Andrews în cameră.

– James Delacey, ți se servește o notificare de proces împotriva ta. Cer compensații pentru incendiul pe care l-ai provocat.

Bărbatul se uită la hârtii și gura i se strâmbă, dezgustată.

– Crezi că o să câștigi așa? Cu hârtii și un proces, poate o amendă de câteva sute de lire?

– Nu-mi pasă dacă câștig procesul. Vreau ca toată lumea care aude dovezile să descopere cât de groaznic ești. Așa o să câștig.

Bărbatul expiră.

– Fată proastă, zise el încet, am câștigat deja. Indiferent ce spui public, indiferent cât îmi pătezi reputația, nu contează. Vezi tu, eu pot să votez. Scuipă pe podea, lângă el. Și ultima oară când am verificat, singura lege care susținea orice formă de vot pentru femei, care abia menționa acest termen, era a lui Richard, iar aia era doar de fațadă. Sărbătorește-ți victoria, domnișoară Marshall. Nu înseamnă nimic. Niciodată n-o să însemne.

– Să nu crezi asta. Dacă sunt deja învinsă, de ce ai mai pierdut timp ca să mă tragi în jos?

Buzele lui se curbară și îi aruncă o privire tăioasă.

– Din același motiv pentru care omor șoareci. Rozătoarele nu vor conduce niciodată lumea, dar chiar și când se ascund în pereți, tot dăunători sunt. Felicitări, domnișoară Marshall! Ai supraviețuit ca să te ascunzi în pereți ceva mai mult, zise el, ridicând hârtiile care-i fuseseră înmânate.

Capitolul 14

– Free, spuse Oliver, mai târziu în acea noapte. N-am avut timp să vorbim, dar...

Free căscă. Nu de fațadă, chiar era obosită. După ce invitații plecaseră, ea rămăsese să modifice articolul pentru ziua următoare. Oliver își trimisese unul din servitori la oficiul telegrafic și apoi o duse în camera pe care i-o pregătise pentru noapte.

Bărbatul îi zâmbi.

– Știu că ești obosită. Dar omul cu care lucrezi, acel domn Clark... Se opri și-și îndreptă privirea în altă direcție. Nu sunt sigur că e decent.

Free își privi fratele. Oliver îi plătise cauțiunea de patru ori și o scosese din spital. Citise fiecare rubrică pe care o scrisese în ziar. Știa cum își petrece timpul. „Decență" nu era un cuvânt care să fie asociat cu ea prea des. Era un cuvânt destinat domnișoarelor care voiau să se căsătorească.

– Oliver, îți faci griji pentru reputația mea? Ce dulce! Stupid, da. Dar dulce.

Bărbatul se înroși.

– Nu, nu de asta e vorba. Nu sunt sigur că e genul care respectă legea, spuse el. Știi, l-a șantajat pe Mark Andrews.

Trebuia să-i pară rău pentru bărbatul care făcuse tot ce putuse ca să-i distrugă ziarul? Care furase, mințise și trădase încrederea fratelui ei? Oliver chiar era în parlament de prea mult timp.

– Și Andrews a cedat? Ce slab!

Când Edward încercase s-o șantajeze, nici măcar nu se clintise din loc.

Oliver dădu din cap, oftând.

– Văd că nu ești prea impresionată.

– Știu că e o canalie, spuse Free. Chiar el mi-a spus asta. Și mă cunoști. Dacă eram genul care se îndrăgostește de prima canalie care-i iese în cale, n-aș fi ajuns așa departe.

– Mai e și asta.

Fratele ei păru în sfârșit mai ușurat.

Nu ar fi trebuit, însă. Free tocmai își aminti cu mare drag prima încercare de șantaj a lui Edward. Se vedea cu domnul Clark la un moment dat, în viitor. Un cuplu căsătorit, bătrân, care stătea pe verandă vara, ținându-se de mână și amintindu-și de trecut.

„Îți amintești când ai încercat să mă șantajezi?"

„Da, draga mea. Și tu m-ai șantajat, la rândul tău. A fost așa dulce. În clipa aia am știut că suntem făcuți unul pentru celălalt."

Tânăra nu se mai gândi la cât de groaznic era bărbatul. Se gândi că primele ei investigații ar fi fost mult mai ușoare dacă Edward i-ar fi falsificat referințele.

– Sunt obosită, îi spuse ea lui Oliver. Mulțumesc pentru tot. Niciodată n-aș fi reușit să scap de Delacey fără ajutorul tău. Îl pupă pe obraz. Ești fratele meu preferat.

– Sunt singurul tău frate, spuse el, pe un ton întunecat.

– Vezi? Free întinse brațele. Pe ceilalți nici măcar nu pot să contez să existe când am nevoie de ei.

– Treci la culcare, prostuțo.

Dar Oliver zâmbea când stinse lampa și plecă.

Însă mintea lui Free nu se calmă când puse capul pe pernă. În schimb, i-o luă înainte, la ultima întâlnire pe care o plănuise pentru acea seară. Cea de care nu-i spusese lui Oliver dinadins, plecând de la ideea că ceea ce frații nu știu nu-i ține treji noaptea.

Zgomotele din casă se opriră. Servitorii se retraseră sub scări, apoi vocile li se opriră. Când în casă era deja liniște de zece minute, Free își puse un halat și papuci și se strecură afară, înapoi prin cămară, ieșind pe ușa servitorilor. Luna acoperea grajdurile în nuanțe argintii. Tânăra se uită în jur, așteptând...

– Free.

Când începuse el să-i spună așa? Se întoarse, spre sunetul vocii lui.

– Frederica, repetă el, pe tonul acela jos și întunecat.

Edward ieși din umbra grajdurilor, iar tânăra își puse brațele în jurul ei. Nu își mințise chiar în față fratele în urmă cu jumătate de oră. Edward nu era prima canalie pe care o întâlnise, doar cea mai bună. Era incredibil cum părea să se schimbe lumea din jurul ei

prin simpla lui prezență. Ar fi putut să spună că vocea lui era precum catifeaua și că aerul era calm și primitor. Dar vocea lui era mai degrabă ca pietrișul, cu acea urmă de duritate. Răcoarea se lăsa peste noapte și, în timp ce o rafală de aer cald purta parfumul dulce al ierbii proaspăt tăiate, acesta era amestecat cu mirosul mult mai lumesc al grajdurilor.

Își ridică privirea, în timp ce Edward se apropie, dar nu văzu decât umbre pe fața lui.

– Să înțeleg că i-ai dat actele de proces lui Delacey? întrebă el.

„Rozătoarele nu vor conduce niciodată lumea." Chiar și pomenirea acelui bărbat o făcea să tresară. Poate nu avea să conducă lumea niciodată, dar tot putea să roadă o gaură mare în tencuiala lui.

– Da.

– Cum e să-ți distrugi dușmanul?

Cât de ciudată era această perspectivă împărtășită a lumii. Toată lumea văzuse hârtiile lui Delacey. Articolul din ziarul ei, care era tipărit chiar în timp ce vorbeau, nu avea să fie singurul. Toată Londra va afla cum Delacey aranjase să fie făcute copii și îi arsese casa.

Da, poate era un parazit, dar erau mulți șoareci care rodeau în sincron și, împreună, puteau să-l doboare.

Nu-i răspunse. În schimb, se întoarse spre el.

– Cum e să te răzbuni?

Pentru că asta făcuse. Asta era tot ce-și dorise Edward: să strice planurile lui Delacey și să-l umilească. Nu mai avea nici un motiv să rămână, acum că terminase cu asta.

Atunci de ce părea totul așa neterminat?

Bărbatul făcu un pas spre ea.

– E ciudat că spui asta. Nu știu. În ultimele zile, abia m-am gândit la răzbunare, șopti el, în timp ce o mângâie pe obraz.

Degetele abia îi atinseră pielea, dar și acea atingere ușoară trimise un val de electricitate prin ea.

– Vreau să știu ceva, spuse ea. Trebuie să aflu de ce ai început conversația noastră șantajându-mă, acum câteva săptămâni.

Urmă o pauză. Bărbatul se îndepărtă de ea, îndreptându-se, ca să fie un turn măreț și întunecat.

– Credeam că e evident. Voiam să faci ceva. Aveam mijloacele să te fac să faci lucrul respectiv. Așa că...

– Dar nu trebuia să faci asta. Chiar tu ai spus, ai fi putut să mă farmeci. Ai fi putut să-ți scrii orice referință. Dar niciodată n-ai încercat să-mi câștigi încrederea. Nici măcar o dată. În schimb, de la bun început, mi-ai tot repetat că ești o canalie și că n-ar trebui să am încredere în tine. De ce ai făcut asta?

Tânăra nu-l auzea respirând. Ascultă cu atenție, prin sunetele greierilor. Dar silueta lui rămase nemișcată.

– Presupun că asta am făcut, zise el încet. Cât de ciudat! Nu mi-am dat seama.

Acum Free era cea care nu respira, așteptând să audă răspunsul lui.

– Prima oară când ne-am întâlnit a fost pe malul Tamisei. Edward vorbea încet, ca și cum își alegea cuvintele cu grijă. M-ai dat peste cap. Îmi amintesc că te priveam plecând și am simțit că aveam nevoie de un semn al exclamării. Dar nu aveam loc decât pentru punct, zise el, ridicând din umeri. Trebuie să stabilești niște limite înainte să ajungi în mijlocul acțiunii, pentru că după ce ești prins în situație, îți pierzi capul. Trebuie să decizi când să pleci: de la un joc de cărți, de la un joc al încrederii. Edward o privi. De lângă tine. Poate asta făceam. Mă asiguram că o să plec înainte să-mi pierd capul. Trebuia să mă asigur că n-o să ai niciodată încredere în mine, pentru că altfel...

Tânăra habar n-avea cu ce cuvinte să completeze acea pauză. Știa că Edward o admira. Asta fusese evident, chiar și în acea primă zi, de pe malul apei, iar acest lucru devenise din ce în ce mai pronunțat cu trecea timpului.

– Acum nu contează. Te cunosc destul de bine cât să știu că nu ți-ai fi pus în aplicare amenințările.

Tânăra îl auzi respirând cu zgomot, îl văzu întorcându-și fața spre ea, apoi în altă parte.

– Îmi place să cred că n-aș fi făcut așa ceva. Vocea lui era joasă. Dar experiența îmi spune că nu pot să fac o asemenea promisiune. Nu te minți. Nu am încredere în mine, Free, și nici tu n-ar trebui să ai.

Free nu avea încredere în el, cel puțin nu ca să-i spună adevărul despre el însuși.

– Continuă, spuse ea politicos. Să presupunem că i-am spus lui Delacey de implicarea ta. Asta clar ți-ar strica măcar câteva din

celelalte planuri. Cum m-ai opri? Ai scrie o scrisoare pe care se presupune că i-am scris-o unui iubit, presărată cu tot felul de imagini sordide? Sau scopul tău ar fi pur financiar? Pot să-ți dau detaliile mele bancare, dacă ai nevoie. Pot să-ți dau toate detaliile necesare.

– Free, nu face asta. Vocea lui era întunecată și amenințătoare.

– Sau poate o să-mi ataci părinții. Surorile. O să fac o listă cu oamenii pe care-i iubesc. Pot să-ți dau chiar mâine dosarul complet, dacă e convenabil și pentru tine. Asta, bineînțeles, dacă mi se permite să am o preferință... Tânăra făcu un pas spre el și-și puse mâna pe pieptul lui. Aș prefera să fiu ruinată de tine. Personal.

Bărbatul mârâi și-și ridică mâinile, să le acopere pe ale ei.

– Ce faci, Free?

– Spune-mi, Edward. Spune-mi adevărul. Care e lucrul ăsta groaznic pe care o să-l faci ca să mă rănești?

Bărbatul nu spuse nimic.

– Nici măcar n-o să încerc să-l evit. O să-ți ușurez situația. Nu trebuie decât să mă privești în ochi și să-mi spui că ai fi dispus să-mi distrugi viața, dacă o amenință pe a ta. Haide.

Edward îi dădu drumul la mână și se întoarse cu spatele la ea.

– Știam eu, spuse ea. Bărbat stupid. Știam eu. Tu, cu „bineînțeles că n-ai încredere în mine" și șantajul fals. Ești atât de isteț, că aproape m-ai păcălit. Aproape m-ai făcut să cred că nu pot avea încredere în tine. Dar ai eșuat, mă auzi? Ai eșuat complet. Aș putea să-ți pun totul în mâini și niciodată nu m-ai trăda. Aș putea să închid ochii și să mă arunc pe jos, și m-ai prinde înainte să pățesc ceva.

Edward expiră.

– Am știut de când l-am văzut prima oară pe Delacey aici. Pentru o fracțiune de secundă, am crezut că ești tu. Nu fi ofensat, a fost un truc al luminii. A fost un truc al inimii mele, care te caută, chiar și atunci când știu că n-o să te găsesc. Pentru o clipă, în acel moment când am crezut că te-am văzut, am zâmbit. Și am simțit întreaga lume aprinzându-se.

Bărbatul era șocat. Nu făcu nici o mișcare.

– După care s-a întors și mi-am dat seama cine era. Free râse. Acum mulți ani, am avut un vis. Dacă vrei să știi, a fost destul de picant. Era un tânăr de care-mi plăcea și în visul meu... Tuși delicat. Mă rog, în vis am închis ochii, concentrându-mă pe senzație. Apoi

i-am deschis și, așa cum sunt lucrurile în vise, tânărul fermecător se transformase într-un preot bătrân. Toată dorința mi s-a transformat într-un val rece de repulsie. Asta am simțit și în seara asta. Delacey a venit și a vorbit cu mine, iar eu nu gândeam decât „Free, idioato, așa e să n-ai încredere într-un bărbat". Nu-mi pasă ce spui. Nu m-ai răni niciodată.

– Aș face-o, mormăi el.

– Ești atât de arogant, că nu m-am gândit că ai dubii așa mari în privința ta. Dar ai, nu-i așa?

Bărbatul scoase un zgomot surprins, apoi se întoarse spre ea.

– Am dubii în privința oricărui gram de fericire pe care-l simt.

Tânăra își puse mâna pe încheietura lui.

– Nu face asta.

– Nu pot să-ți cer să ai încredere în mine, spuse el, însă nu se retrase.

În schimb, își întoarse mâna într-a ei, astfel încât degetele lui în mănușă erau îndreptate spre ale ei, întrepătrunse.

– Nu trebuie să-mi ceri. Free își plimbă degetul de-a lungul palmei lui. Tocmai asta e frumusețea. Nu trebuie să-mi ceri să am încredere în tine. Deja am.

– Nu ar trebui. Edward o luă de talie și o trase abrupt spre el. Un bărbat de încredere n-ar face niciodată așa ceva.

Și înainte ca Free să aibă ocazia să spună ceva, înainte să poată înregistra căldura corpului lui lipit de al ei, sau mușchii tari ai pieptului lui, buzele lui le găsiră pe ale ei. Fără preludiu. Fără atingeri ușoare. Nu era nevoie de așa ceva. Amintirea ultimului lor sărut era deja pe buzele amândurora. Gura lui era tare și disperată. O deschise. Barba lui o mângâie și făcu sărutul mai complet. Atât de dulce și de minunat. Free își dorise asta, îl dorise pe el, iar acum nu trebuia să se țină în frâu.

Cu toate astea, își puse o mână pe pieptul lui și îl împinse ușor.

– Stai.

Edward se opri, retrăgându-se imediat.

– Ce e?

Tânăra râse și îl imită:

– „Un bărbat de încredere nu ar face niciodată așa ceva." O, da, domnule Clark. Ia uite ce lipsit de încredere ești. Ai oprit sărutul în clipa în care te-am rugat s-o faci.

– La naiba, Free!

Dar era o urmă de amuzament în vocea lui.

Tânăra își înfășură brațele în jurul gâtului lui. Trebui să se ridice pe vârfuri ca s-o facă, corpul ei întinzându-se de-a lungul corpului lui. Free se aplecă și-și lipi buzele de gâtul lui.

– La naiba cu noi amândoi.

Edward avea gust de sare și expiră cu putere când ea îl atinse cu limba în golul gâtului, apoi de-a lungul maxilarului.

– O să plătești pentru asta.

Vocea lui era un huruit jos, care venea din piept. Degetele îi alunecară de-a lungul coastelor. Mâna stângă se opri peste sânul ei. Apoi Edward o sărută din nou. De data asta, sărutul fu lent și blând. Degetele lui pe sân o încălziră, desenând cercuri lente, care se sincronizau cu atingerea limbii. Free avusese dreptate. Edward era cea mai bună canalie pe care o cunoscuse vreodată.

Auzise o fată spunând că săruturile unui bărbat o făcuseră să-și piardă capul. Părea atât de ciudat acum. De ce ar vrea cineva să-și piardă capul într-un asemenea moment, să nu se gândească la cât de minunat era? Întreaga lumea părea și mai și. Mai dulce, mai solidă, mai reală, ca și cum gura lui pe a ei o înrădăcina în pământ. Ca și cum acea atingere atentă, a mâinii lui stângi sub decolteul rochiei ei, schița detaliile cerului nopții pentru ea, punând luna și stelele peste norul negru al funinginii Londrei.

Edward o lipi de peretele grajdului. Tânăra simți scândurile tari pe spate. Dar profită de ocazie ca să-l exploreze. Să-și plimbe mâinile peste pieptul lui, să simtă cum fiecare mușchi se încordează sub cămașă. Bărbatul se apropie de ea, până când se aflară șold lângă șold, până când ea putea să-i simtă erecția tare lipită de ea. Întregul ei corp cântă drept răspuns.

Bărbatul se retrase, cât să-și lipească fruntea de a ei.

– Minunată Free, șopti el, Dumnezeule, n-ar trebui să fac asta.

– Așa e. Ar trebui să faci mai mult. Mult mai mult.

Edward dădu din cap, dar o sărută din nou. Și de data asta, fu o cu totul altă lume a sărutului. Era un sărut care venea înainte, un sărut care promitea o noapte după, și o noapte după aia. Era un sărut care spunea că toate săptămânile în care se cunoscuseră nu fuseseră decât un preludiu pentru acest moment. Era doar al

doilea act al piesei, dar punctul culminant era în apropiere. Era un sărut al corpurilor, al șoldurilor și al mâinilor, al sânilor și al limbilor. Mâinile lui se încurcară pentru scurt timp în dantelele ei, desfăcându-i corsajul. Free îl ajută să-l desfacă, destul cât Edward să poată să se aplece și să-și așeze gura direct pe sfârcul ei.

– Stai, spuse Free.

Iar el o ascultă, retrăgându-se, când ăsta era ultimul lucru pe care și-l dorea Free, deși corpul lui vibra cu dorință și mâinile lui erau așezate pe șoldurile ei.

– Îmi pare rău, spuse el aspru. Scuze, n-ar fi trebuit...

Free râse.

– Te-ai oprit din nou, Edward. Dacă nu vrei să am încredere în tine, poate n-ar trebui să fii așa de încredere.

– Ah, mă tachinezi, șuieră el.

– Îți demonstrez ceva. Pentru că pari să crezi că nu meriți să aibă cineva încredere în tine.

Edward nu spuse nimic. În schimb, se aplecă și-i luă sfârcul în gură. Free îi simțea limba, plimbându-se în cercuri lungi, lenețe. Bărbatul o incendie, mângâind-o. Nu era un răspuns, dar totuși, era.

„Te rog", spuse el.

„Da", zise ea.

„Ai încredere în mine. Ai încredere în asta."

Tânăra vorbise cu destule femei ale nopții cât să știe că lipsa unui pat nu era un impediment. Dar Edward nu încercă să ducă lucrurile mai departe de corpurile lor lipite, mai departe de atingerea degetelor pe pielea plină de dorință. Nu făcu nimic mai mult decât să alimenteze dorința lor ametitoare și insistentă. O sărută, o atinse, o făcu să geamă, în timp ce corpul ei se trezea la viață. Peste alte cinci minute și ceva mai puține haine, ar fi putut s-o ducă la extaz. Însă nu o făcu. O ținu până când ultima lumină slabă din pod se stinse, până când felinarul aflat la câțiva metri începu să pâlpâie. Până când Free era ametită de la lipsa somnului și de la săruturi, iar corpul ei tânjea după ce avea să urmeze.

– Vino la mine, îi șopti ea. Vino la mine, mâine-noapte.

Mâinile lui se țineră mai strâns de corpul ei, iar Edward se cutremură. Nu-i dădu drumul, dar își trase capul înapoi.

– Frederica, zise el încet. Mâna îi alunecă în susul cămășii ei de noapte, aranjându-i mâneca din nou pe umăr, acoperind-o. Dacă o să-ți iau o noapte, o să le vreau și pe celelalte. Și nici măcar eu nu sunt atât de egoist să ți le cer.

Tânăra își puse mâna peste a lui.

– Ce s-a întâmplat cu bărbatul care mi-a spus că e înnebunitor de genial? Cu canalia care mi-a cerut să mă gândesc cât de atrăgători mi se par mușchii lui?

– Lăudăroșenia o să mă țină o noapte. Fudulia o săptămână. Dincolo de asta, nu pot să-ți promit mai mult, spuse el, în timp ce o mângâia pe față.

Noaptea păru nemișcată în jurul lor. Lipsită de zgomote și goală. Nici măcar rafalele de vânt nu-i deranjau. Edward o luă de mână și o sărută pe degete.

– Durerea e o cerneală neagră, îi spuse el. După ce e vărsată peste sufletul unui bărbat, nu se mai curăță. Domnișoară Marshall, în adâncul meu nu e decât întuneric. Se apropie de ea. Și Free, draga mea, cred că știi asta.

– Ești un idiot.

Vocea lui Free tremură.

– Exact asta am și spus. Niciodată nu am știut mai bine de atât.

Dar nu plecă. În schimb, își strecură brațul în jurul ei. Corpul lui îl încălzea pe al ei. Edward nu avea să plece, era sigură de asta. Era sigură pe el, când bărbatul se aplecă și-și lipi din nou buzele de ale ei.

– Draga mea, șopti el.

– Draga mea canalie.

Edward râse.

– Tocmai de asta, prefer să te las dorind mai mult, decât să stau și să-ți câștig ura.

Apoi se retrase. Aerul era rece în absența lui subită. Noaptea era neagră. Edward îi aruncă un ultim zâmbet, unul sigur pe el și arogant, apoi începu să se îndepărteze. Chiar să plece, ca și cum totul se terminase între ei.

– Edward, strigă Free.

Bărbatul se opri, se îndreptă și apoi se întoarse pe jumătate spre ea.

– Amândoi știm c-o să te întorci, îi zise ea.

Vreme îndelungată, bărbatul pur și simplu stătu, fără să spună nimic. Apoi dădu din cap.

– Știu, zise el. Niciodată n-am avut minte.

Capitolul 15

– Nu vreau decât să știu dacă o să dicteze o scrisoare cu numele ei, spuse Edward.

Secretarul fratelui lui stătea în fața lui, la masă, cu un pahar de bere în față. Peter Alvahurst se încruntă, ca și cum se prefăcea că are principii.

– Nu știu, zise el.

Alvahurst fusese cel care-l mituise pe subsecretarul domnului Marshall. Edward știa exact cu ce fel de bărbat avea de-a face, chiar dacă Alvahurst nu recunoștea.

Edward scoase o a doua bancnotă și o puse pe masă, între ei. Suprafața era lipicioasă, având straturi de bere vărsată.

– Îți înțeleg îngrijorarea, spuse Edward relaxat. Nu vreau să dezvălui conținutul. Ar fi greșit, bineînțeles, și nu ești genul de bărbat care și-ar trăda angajatorul pentru bani.

– Exact, spuse bărbatul, încuviințând plin de el.

Domnul Alvahurst era exact genul de bărbat care s-ar întâlni cu un personaj dubios într-o tavernă întunecată și l-ar lăsa să-i fluture bani în fața ochilor. Dar Edward descoperise că era mult mai important să menții iluzia pe care o avea un bărbat despre el însuși, decât să-i oferi, pur și simplu, bani. Dacă făceai pe cineva să creadă că e integru și onorabil, era capabil să taie gâtul cuiva pentru jumătate de penny.

– Știi câte probleme i-a provocat angajatorului tău ultima sa întâlnire cu Frederica Marshall, spuse Edward. Și știu cât de loial îi ești. Noi doi semănăm foarte mult. Îi apărăm interesele.

– Așa e.

Domnul Alvahurst își linse buzele și se uită la cele zece lire de pe masă. Nu exista nici o dovadă că Edward apăra interesele lui Delacey. Nici o dovadă, decât cuvântul lui Edward și cele zece lire. Edward scoase o a treia bancnotă, dar nu o așeză mai aproape. O ținu ușor, atrăgându-i atenția lui Alvahurst asupra ei.

Trecuseră trei zile de când o lăsase pe Free în grajd. Trei zile în care încercase să se convingă să plece, așa cum trebuia să facă. Trei zile în care cuvintele ei îi răsunaseră în urechi. „O să te întorci."

Nu.

Știa ce făcuse, și ce făcuse bine. Dacă se întorcea la ea, cu adevărat, avea să înceapă să-și spună minciuni, exact ca Alvahurst. Avea să-și spună că era nobil, că făcea lucruri pentru ea.

Simți smucitura vechilor lui visuri.

Free nu era nici naivă, nici stupidă. Dar credea într-un viitor. Credea atât de tare în el, că-l făcea și pe el să vrea să creadă. Edward aproape putea să vadă grădina despre care vorbise tânăra, înflorind cu fiecare pas pe care-l făcea.

Iar el îi spusese adevărul despre cine era. Nu era decât o canalie. Și canalia din el îi zâmbi domnului Alvahurst.

– Doar trimite-mi un mesaj, unul scurt, dacă o să o pomenească pe domnișoara Marshall. Amândoi știm c-o s-o facă, așa că n-o să-mi spui nimic din ce nu știu deja.

Abia acum așeză Edward a treia bancnotă, când Alvahurst era și mai vulnerabil. Banii de pe masă valorau cât jumătate din salariul pe un an al omului. Alvahurst închise ochii. Apoi lent, ca și cum savura momentul, se întinse și trase bancnotele spre el.

Edward zâmbi. Chiar dacă nu putea s-o păstreze pe Frederica Marshall, cel puțin putea s-o țină în siguranță. Și poate, doar poate, îi putea oferi un ultim cadou înainte s-o părăsească de tot.

Free nu crezuse că Edward avea să dispară de tot, dar zilele treceau, fără nici un semn de la el.

Așa că atunci când bărbatul își făcu apariția într-o după-amiază, tânăra simți o bucurie spumoasă, una care abia putea fi controlată.

Edward stătea în ușa biroului ei. Era, ca întotdeauna, o canalie desăvârșită. Se rezemă de rama ușii, zâmbindu-i, ca și cum știa cât de repede începuse să-i bată inima.

Dacă așa aveau să gestioneze situația...

Free nu făcu decât să ridice o sprânceană.

– A, pufni ea. Tu ești.

– Nu păcălești pe nimeni, zise el.

Tânăra își simți colțul gurii ridicându-se. Ultima oară când îl văzuse, o sărutase atât de apăsat, că încă nu-și revenise.

– Nu?

– Am auzit foarte clar. Chiar dacă ai spus „tu ești", dar s-a auzit un semn al exclamării foarte clar la final. De fapt, cred c-au fost chiar două.

– O, vai. Free își lăsă privirea în jos, dând sfioasă din gene. Iar mi se vede punctuația?

Privirea lui se întunecă și Edward făcu un pas în biroul ei.

– Nu o ascunde din cauza mea, mormăi el. Ai cea mai frumoasă punctuație pe care am văzut-o vreodată. Îi faci pe bărbați să fie lacomi.

Tânăra nu-și putu ascunde zâmbetul de pe față.

– Păcat că n-am venit aici ca să fiu lacom. Am venit ca să-mi iau rămas-bun și să-ți las o amintire.

Toată bucuria aceea spumoasă, incandescentă, se transformă într-un cristal ascuțit. Free inspiră lent, ridicându-și privirea spre el. Bărbatul încă zâmbea, dar în spatele zâmbetului era tristețe.

– Ieșim la o plimbare?

– Vrei să spui să scăpăm de privirile angajaților tăi și să găsim un câmp drăguț, gol, unde să te pot săruta apăsat?

– Da. Exact asta am vrut să spun.

Nu avea să roșească.

Acea flacără de dorință, modul în care Edward își încordă mâna, după care o lipi de pantaloni... Free îl simțea aproape de limita cedării. Dar în loc să facă asta, bărbatul dădu din cap.

– Ar fi bine să nu facem asta. A fost destul de dureros să mă opresc prima oară. Așa cum am spus, am venit ca să-ți aduc un cadou.

– Ce încântător! Nu era. Nu voia un cadou. Deci mi-ai adus un cadou. E unul drăguț? O să-mi placă?

– Nu neapărat, răspunse el. Și nu știu.

Free își puse mâinile pe birou și oftă.

– La naiba! Speram că ai reușit cumva să faci rost de dreptul la vot pentru femei. Ar fi fost minunat.

Asta îi aduse un alt zâmbet din partea bărbatului. Ce zâmbet minunat avea. Îi lumina toată fața, lumina toată încăperea. Doar că dădu din cap din nou.

– Domnișoară Marshall, ai face bine să înveți să fii mai receptivă și mai puțin înclinată spre politică. Până atunci, bănuiesc că orice

cadou pe care-l primește o să fie mereu o dezamăgire. Vrei să fii genul de ursuză care urăște Crăciunul?

Nici acum nu reușea să fie cu adevărat furioasă pe el.

– Foarte bine. M-ai convins. Nu vreau să urăsc Crăciunul.

Îi făcu semn, iar Edward intră în biroul ei. Închise ușa și apoi luă loc. Atât de departe ajunseseră de la prima lor întâlnire, din urmă cu câteva săptămâni: se aflau în continuare de părți opuse ale biroului.

Tânăra își întoarse privirea de la el, aranjându-și călimara cu creioanele și tocurile.

– Știam c-o să te întorci.

Bărbatul se aplecă și îi întoarse, în mod voit, unul din tocuri, punându-l strâmb față de celelalte.

– Când o să terminăm această conversație, o să mă ridic și o să ies pe ușă. Nu o să mă opresc până când n-o să ajung la gară. Până diseară, o să fiu de cealaltă parte a Canalului.

Tânăra simți o greutate în piept. Expiră lent. Dar Edward îi îndreptă tocul și se rezemă de spătar.

– Sunt prea mult lucruri pe care nu ți le-am spus, zise el, privind-o în ochi. Dar primul lucru pe care ar trebui să-l știi e că nu te vreau în patul meu pentru numai o săptămână sau două. Te vreau pentru totdeauna.

Free simți ca și cum fusese trântită cu putere de perete. Plămânii nu păreau să-i funcționeze cum trebuie. Dar Edward spusese totul așa relaxat, că nu era sigură că-l auzise bine.

– Nu iau mereu ceea ce vreau. Pentru o clipă, o urmă de zâmbet îi trecu pe față. Nu am nici un dubiu că acest asalt al principiilor morale e doar unul temporar. Nu trebuie decât să-ți spun că dacă mai stau mult, o să încep să uit toate motivele pentru care aș putea fi groaznic de nepotrivit pentru tine. Egoismul îl face pe un bărbat să se mintă singur și, cu toate că n-am nici o problemă să fiu egoist, mă faci să vreau să-mi spun cele mai dulci minciuni. Cu toate că sunt capabil să mint întreaga lume, aleg să nu mă mint pe mine însumi.

– Ce fel de minciuni? întrebă ea.

Buzele îi se strâmbară într-un zâmbet sardonic.

– Cele mai groaznice, domnișoară Marshall. Mă faci să cred că aș putea fi cineva.

– Și nu ești?

– Nu.

Tânăra se încruntă.

– Nu sunt un om bun, dar cred că am fost. Odată. Își mută mâna peste buzunarul jachetei. Familia mea a fost bogată. Nu atât de preamărită în societate, cât să facem ce vrem, dar eram destul de sus cât să fim împovărați de toate așteptările posibile.

Rareori vorbea de trecutul lui. Free îl lăsă să continue, temându-se că dacă respira prea tare, Edward avea să se oprească. Însă nu o făcu.

– Eram prieten cu unul din fiii servitorilor tatălui meu. Prieten bun.

Tânăra observă cum bărbatul își așeză mâinile, care erau în continuare acoperite cu mănuși. Nu-l văzuse niciodată dând jos mai mult de o singură mănușă.

– Presupun că era puțin neobișnuit, dar nu erau mulți băieți de vârsta mea prin preajmă. În mod normal, astfel de prietenii dispar când mergi la școală. Edward ridică din umeri. Cu prietenia aceasta nu s-a întâmplat așa. Când aveam șaptesprezece ani, tatăl lui a fost lovit de un cal, cât era la lucru. Și-a rupt patru coaste și un picior, în trei locuri. Nu ar fi putut să lucreze luni întregi. În loc să-i dea bărbatului timp să-și revină, tata a angajat pe cineva nou în locul lui. După doisprezece ani în care acesta lucrase pentru el.

Free își ținu respirația.

– Bineînțeles că mi-am spus părerea. Era nedrept și era vorba de prietenul meu, care era dat afară, cu un tată rănit, care nu avea cum să-și câștige traiul.

– Ce frumos din partea ta!

Edward dădu din cap.

– A fost un gest prostesc din partea mea. Nu e nimic mai stupid decât să-i spui niște adevăruri periculoase unui bărbat care-ți controlează viața. În perioada aia aveam deja niște noțiuni politice neobișnuite. Zâmbi vag. Cititul e periculos. Credeam că putem să organizăm un răspuns în masă printre chiriași, să cerem... Mă rog. Nu contează asta, n-a mers bine. Chiriașii au dat înapoi și, în loc să se revolte, i-au spus tatălui meu. Ca urmare, tata a realizat că după ani întregi în care mă ignorase, dezvoltasem simpatii periculoase

pentru plebe. Așa că nu i-a dat afară doar pe prietenul meu și familia lui. A pus și ca prietenul meu și fratele lui să fie biciuiți pentru scandal în fața mea. Expiră. După care m-a alungat. A spus că mă trimite în Franța, să lucrez cu maeștrii. Pentru arta mea. Chiar m-a trimis acolo. Dar m-a trimis să stau cu un fierar din Strasbourg, nu cu vreun pictor din Paris. A zis să simt gustul muncii manuale, a vieții omului de rând. Și că o să-mi schimb toate crezurile, în schimbul unei pâini albe și a confortului unui valet. Zâmbetul i se mări și mai mult. Nu a funcționat. Timp de doi ani, nu a funcționat. După care a fost declarat războiul cu Prusia. I-am cerut lui tata să trimită o scrisoare de credit, ca să pot să mă întoarce acasă. A refuzat. M-am dus la consulatul din Strasbourg, înainte de sosirea armatei, doar ca să aflu că familia mea le spusese celor de acolo că în împrejurimi era un impostor care pretindea că sunt eu. Am fost dat afară, fără ajutor.

Free scoase un zgomot involuntar de protest. Bărbatul îi spusese deja ce urmase – „Ai văzut vreodată praful de ipsos aprinzându-se în aer?" Făcuse aluzie la mult mai mult.

– Așa că am jurat că n-o să mă întorc niciodată la ei. Aveam arta mea, și ce e arta, dacă nu verișorul de gradul doi al falsificării? E ciudat. Dacă minți lumea destul de mult, nimic din ea nu mai pare real. Ca și cum nu sunt decât o plăsmuire a imaginației cuiva. Nu îndrăznesc să mă mint pe mine însumi, altfel o să pierd complet contactul cu realitatea.

Erau mult mai multe lucruri pe care nu i le spusese lui Free. Tânăra își dădea seama de asta după postura rigidă a umerilor lui.

– Îmi imaginez că n-a fost atât de simplu încât să falsifici ceva din prima.

Bărbatul se încordă.

– Nimic nu e ușor niciodată.

– Chiar și așa.

Edward nu mai spuse nimic mult timp. Apoi, într-un final, vorbi.

– Tata a crezut că poate să-mi schimbe caracterul cu puțin disconfort. S-a înșelat. A fost nevoie de durere. Într-o zi, încearcă să falsifici o scrisoare de credit și să o trimiți unui bărbat mai rău decât tine.

Noaptea de după incendiu părea atât de departe, deși trecuse abia o săptămână. Dar Free își amintea ce îi spusese bărbatul în

acea noapte. „Durerea e o cerneală neagră. Dacă e destulă, poate să păteze sufletul unui bărbat."

– Dacă mă gândesc mai bine, nu încerca asta. Nu vrei să știi ce o să se întâmple, spuse el, în timp ce îi aruncă un zâmbet luminos, care aproape îi frânse inima lui Free.

– Deci, a fost foarte dureros?

Gura lui se strâmbă, dezgustată.

– Destul cât să demonstreze că nu sunt cavalerul rezistent, pe cal alb, care credeam că sunt. Eram un mincinos, un impostor și un escroc, ca toți ceilalți. Trebuia să-mi învăț lecția. Edward inspiră adânc, apoi își ridică privirea. Ochii li se întâlniră. Licăreau de o lumină pe care tânăra o cunoștea atât de bine, acel umor negru la care ajunsese să țină. Nu m-a deranjat prea mult, până acum.

Inima bătu cu putere în pieptul lui Free.

– Nu cred că pot să nu mai fiu un mincinos sau un escroc. Dar pentru prima oară de foarte mult timp, încep să cred în ceva. În cineva. Îmi pare rău, domnișoară Marshall, dar nu-mi permit să fac asta.

De-abia putea să respire. Nu știa ce să spună. Nu știa decât că nu putea să-și ia privirea de la el, nu putea să-i spună să plece, indiferent ce i-ar fi spus despre el.

– Asta e, spuse Edward, frecându-și mâinile. Ți-am spus toate astea. Sunt numai minciuni. Ridică din umeri. Asta e cât de sincer știu să fiu în momentul ăsta. De asta plec, Free. Ți-am adus ceva.

Bagă mâna în buzunar și puse mâna pe ceva. Ceva destul de mare cât să-l facă să-și întoarcă mâna ca să-l scoată. Tânăra văzu o licărire de metal gri.

– Poftim. Edward puse obiectul pe biroul ei. E un prespapier. Ai hârtii. M-am gândit că poți să-l folosești.

Free se aplecă și-l luă. Era greu și, cu toate astea, complex. Prespapierurile pe care le văzuse până atunci erau niște mingi din sticlă, cu flori. Ce îi adusese Edward nu avea nici o legătură cu genul acela de obiect. Era o singură bucată de fier, curbată fantezist în formă de minge. Metalul trecea de două și de trei ori peste bucăți din el. Era cald pentru că-i stătuse în buzunar. Marginile erau aspre. Și cu toate astea, părea surprinzător de delicat.

– Ce e?

Bărbatul ridică din umeri.

– Nu știu. Doar o bucată mare de metal.

– E frumoasă, spuse Free încet. Frumoasă și, cumva, tristă. Și dură. Toate în același timp. Nu am văzut niciodată așa ceva. Unde ai găsit-o?

Bărbatul ridică din umeri, indiferent.

– Lângă Strasbourg. Acum șase ani.

– L-ai comandat sau artistul avea un stoc de prespapieruri?

Edward pufni.

– L-am comandat. E un fleac.

Free nu credea că obiectul era doar un fleac. Îl întoarse pe toate părțile, observând urme de modele ascunse în fiecare curbă a metalului.

– A fost pentru comemorarea unei ocazii? Artistul care l-a făcut a fost un geniu incredibil. La prima vedere, curbele par aleatorii, dar nu sunt. Când îl privesc din unghiul ăsta, aproape că văd... un trandafir? Sunt ghimpi în partea aia, iar curbele din unghiul ăsta formează petale. Tânăra întoarse obiectul puțin. Dar ăsta arată ca un șoim. Aș putea să mă uit la obiectul ăsta ore întregi. Își ridică privirea spre el și se încruntă dintr-odată.

– Edward, ești bine?

– Foarte.

Zâmbetul pe care i-l aruncă era exact ca toate celelalte zâmbete pe care i le oferise. Relaxat, neatins de emoții și, realiză Free, cu totul fals. Mâna stângă se ținea de brațul scaunului atât de strâns, încât mănușa i se întinsese. Celălalt braț era drept ca un băț, așezat pe lângă picior, ca și cum era singurul lucru care-l ținea în picioare.

Edward o mințea. Bineînțeles că mințea. Nu îi dăduse obiectul ăsta pentru că era un prespapier nesemnificativ, pe care-l comandase pentru un moft, ci pentru că însemna ceva pentru el.

– Nu te purta ca un bărbat. Free se ridică și-și dădu ochii peste cap. Te-ai făcut alb la față. Lasă-mă să-ți aduc un pahar cu apă.

– Nu m-am albit, zise el brusc. N-am nevoie de un pahar de apă.

Tânăra ocoli biroul și își puse mâna pe încheietura lui.

– Pulsul ți-a luat-o razna.

– Ba nu, zise el, contrazicând realitatea.

Bărbatul începu să respire repede și pielea îi devenise albă, ca hârtia. Free își dădu din nou ochii peste cap.

– Nu fi ridicol. Stai aici cât mă duc să-ți aduc ceva de băut?

– Mhm.

– Asta nu a fost chiar o încuviințare, domnule Clark. Hai să încercăm din nou. Dacă te ridici acum, o să te lovesc în fluierele picioarelor. Picioarelor tale n-o să le placă asta, iar degetelor mele de la picioare și mai puțin.

Îi aruncă un zâmbet crispat și plecă.

Dar când ajunse la carafa cu apă, se gândi mai bine. Edward îi spusese noaptea trecută că trebuia să-i spună foarte multe, dar că nu avea s-o facă. Free crezuse că nu voia s-o facă. Dintre toți oamenii, ea ar fi trebuit să-și dea seama că amintirile lui erau atât de dureroase, încât nu putea să o facă. După tot ce-i spusese Edward, ar fi trebuit să înțeleagă atâta lucru.

Când Free se întoarse, bărbatul era încă în birou. În loc să se așeze pe scaun, în cealaltă parte a biroului, se rezemă de marginea mesei, la câțiva metri de el.

– Ești mai bine, Edward?

Bărbatul luă o gură de apă.

– Credeam că nu faci chestia asta, cu îngrijitul. Știi tu, e prea feminin. Prea matern.

Free zâmbi.

– Eu cred că femeile sunt ființe umane. Ideea asta nu se opune diametral gândului că bărbații sunt ființe umane și că dacă o ființă umană are ocazia să se poarte frumos cu alta, ar trebui să facă asta, zise ea, privindu-l. Și știam c-o să spui asta. C-o să zici ceva ca să mă provoci și să eviți să vorbești despre tine. Mereu îmi eviți întrebările.

– Doar pentru că pui întrebări impertinente. N-ar trebui să evit nimic, dacă nu ți-ai mai băga nasul unde nu e treaba ta.

Free se ridică în picioare și se îndreptă spre ușă, dar nu plecă. Doar se asigură că aceasta era ferm închisă.

– Domnule Clark, zise ea, încet. Edward. Nu cred că mi-ai dat o bucată de metal pe care o porți cu tine de șase ani fără să ai un motiv anume. Ți-e greu să vorbești despre această bucată de metal în mod special. Nu trebuie să-mi spui nimic.

Bărbatul inspiră adânc.

– Am mințit când am spus că am dat comandă pentru ea. Bărbatul nu o privi. Sau mai degrabă, a fost o trunchiere a adevărului. Eu am dat comanda, dar eu am fost și artistul.

Tânăra clipi și privi prespapierul din nou.

– Dumnezeule.

– Nu fi așa surprinsă. Mi-ai văzut schițele. Știi că am ceva talent ca artist.

– Ceva, sigur. Dar schițele sunt una. Mai mulți oameni pot să facă o schiță lăudabilă. Ce ai făcut aici e cu totul altceva.

– Am petrecut doi ani cu un fierar, spuse el, ridicând din umeri, am învățat câteva trucuri. Și a trebuit să decid cine sunt. Nu puteam să fiu micul băiat bogat și inutil care fusesem în tot acel timp. M-am simțit ca și cum eram prins într-un labirint, fără cale de scăpare, călătorind pe drumuri întortocheate, care nu mă duceau la suprafață. Am făcut asta încercând să mă găsesc în bărbatul care devenisem, spuse el, arătând spre prespapier.

Free se uită din nou la obiect.

– Nu, îi spuse el. Nu o să mă găsești acolo. Tocmai asta e și ideea. Nu am găsit decât o serie de pasaje care nu duceau nicăieri. Nu am găsit niciodată un loc unde să mă duc, o persoană care să fiu. Am învățat să nu cred în nimic, pentru că așa n-o să fiu niciodată dezamăgit.

– Deci, așa ți-ai căutat inima?

Tânăra ridică prespapierul și-l întoarse.

– Nu, zise el, încet. L-am făcut când am renunțat să mai am una. Nu credeam că are rost să caut un obiect așa ridicol, până nu te-am întâlnit pe tine. La un moment dat, în săptămânile de când ne-am cunoscut, mi-am dat seama că aveam una, îngropată undeva. Nu are rost să o mai caut acum. Când am realizat că exista, era deja a ta, spuse el, privind-o.

– Ah. Pieptul o durea. Aproape că simțea înțepături în ochi. Și cu toate astea, pleci.

– Da.

Free știa că era genul care-i împingea pe ceilalți. Știa asta, pentru că i se spusese, iar și iar, și pentru că era adevărat. Ceilalți se înșelau, deseori, și nu avea nici o problemă să le spună asta. Dar dacă avea un regret în viața ei, era că insista prea mult la momentul nepotrivit. Când era mai mică, o împinsese de la spate pe mătușa ei, Freddy. Aceasta fusese copleșită de un amestec complex de temeri, pe care Free nu le înțelegea nici acum. Cu toate astea,

insistase, ca și cum cumva, știa mai bine decât propria ei mătușă de ce avea nevoie aceasta.

Și ce realizase în felul acesta? Amândouă se simțiseră mizerabil și în ultimele zile din viața mătușii ei, o făcuse pe Freddy să simtă că nu era destul de bună.

Învățase că uneori, singurul mod de a merge mai departe era să nu mai insiste.

– Foarte bine, se auzi spunând pe un ton calm.

Situația era ca și mănușile lui. Existau lucruri despre care un bărbat trebuia să vorbească atunci când se simțea pregătit. Un bărbat ca Edward nu-i dăduse un obiect creat chiar de el pentru că voia să plece și s-o uite. O făcea pentru că voia ca ea să-și amintească. Poate trebuia să plece acum. Dar în adâncul sufletului, avea de gând să se întoarcă, atunci când se aduna. Free nu trebuia decât să lase ușa deschisă.

– Presupun c-ar trebui să-ți dau o amintire în schimb, zise ea, relaxată. Dacă o să-mi dai adresa ta, o să-ți trimit numere ale ziarului.

Era un lucru la fel de fals ca și ceea ce spusese el despre prespapier.

– Mă minți cumva, domnișoară Marshall? pufni Edward.

– Bineînțeles că da, zise ea, zâmbindu-i. M-am gândit că o să te mai liniștească.

Edward râse. Râsetul acela întunecat, de apreciere, pe care ajunsese să-l adore.

– *Touché*, draga mea.

Pentru o clipă, se priviră, încăpățânarea ei potrivindu-se cu a lui.

– Doar ziarul, o avertiză el. Fără scrisori.

Era un fel de victorie, faptul că-l făcuse să spună o minciună. Era clar că Edward știa că e o minciună. Dădu iritat din cap. Apoi își trecu mâna prin păr și își întoarse privirea.

– Dețin fabrica de metal din Toulouse, mormăi el.

– Domnule Clark, asta sună surprinzător de respectabil.

Bărbatul ridică o sprânceană.

– Nu căuta să găsești prea mult în treaba asta. O am de numai câțiva ani și ai face bine să nu întrebi cum am făcut rost de bani ca s-o deschid, zise el, zâmbind crispat. De fapt, nu întreba nici cum am primit primele referințe de care aveam nevoie, ca să încep să am clienți.

– Locul ăsta are o adresă?

Bărbatul se strâmbă la ea. Tânăra îi zâmbi calmă, în timp ce inima îi bătea cu putere. Apoi, încet, foarte încet, Edward luă o foaie de hârtie și scrise câteva rânduri.

– N-o să-ți răspund, spuse el.

Era un mincinos groaznic. N-avea decât să mintă în continuare, dacă de asta avea nevoie pentru moment.

Bărbatul nu o luă în brațe, nici măcar n-o atinse. Pur și simplu se ridică și se duse spre ușă.

– Toate cele bune, Free! Acum și întotdeauna.

Apoi se întoarse și plecă.

Capitolul 16

Edward știuse din clipa în care îi dăduse lui Free adresa lui c-ar fi putut foarte bine să renunțe chiar atunci. Ultimul lucru de care avea nevoie era o corespondență constantă. Reușise să nu răspundă primei ei scrisori. Fu mai greu la a doua. Tânăra îi scrisese despre construirea unei noi case, despre cum procesul împotriva fratelui lui prospera și cum răspunsul public la dezvăluirile la care lucraseră împreună în acea seară era și mai bun. Agenții publicitari se întorceau, abonații ei erau mai loiali ca niciodată, iar numărul abonamentelor crescuse cu 10% și nu se oprise. Totul mergea bine, îi scria ea.

Totul, mai puțin un singur lucru. Free nu specifică ce anume, dar Edward n-avea nevoie să întrebe. Avu nevoie de toată voința lui ca să păstreze tăcerea.

Dar apoi, trecură două săptămâni. Două săptămâni în care ziarele ei sosiră, fără bilete personale. Asta n-ar fi trebuit să-l afecteze. Însă când văzu o bucată de hârtie atașată ziarului într-o dimineață, se întinse după ea.

Îmi cer scuze pentru tăcere. Am fost ocupată. Vezi atașamentul.

Edward citi articolul. Inima începu să-i bată cu putere, iar pumnii i se încleștară pe hârtie. Când ajunse la final, nu doar că renunță la noțiunea de a o ignora cavalerește. Se întinse după propria lui foaie și scrise un răspuns.

14 mai 1877

Dumnezeule. Încerci să-mi faci inima să se oprească? Nu primesc nimic de la tine în tot acest timp, după care doar un bilet scurt. Credeam c-ai renunțat la investigațiile personale. Înțelegi că atunci când mergi într-o mină foarte periculoasă, te pui în pericol?

Ai fi putut să mori. Aproape că ai făcut-o.

Nu o să suport...

Edward se opri și se imaginâ spunându-i toate astea lui Free în persoană. Tânăra ar scoate un zgomot obraznic, unul binemeritat. Tăie asta și se uită îndelung la hârtie, înainte să încerce din nou.

Chiar dacă nu-ți pasă de propria ta siguranță, gândește-te la...

Nu era mai bine. Sugera că Free nu se gândise la consecințele acțiunilor ei. Tăie și asta.

Spune-mi, ai impresia că ești invulnerabilă, sau...

Bărbatul inspiră adânc. Era aproape ca și cum putea s-o audă răspunzându-i, tachinându-l. Tăie și asta. După o perioadă lungă, scrise din nou.

Am stat într-un singur loc, tăind rânduri din scrisoarea asta pentru mai mult timp decât ar fi trebuit. E ca și cum stai în spatele meu, spunându-mi gândurile tale sarcastice, ca reacție la cele mai protectoare impulsuri ale mele. E evident că ești destul de inteligentă să înțelegi riscurile pe care ți le asumi și ai decis că merită. Știu că nu e cazul să mă contrazic cu tine în privința asta.

Așa că o să-mi înghit celelalte griji și o să termin așa: am stat cu tine noaptea și ți-am simțit frica. Nu știu cum o înfrunți iar și iar. E mai mult decât aș putea eu să fac.

Mă uimești.

Edward.

Ar fi prostesc să trimită scrisoarea. Stătu pe biroul lui câteva zile, cât Edward dezbătu cu el însuși. Într-un final, o duse la poștă și fu și mai iritat când nu simți că era un act de slăbiciune.

Primi un răspuns de la ea peste câteva zile.

20 mai 1877

Dragă Edward,

A fost o nimica toată. Totul în numele investigației. Am avut chiar noroc, dacă e să fiu sinceră, că am experimentat o prăbușire a peșterii. În astfel de circumstanțe, aș putea...

Mă rog. Văd că bați nerăbdător din picior. Nu te păcălesc, așa-i?

Mereu îmi scriu articolele ca să dispar. Cuvintele sunt despre spitale și deținuți, străzi și prostituate. Dacă mă pomenesc pe mine,

vorbesc despre fațada pe care am inventat-o ca să fac investigațiile. Față de toți din lume, pot să mă prefac că toate lucrurile astea s-au întâmplat altcuiva.

Față de toți, mai puțin față de tine. Chiar dacă dau nume false și contexte false, lucrurile despre care am scris mi s-au întâmplat mereu mie. E posibil să ți se pară uimitor că încă sunt dispusă să fac așa ceva.

Dar pentru mine, știind că tu știi, știind că există o persoană care știe că nu sunt neînfricată... ei bine, asta face totul suportabil.

Doar să nu-i spui asta fratelui meu.

A ta, Free

Edward se gândi mult înainte să-i răspundă.

28 mai 1877

Cum nu cred în trimiterea scrisorilor pline cu sentimente siropoase, simt c-ar trebui... să-ți trimit un pui de câine sau ceva de genul ăsta.

Mă rog, nu știu dacă puii de câine rezistă când sunt trimiși prin poștă și am dubii că vor trece de vamă.

Păcat că nu ești pirat, așa cum plănuiai odată. Asta ar fi făcut livrarea puilor de câine mult mai eficientă. Mi-aș aduce propriul vas lângă al tău și ți-aș trimite un flanc întreg de pui de câine. Ai fi îngropată în câini foarte mici. Ai fi prea ocupată cu îngrijirea lor ca să-ți mai faci griji pentru orice altceva. Ce scriu sună din ce în ce mai invaziv și din ce în ce mai puțin încurajator. Cu toate astea, n-am întâlnit încă pe nimeni care să nu fie încântat de o mulțime de pui de câine. Dacă aș întâlni o astfel de persoană, ar merita să se simtă mizerabil.

Să n-ai nici un dubiu în privința tunului de cățeluși.

Edward

P.S.: Dacă nu e nici un pui de câine atașat acestui mesaj, înseamnă că a fost confiscat la vamă. Bleah. Vama e groaznică.

După asta, fu imposibil să pretindă că nu coresponda cu ea.

3 iunie 1877

Free...

Nu știu ce vrei să spui. Nu recurg la lucruri ridicole, ca să evit să vorbesc despre sentimente.

Dumnezeule! Uită-te în spatele tău. E o maimuță cu trei capete!

Deci, despre ce vorbeam? A, da. Îmi spuneai că Richard pune în circulație o lege modificată. Permite-mi să fiu avocatului diavolului pentru furia ta: chiar și dacă numai câteva femei vor vota, asta tot o să demonstreze că cerul poate rămâne ferm atașat de rai și o să-i împiedice pe cei mai groaznici pesimiști...

Nu mai avea nici un rost să se mintă în privința a ce se întâmpla. Făcuse o treabă groaznică plecând de lângă ea și uite ce se întâmplase. Acum nu îi era deloc mai bine. Ce se întâmpla nu avea însă nici un viitor. Ce putea să facă, să-i spună adevărul despre cine era? Să-i spună că fratele lui fusese cauza tuturor problemelor ei și apoi să-i ceară lui Free să fie vicontesa lui? Tânăra n-ar suporta ideea.

Gândul că Free ar fi putut să-l refuze era cel care-l zguduia cel mai tare.

Fu dezgustat de el însuși când începu să caute un cumpărător pentru fabrica de metale.

10 iunie 1877

Free,

Nu mă simt calificat să-ți dau sfaturi despre cum să gestionezi grijile fratelui tău. Îi înțeleg îngrijorarea, dar nu trebuie să-l asculți. Ești atentă la ce spune pentru că-l iubești. Asta se întâmplă când oamenii te iubesc: încep să te enerveze.

Data viitoare, dacă vrei să eviți asta, încearcă să-ți otrăvești fratele la o vârstă mult mai mică. Am descoperit că asta face minuni.

Al tău, Edward

21 iunie 1877

Free,

Da, am reușit să închei afacerea de care ți-am scris. Cât despre celălalt lucru, da, am un frate mai mic. E singura mea rudă în viață. Dacă vrei să știi, el e cel care i-a spus consulului britanic din Strasbourg că sunt un impostor. Nu cred că l-ai plăcea.

Singurul motiv pentru care îmi scrii despre fratele meu e pentru că al tău a plecat în călătoria aia elaborată. Spune-mi mai multe data viitoare când scrii. A ajuns în Malta? Și când trebuie să se întoarcă, în august?

Edward

P.S.: Nu faci decât să-mi demonstrezi că am dreptate. Iubirea. Bătăile de cap. Din nou, merg mână-n mână.

Edward oftă și-și ridică privirea de la scrisoare. Bătea câmpii. Dar ce era să-i scrie în schimb? „M-am născut Edward Delacey și fratele meu ți-a incendiat casa. M-am născut Edward Delacey și aș putea fi vicontele de Claridge dacă aș spune lucrul ăsta în Anglia."

Nu putea să-i spună. Nu putea să-i întoarcă spatele. Nu voia s-o revendice sub pretexte false. Dar dacă-i spunea vreodată adevărul...

„M-am născut Edward Delacey. Vrei să te căsătorești cu mine, în ciuda acestui lucru?"

Ha! Nici măcar n-avea rost să se gândească la asta.

În schimb, așa cum o făcuse atât de des în lunile de când o cunoscuse, încercă să o schițeze. Părea să și-o amintească cât se putea de bine. Ochii ei, agili și inteligenți. Buzele, dulci și zâmbitoare. Încercase să-și deseneze toate amintirile: Free, ghemuită lângă el, pe malul râului Cam, cu binoclul ridicat la ochi. Încercase s-o surprindă stând în grajd, lumina lunii plimbându-se pe pielea ei.

Schițele nu-i ieșeau niciodată bine. Indiferent ce făcea și cât încerca, mereu le lipsea un anumit element. Încă nu știa despre ce era vorba. Își puse caietul într-o parte, dezgustat.

Dar scrisoarea pe care o primi din Anglia într-o dimineață de iulie nu era de la domnișoara Marshall. Edward o deschise curios, apoi îngheță.

Domnule Clark,

În ultima săptămână, onorabilul James Delacey a trimis nu doar o scrisoare în care o menționează pe domnișoara Marshall, ci șapte.

Cu sinceritate,

A.

În final, Edward nici nu-și făcu timp să răspundă la întrebări. Prima scrisoare pe care o trimise fu în franceză.

6 iulie 1877

M. Dubuque,

Până la urmă, o să accept cei 30 000 de franci pentru fabrică. Pentru început, 5 000 vor ajunge. Putem să aranjăm restul mai târziu. Scrie-i avocatului meu din Londra, te rog. Adresa e mai jos.

Clark

Când pleca din oraș, trimise o ultimă telegramă.

FREE
AJUNG ÎN TREI ZILE
EDWARD

– Ce faci? șuieră Alvahurst.

Edward trecu de secretarul fratelui său, intrând în camera întunecată de dincolo de el.

Petrecuse ultimele două zile traversând Franța cu trenul, aranjând trecerea canalului și grăbindu-se să ajungă la Londra. Fiecare oră care trecea era o oră în care fratele lui putea să-i facă rău lui Free.

– Nu poți să mergi acolo. O s-o trezim pe soția mea, spuse Alvahurst.

– O să vorbim în șoaptă. Sau putem să stăm afară. E destul de simplu, Alvahurst. Trebuie să știu ce a scris Delacey despre domnișoara Marshall.

Alvahurst își frecă ochii încețoșați și se uită în jur, în sufrageria apartamentului. Edward observă că erau zeci de obiecte care puteau fi folosite ca armă. Însă Alvahurst nu se întinse după vreunul. În schimb, arătă spre scaunul de lângă șemineu.

Edward se așeză lângă vătrai.

– Mi-ai spus că nu o să mă întrebi de conținutul scrisorilor.

Alvahurst arăta ridicol, mâinile și picioarele lui ieșind de sub o cămașă de noapte și o scufie. Iar când vorbea, părea și mai rău.

Edward nu avea nici timp, nici răbdare să-i facă jocul.

– Am mințit, spuse el. Dacă nu-mi spui tot, o să mă duc la James Delacey și o să-i spun adevărul. Am o scrisoare cu scrisul tău, în care îi trădezi încrederea. Cât crezi c-o să mai fii angajat, după ce Delacey o să afle ce ai făcut?

Alvahurst scânci.

– Dar...

– Nu am timp să fiu gentil. Ai știut din clipa în care mi-ai luat banii că ai fost de acord să fii creatura mea. Poate ne-am spus câteva minciuni în timpul negocierilor, dar amândoi știam ce se întâmpla. Acum începe să te porți ca atare.

Alvahurst oftă, iar apoi, încet, dezvălui ce știa.

Când termină, Edward se încruntă.

– Nu are sens, spuse el. Nici măcar James nu e așa stupid. Free a mai fost în închisoare. O altă arestare n-o să schimbe nimic și o să fie eliberată...

– Tocmai asta e. Nu îi pasă de arestare în sine, ci de ce o să se întâmple după ce o să fie întemnițată. Autoritățile au instrucțiuni să nu-i dea drumul. Fratele ei, singurul pe care-l cunoaște care ar putea face valuri, e plecat în străinătate. Când sergentul de acolo o să termine cu ea, o să știe cum să-și țină gura închisă. Știi ce i se poate face cuiva aflat în custodie?

Un val de furie neagră luă naștere în Edward, amenințând să-l sufoce.

O, știa. Clar știa. Camera se diminuă în jurul lui. Se ținu de brațele scaunului, strângându-le în timp ce se simțea învăluit într-o ceață întunecată, cleioasă.

„Știi ce i se poate face cuiva aflat în custodie?"

Apă neagră, densă și sufocantă, ca să nu poată să respire. Durere care i se întâmpla altcuiva, cuiva care credea orice ca să o oprească. Inspiră adânc, dând amintirea la o parte. Toate astea i se întâmplaseră lui Edward Delacey, iar Edward Delacey abia dacă mai exista.

– Deci dacă asta e tot ce voiai să știi, ar fi bine să pleci, înainte să se trezească soția mea și să mă întrebe ce fac, spuse Alvahurst.

Bărbatul stătea într-o cameră întunecată, nu într-o pivniță. Cu toate astea, Edward își frecă pe ascuns mâna dreaptă.

– Mi-ai spus tot ce-mi trebuia.

Tot ce-i trebuia, dar tot nu era îndeajuns. Ca Edward Clark, tot ce putea să facă era să-și împiedice fratele, plan cu plan. Putea să-și petreacă restul vieții mituind secretari și șantajând servitori, și n-ar sta decât într-un singur loc.

Ca Edward Delacey, pe de altă parte...

Gândul aproape că îi provocă febră. Faptul că putea să-și asume acele vechi idealuri, acea veche identitate. Care chiar era un înveliș care nu-i mai venea bine. Dar dacă nu făcea asta...

„Ai putea face bine", îl auzi pe Patrick spunând.

Edward nu era genul care să facă bine. Trebuia să-și amintească asta, indiferent cât va încerca să se păcălească singur. Ieși din casa secretarului fratelui său amețit și cu stomacul întors pe dos. Indiferent cât încerca, într-o zi, James va reuși s-o rănească pe Free.

„Știi ce i se poate face cuiva aflat în custodie?"

Poate că fratele lui nu avea de gând decât să vorbească. Dar, după toate lucrurile pe care Edward îl văzuse pe James făcând, nu era dispus să parieze pe asta. Trebuia să oprească totul acum. În orice mod posibil.

În tot acest timp se ținuse departe de ea, reamintindu-și cine era. Nu avea nici un viitor alături de el, iar Edward refuzase să se mintă și să creadă altceva. Acum, pentru prima oară, totul îi deveni clar. Ar putea să o protejeze. Ar putea să o țină în siguranță. Și, cel mai bine, după ce Free va descoperi ce făcuse el, ce nu-i spusese... Nu va mai trebui să-și spună minciuni despre viitorul pe care nu aveau să-l aibă. Free va scăpa chiar ea de el.

Își trezi avocații la patru. La opt dimineața, Edward se prezentă la casa din Londra a baronului Lowery.

La ușă, ar fi trebuit să bată bărbatul care urma să devină. Dar se săturase de vechiul său sine și se duse în grajd. Trezi un grăjdar, care se duse în casă. Patrick ieși peste zece minute.

– Edward. Patrick se apropie, luându-l de brațe. Nu mi-ai spus că ești în Anglia. De unde ai știut că sunt în Londra?

– Am dedus din ziar, spuse Edward încet. Vezi tu, baronul Lowery face parte din Comitetul pentru Privilegii, iar întâlnirea lor e în două zile.

Patrick îl fixă cu privirea. Amândoi știau de ce se reunește comitetul. Aceasta se întâmpla de fiecare dată când un bărbat făcea cerere să se alăture Camerei Lorzilor. Comitetul făcea treaba plictisitoare de a asculta dovezile care expuneau dreptul unui bărbat de a-și ocupa locul.

În urmă cu trei zile, fusese a șaptea aniversare a ultimei corespondențe oficiale a lui Edward cu familia lui. James așteptase exact momentul acesta.

– O să...

Patrick făcu ochii mari.

– Da, spuse Edward, simțind cum i se întoarce stomacul pe dos. Nu o să fac nici un bine, nu-mi arunca privirea aia. Dar cel puțin pot să-l împiedic să facă rău.

Patrick oftă.

– O să-l chem pe George, spuse el.

Trecură alte 15 minute, până când Patrick coborî din nou, însoțit de un bărbat în halat și papuci. Baronul Lowery îl analiză pe Edward și se strâmbă.

– Tu.

Poate în vocea lui Lowery era dezgust, poate era curiozitate.

– Eu. Edward făcu un pas în față. Inima îi bătea cu putere. Se gândi la copilărie, la accentul perfecționat la Harrow pe care-l avusese odată, unul de care încercase din plin să scape de-a lungul anilor. Își aminti anii de privilegiu la care renunțase pe parcursul a două săptămâni. Se obligă să stea mai drept. Ultima oară când ne-am întâlnit, nu am fost prezentați cum trebuie, spuse Edward. Vorbea ca o caricatură a lui. Un snob rigid și plin de el, cineva care merita să fie bătut. Dar întinse mâna cu mănușă spre baronul Lowery. Ți-am spus că sunt Edward Clark. Dar m-am născut Edward Delacey. Nu am murit. Și sunt actualul viconte de Claridge.

Capitolul 17

Free păstrase telegrama derutantă de la Edward, care era atât de directă și în același timp atât de enigmatică. O ținuse în buzunar în ultimele zile, scoțând-o la ore ciudate, până când hârtia ieftină începuse să se uzeze pe margini. Edward avea să se întoarcă. Mereu știuse că avea să se întoarcă în ritmul lui, însă acum, că asta se întâmpla, nu îi venea să creadă.

Tânăra stătea în fața ușilor acum, cu Amanda alături. Împreună, contemplau casa care o înlocuia pe cea veche, aflată la cincisprezece metri mai departe. Fusese terminată în urmă cu numai două săptămâni.

Ultimele luni șterseseră toate dovezile incendiului cu care se luptase împreună cu Edward. Iarba crescuse peste urmele flăcărilor. Fuseseră replantați copaci și în ghivece fuseseră puse flori. Amintirile ei despre acea noapte însă erau mai degrabă permanente.

Edward se întorcea. Zâmbi.

– Ar trebui să zugrăvim casa în alb, spuse Amanda. Nu poți să ai o dispută în legătură cu albul.

Free se încruntă.

– Ce rost are să faci ceva pe care nimeni nu vrea să-l dispute ? Nu crezi că galbenul ar fi drăguț?

– Bineînțeles că spui așa ceva. Amanda zâmbi ușor. Ei bine, eu oricum stau cu mătușa Violet jumătate din timp. Poate putem să facem un compromis, un gri impunător.

– Gri! Orice, dar nu gri! Griul nu e decât un alb nehotărât.

Pentru oricine altcineva, ar fi părut o ceartă. Însă Free înțelegea exact ce era, un mod de a-i distrage atenția. Îi arătase Amandei telegrama, iar aceasta probabil știa cât de emoționată era. În spatele lor, soarele era sus pe cer, iar presa mergea, fiind doar un zgomot liniștitor de la această depărtare.

Atunci văzu un om care venea pe drumul dinspre universitate. Mergea în felul său rapid și direct, cu pași mari și brațele legănându-se.

Îi luă lui Free mai puțin de o secundă să-l recunoască pe Edward. Nu avea nevoie să-i vadă fața. Îl cunoștea până în adâncul oaselor, ca și cum ceva rezona între ei, chiar și când erau la distanță.

Tânăra avu un scurt moment de panică. Ce să facă? Apoi își aminti că ea nu se panica. Era bine de știut asta. Inima i-o luase razna probabil din alt motiv.

– Free, de ce te-ai înroșit? întrebă Amanda.

– Fără motiv, spuse ea oarecum stupid, din moment ce Edward avea să ajungă în câteva minute, iar minciuna ei avea să fie evidentă.

Amanda, care nu era vreo fraieră, se uită spre drum.

– A, ia uite-l pe domnul Clark al tău. A venit la timp.

Free nu avea decât telegrama aceea prea scurtă care să-i ghideze așteptările. Nu știa de ce se întorsese bărbatul, ce voia de la ea sau dacă acesta va pleca din nou. Nu știa dacă era bine să spere sau să dispere. Se uită din nou în direcția lui.

– A, da? Nu, nu poate fi? M-a văzut și nici măcar n-a ridicat o mână, ca să mă salute? Pe de altă parte, și eu l-am văzut și nu am...

Logica asta nu avea s-o ducă nicăieri.

Free îi făcu cu mâna, iar peste o clipă, el îi răspunse.

– Free, nu credeam c-o să-ți spun asta tocmai ție, dintre toți oamenii, dar ești cumva prea emoționată?

– Nu. Free își frecă mâinile. Nu sunt nici prea tare emoționată, nici prea puțin emoționată. Gradul de agitație e exact cel cerut de această situație.

Amanda pufni, fără să o creadă.

– Situația e, în același timp, una de confuzie groaznică și de anticipare enormă, admise Free.

Bărbatul ieși de pe drumul principal, luând-o pe aleea care ducea spre tipografia ei. Inima tinerei bătea cu putere. În palme simțea înțepături.

– Bun, atunci eu intru, spuse Amanda, cu zâmbetul pe buze.

– Stai... Dar protestul ei fu spus cu jumătate de gură.

Edward se îndrepta spre ea. Jacheta lui era mototolită de călătorie și avea nevoie disperată să se radă. Lui Free nu-i păsa, nici măcar puțin. Înainta pe drum, spre el, întinzând mâinile.

Distanța dispăru. Timpul dispăru.

– Domnule Clark.

În spatele ei, presa continuă să meargă, însă Free abia o auzi, din cauza țiuitului din propriile ei urechi.

Edward nu ezită. Își întrepătrunse degetele cu ale ei, trăgând-o... nu aproape. Nu când și-l imaginase mult mai aproape în ultimele luni. Nu erau mai aproape decât ar fi fost doi oameni care ar fi dansat. Dar inima îi bătea ca și cum dansase două seturi cu el, și nu făcuse decât câțiva pași pe drum.

– Domnule Clark, repetă ea, privindu-l. Ești foarte înalt.

– Și tu, tu ești înnebunitor de frumoasă și de genială, Free. Ai mărimea perfectă. Dacă îmi mai spui „domnule Clark" încă o dată, o să fiu forțat să fac ceva groaznic, cum ar fi să te sărut în public.

Nici în cele mai sălbatice fantezii ale ei nu visase că el avea să-i spună așa ceva la sosire. Îl strânse de mâini și apoi își ridică privirea în ochii lui negri.

– Îmi pare rău, domnule Clark. Ce ai spus, domnule Clark? Domnule Clark, mă tem că nu aud prea bine. Zgomotul făcut de presă îmi distrage atenția. Ce ai spus c-o să faci dacă îți mai spun domnule Clark?

Bărbatul o strânse de mâini și inspiră, aplecându-se spre ea. Dar în ciuda privirii înfometate, nu își respectă promisiunea.

– Afacerile înainte de plăcere. Trebuie să știi ceva.

Afaceri. Lui Free nu-i păsa câtuși de puțin de afaceri, după ce Edward îi spusese că era „înnebunitor de frumoasă", o luase de mâini și amenințase s-o sărute.

Edward o fixă cu privirea.

– Ești din nou ținta lui James Delacey.

Dintre toate lucrurile pe care ar fi crezut c-o să i le spună...

– Și ai auzit asta tocmai din Toulouse? se încruntă Free, derutată.

– Aud tot, zise el, cu un mic zâmbet. Sunt câteva lucruri pe care trebuie să le știi. În primul rând, au refuzat permisul pentru demonstrația ta de mâine. Ar fi trebuit să primești o notificare, dar a oprit și asta.

– Ce neplăcere!

Free se încruntă. Era prea târziu ca să anuleze totul. Nu aveau cum să-i contacteze pe participanți, nu pe ultima sută de metri. Ultima strigare apăruse în ziarul lor în urmă cu două zile. Și nu putea să le lase pe femei să înfrunte consecințele singure.

– E mai mult decât o neplăcere.

– Da, e mare păcat. Am plănuit o demonstrație așa drăguță. Pentru fiecare patru femei care poartă alb, o să avem 96 îmbrăcate în negru, cu călușuri, ca să reprezinte proporția de femei care vor putea să voteze sub legea propusă. O să fie o etalare frapantă. O să avem poze cu tot. Free oftă, dar apoi se lumină. Și singurul lucru care ar putea îmbunătăți situația ar fi dacă ne-ar aresta pe cât mai multe. Atunci toate ziarele vor scrie despre poveste.

Edward nu zâmbi.

– De data asta, e diferit. Polițiștii au ordine să nu te elibereze, iar Delacey are planuri pentru ce o să se întâmple după.

Tânăra ridică din umeri.

– Fratele meu o să adune cea mai mare... Mă rog, presupun că n-o s-o facă. Nu putea, cel puțin nu imediat. Era plecat din țară, împreună cu familia lui. Tatăl meu atunci?

– E un pugilist minunat, dar nu are influența politică necesară ca să ducă la eliberarea ta, Free. Nu cred că iei problema în serios. Nu știi ce o să-ți facă Delacey și...

Tânăra nu putea să se gândească la asta, nu fără să simtă un fior de teamă. Free dădu din cap.

– Poate ducele de Clermont? E în oraș. E fratele fratelui meu. E complicat și nu aș vrea să mă bazez pe el, dar într-o situație ca asta, va trebui.

Bărbatul păru ușor iritat.

– Nu mă gândeam la Clermont, bombăni el. Îngreunezi situația. Vezi tu, sperasem c-o să-i ceri soțului tău să te elibereze.

Lui Free i se uscă gura, iar mintea nu îi mai funcționă.

– Nu am un soț.

Dar nu putea să-și ia privirea de la el, de la ochii lui negri care se odihneau asupra ei. Edward încă o ținea de mâini.

– Și chiar dac-aș avea, nu are influență politică.

– Dar tocmai asta e chestia. Dacă ai avea un soț, ar putea să creeze orice influență politică ar vrea. O declarație de eliberare semnată, autorizată, chiar de la prințul Albert, cel mort, dacă asta ar rezolva situația.

Free se înecă.

– Te rog, nu face asta.

– Dintre toate lucrurile cu care James poate să te amenințe, faptul că te-ar ține în custodie și ți-ar face rău... Nu suport să mă gândesc la ce ți-ar face. Aș învăța necromanție și i-aș trezi pe morți, doar ca să te scot de acolo.

Edward o lăsă fără nici o posibilitate de gândire. Toate gândurile despre permise și arestări fuseseră izgonite din mintea ei. Tânăra înghiți și-l privi în ochi.

– Din fericire, nu trebuie să înveți necromanție.

– Din fericire, nu trebuie, încuviință el.

– Și, și mai bine, nu am nevoie de un soț pentru asta, se auzi Free spunând. Te am pe tine, și tu poți să-mi falsifici actele de eliberare fără să te căsătorești cu mine. Chiar dacă asta ar fi singura noastră posibilitate. Ceea ce nu e cazul.

– Din nefericire, zise el, fără să zâmbească, ai dreptate. Sunt mai multe lacune triste în logica mea. Presupun că nu ești interesată să te căsătorești cu un logician ratat, cu tendințe de necromanție, nu?

Free inspiră adânc. Asta nu păru să-i calmeze amețeala din minte.

– Asta e o... cerere în căsătorie? Nu vreau decât să clarific treburile. Vezi tu, ar putea fi și trăncăneala unui nebun, și vreau să fiu sigură.

– E o cerere. Edward o strânse de mâini. În căsătorie. Și asta e o autorizație specială, spuse el, băgând mâna în buzunar. Știi că preotul o să fie prezent azi până la șase?

– Dumnezeule. Îmi ceri să mă căsătoresc cu tine azi? Tânăra îi dădu drumul la mâini. Înainte să ai ocazia să-mi întâlnești părinții? Cu nimeni în jur ca martori, în afară de Amanda și Alice?

– Îți cer să te căsătorești cu mine în următoarea oră. Nu pot să mă gândesc la un motiv pentru care ai face asta. Nu am nici urmă de simț moral. Mint, înșel, fur și probabil o să te îndepărtez, țipând, în câteva săptămâni. Dar dacă o să te căsătorești cu mine, nu o să fac aceste lucruri decât în numele tău.

Tânăra dădu din cap, dezaprobator.

– Edward.

– Nu a fost o cerere în căsătorie bună?

– Nu, nu neapărat. Nici măcar nu-mi dau seama dacă vorbești serios.

– Atunci o s-o încerc pe asta. Am petrecut ultimii ani ai vieții plimbându-mă și gândindu-mă că lumea asta e un loc groaznic, cum pot să profit de ea? Apoi te-am întâlnit pe tine.

Edward tăcu, iar privirile li se întâlniră.

Niște lacuri negre. Adânci. Free îl visase doar privind-o așa, de parcă ea ar fi însemnat totul pentru el. Își simți degetele de la picioare răsucindu-se.

– Te-am întâlnit pe tine, continuă el. Și tu ai spus „Lumea e un loc groaznic. Cum pot să-l fac mai bun?" Mi-ai dat fundația la o parte. Ai schimbat totul. M-ai făcut să mă gândesc că poate viața înseamnă mai mult decât o trădare fără sfârșit. Așa că da, Free. Te vreau. Vreau să stai cu mine la micul dejun și să mă faci să zâmbesc. Vreau să stai întinsă lângă mine noaptea și să mă săruți. Te vreau sub mine. Vreau tot ce e al tău.

– E mai bine. Free îl strânse de mâini. Continuă. Dac-o ții tot așa, cred c-o să mă poți reduce la o mică baltă în alte două minute. Oricum, deja sunt pe jumătate topită.

– A, zise el, aplecându-se spre ea. Atunci aș face bine să mă opresc. Îmi place de tine cu oțel în vene.

Ei nu-i venea să-i mai dea drumul. Edward avea dreptate. Erau o mie de motive pentru care n-ar fi trebuit să se căsătorească cu el. Nici măcar nu știa numele cu care se născuse bărbatul. Asta nu conta. Familia care-l respinsese nu însemna nimic pentru ea. Și totuși...

– Am câteva întrebări.

– Doar câteva?

Tonul lui era relaxat, dar mâinile i se încordară într-ale ei.

– Pentru moment, o să mă abțin, și o să le amân pe celelalte un milion pentru mai târziu. Mai întâi, cum rămâne cu afacerea ta din Toulouse? O să locuim aici, și dacă da, ce plănuiești să faci?

Edward o privi.

– Mi-am vândut afacerea acum trei zile. Știam că mă întorc în Anglia. Cât despre ce plănuiesc să fac... Oftă. Nu există mari speranțe pentru asta, dar o să mă prefac că sunt respectabil. Dac-ar fi după mine, aș deschide o fabrică de metale, aici. Nu aș interveni niciodată în treaba de la ziar, decât dacă vrei, sau m-aș teme că activitățile ilegale generale ți-ar provoca probleme. Așa că o să mă abțin, cât de mult pot.

Tânăra încuviință.

– Încă o întrebare. Free simți tensiunea din Edward, fiecare mușchi din umerii lui devenise rigid. Și anume: mă iubești?

– Asta e o risipă de întrebare. Edward îi dădu drumul la mâini, dar doar ca să-și treacă brațul în jurul taliei ei și s-o tragă aproape. Știi bine că te iubesc. Ți-am promis că dacă-mi mai spui „domnule Clark" încă o dată, o să mă răzbun. Și deși nu sunt genul care se ține de promisiunile incomode, asta... Se aplecă spre ea. Fruntea lui o atinse pe a ei. Buzele ei se încălziră cu respirația lui. Promisiunea asta e opusul a ceva incomod, îi șopti el.

Free oftă și își ridică fața, buzele lor atingându-se. Gustul lui era așa dulce, că nu-i venea să creadă că-l săruta din nou, după atâta timp. Dar își puse mâinile pe umerii lui și bărbatul era real și solid. Corpul ei se lipi de al lui. Gura ei se deschise spre a lui. Când îl săruta, simțea de parcă degusta lumina felinarului: devenea din ce în ce mai strălucitoare, cu fiecare atingere a limbilor lor.

– Free, draga mea.

– Edward, șopti ea.

– În continuare nu am un motiv bun ca să te căsătorești cu mine, dar am o mulțime de motive rele. E impulsiv. E prostesc. Sunt o canalie. Sunt prea multe lucruri pe care nu ți le-am spus și nu e destul timp să-ți explic tot. O să mă urăști de cel puțin trei ori după asta, înainte să te conving să mă iubești.

Brațul lui alunecă de-a lungul corpului ei, trăgând-o și mai aproape.

– Dar o s-o faci? O să mă convingi?

– Probabil că nu, spuse el, aspru.

În ciuda tonului detașat, ochii lui spuneau o cu totul altă poveste. O sărută din nou, un sărut lung și zăbovitor.

Lui Free nu-i venea să creadă că i se întâmpla asta. Lunile întregi de corespondență, dintre care unele scrisori fuseseră destul de fierbinți cât să-i țină de cald noaptea, nu o pregătiseră pentru asta. Edward își vânduse afacerea, venise în Londra și obținuse o licență specială?

Totul părea să se întâmple așa repede. Chiar prea repede.

– Licența asta specială pe care susții că o ai. Chiar e o licență specială reală sau e genul de licență specială în stilul lui Edward?

Bărbatul se aplecă și o sărută din nou.

– Crezi c-aș face rost de o licență falsă? Pentru numele lui Dumnezeu, Free. Încerc să te grăbesc să te căsătorești cu mine. Nu

am de gând să pun punct căsătoriei prea curând. Singurul lucru pe care l-am falsificat a fost dovada reședinței mele, iar avocatul meu mă asigură că nu poate fi folosită ca să invalideze o licență eliberată ca la carte. Am întrebat.

– A, exclamă ea. Îi venea să râdă. Foarte bine atunci. Sunt convinsă.

Mâna lui o strânse pe a ei.

– Adică „ești convinsă că e o licență reală", sau...

Din clipa în care Free primise telegrama de la el, se îndreptaseră în direcția asta. Ba nu, dinainte. Fiecare moment de când îl cunoscuse îi dusese spre acest punct culminant.

Free îi zâmbi.

– Nici una, nici alta. E mai degrabă un: Idiotule, ce ți-a luat așa mult?

Capitolul 18

După vârtejul următoarelor ore, lui Edward nu-i venea să creadă că asta se întâmplase cu adevărat.

Frederica Marshall se căsătorise cu el. Fără să se gândească, fără să ezite. Ziua următoare, avea să afle cine era el cu adevărat și ce plănuise. Dar în seara asta...

Soarele nu apusese încă. Stăteau la intrarea casei ei, care fusese terminată atât de curând, că Edward încă simțea mirosul proaspăt de scânduri tăiate. Își ținea brațul în jurul ei, refuzând să-i dea drumul, de teamă că ar fi putut să-i vină mintea la cap și să plece în orice clipă.

– O să plec la Londra, îi spuse Lady Amanda lui Free. Ea fusese unul dintre martori. Plănuisem să merg mai devreme, pentru demonstrație și... Tânăra se uită la Edward și ridică din umeri. Un motiv în plus să nu-mi schimb planurile. Am venit doar ca să-mi aduc geanta.

– O să vorbești cu Genevieve mâine? întrebă Free.

Lady Amanda se înroși ușor.

– Da.

Se uită din nou la Edward, apoi își mută privirea. Cu toate că privirea pe care i-o aruncase era suspicioasă, tânăra nu spuse nimic.

Edward aprecie tăcerea lui Lady Amanda, deși nu o merita. Avea să fie destul timp ca Amanda să-i spună lui Free ce era bărbatul de fapt.

Dumnezeule, era așa plăcut să o țină în brațe pe Free, să se gândească la ea ca fiind soția lui. Zâmbetul strălucitor pe care i-l aruncase fusese cel mai dulce de până acum. Păcat că nu va rezista săptămânii.

– Să te duc în brațe peste prag? întrebă el, după ce Amanda își scoase valiza și plecase.

Free zâmbi.

– E casa mea. Poate eu ar trebui să te duc pe tine.

– Nu face asta. Bărbatul îi mângâie obrazul cu mâna acoperită de mănușă. N-aș vrea să te stric așa devreme. Am planuri pentru tine.

Tânăra își ridică capul, ca să-l privească, iar el se întinse spre ea.

Gândul că o va avea i se părea imposibil. Dar așa era, oricât de temporară era situația. Ea își odihni obrazul pe mâna lui și îi zâmbi cu o privire strălucitoare.

– Într-una din zilele astea, o să înveți că nu mă stric.

– Știam asta deja. O trase mai aproape. Acum, minunata mea Free.

Acum putea să-i spună. Să-i spună c-o minți în tot acest timp, că bărbatul cu care se căsătorise era atât Edward Clark, cât și un individ de mult dispărut, pe nume Edward Delacey. Putea să-i spună că ziua următoare, totul avea să se schimbe.

Dar lumina din ochii ei strălucea doar pentru el. Free stătea pe vârfuri, mâinile i se odihneau pe umerii lui, iar buzele îi respirau cald lângă fața lui.

– Acum, Edward, spuse ea, iar el se pierdu.

Își înfășură brațele în jurul ei, o ridică și intră cu ea în casă. Închise ușa în urma lui, cu zgomot.

„Spune-i acum."

Asta era conștiința lui. Crezuse că treaba asta naivă își învățase lecția. Edward o sărută, luându-i capul între mâini, ca și cum voia s-o țină în loc, lângă el, nu doar pentru moment, dar pentru toate clipele care urmau, și cele de după.

– Da, spuse ea, lipită de gura lui, cu mâinile pe pieptul lui. Îmi dau seama că nu ești un domn. Ești mult prea bine făcut.

– Ca să te țin mai bine lipită de perete, draga mea.

Bărbatul se aplecă și o sărută din nou, ca și cum putea s-o lase fără aer. Dar nu era nevoie să facă asta. Ea îi dădea aerul de bunăvoie, cu brațele înfășurate în jurul lui, buzele contopindu-se cu ale lui, corpul ei fiind lipit de al lui, fără urmă de timiditate.

Nu, Free nu avea nevoie să fie păcălită să aibă relații conjugale. Mâinile ei îl explorau, desfăcând nasturii vestei, scoțându-i cămașa. Degetele ei erau reci, inițial, pe mușchii abdomenului lui, dar el tot șuieră și un fior de dorință îl străbătu la atingerea ei.

La ce simțea pentru ea, Free ar fi trebuit să se potrivească perfect lângă el. Dar era prea scundă cu câțiva centimetri, ca să fie

sărutată confortabil. Din cauza acelui disconfort, îi era imposibil să uite de el însuși, ca și cum durerea din gât, tensiunea din spate când se apleca spre ea erau recompensa pentru toate minciunile pe care i le spusese. Să o sărute era atât o pedeapsă, cât și o plăcere.

– Te-am vrut în pat de prea mult timp, îi șopti Free pe buze.

– Dumnezeule!

Îl durea peste tot să o tragă mai aproape, să simtă curba taliei ei în mâini. Nu doar în mușchii încordați, nu doar în zvâcnirea erecției, dar undeva în adâncul lui.

Buzele ei erau catifelate, respirația dulce și, cel puțin în acea seară, Free era a lui.

Tânăra îl luă de mâini. Degetele i se înfășurară în jurul degetelor lui. Pentru o clipă, Edward se simți ca un tânăr inocent. Nu era nimic între ei, decât o dorință timidă, dulce. Nu era nimic decât dorință, distilată de luni întregi de visare. Fu ușor s-o urmeze pe coridor, ușor să deschidă ușa spre dormitorul ei. Perdelele erau date la o parte, iar apusul se revărsa în nuanțe de roșu peste podea. Era destulă lumină cât să-i vadă expresia, linia minunată a obrazului, culoarea părului ei războindu-se cu apusul.

Degetul lui alunecă sub bărbia ei și îi ridică fața spre el.

– Vreau să ai părul liber.

Tânăra expiră, emoționată. Un zâmbet mic îi apăru pe față, iar Free închise ochii, ca și cum îl savura. Dar când vorbi, vocea ei era fermă.

– Am nouăsprezece agrafe în păr. Tu ai mâini. Pari perfect capabil să le găsești și singur.

– Așa și sunt. Își dădu jos mănușa stângă și o puse pe un dulap. Așa și sunt.

Prima fu ușor de descoperit. Era o bucată mică de metal, care-i strălucea deasupra urechii. Știind că una era acolo, Edward îi căuta corespondenta, în partea cealaltă. O găsi ascunsă în spatele unei bucle. Numărul trei era aruncată prin nodul împletit de păr de la ceafă. O trase afară și se aplecă, ca s-o sărute. Tânăra tresări. Edward nu voia s-o lase să gândească, așa că o mușcă ușor de ureche, în timp ce mâinile lui găsiră agrafele de la numărul patru la doisprezece. Free oftă când Edward o sărută, aplecându-se spre el. Bărbatul îi ținu împletitura pe loc, în timp ce scotea agrafele.

Era ca un joc, să se asigure că nu o trăgea de păr, că nu îi provoca nici cea mai mică urmă de durere.

Numărul treisprezece era prins într-o bucată de ață pe care Free o folosise să-și țină împletitura pe loc. Edward o scoase și se îndepărtă de ea, ținând-o în fața nasului ei.

– Ai spus că sunt nouăsprezece agrafe. Nu ai pomenit nimic de asta, draga mea.

– Ai dreptate, zise ea, ridicând o sprânceană. Nu am pomenit deloc de ață. Ce o să faci în privința asta?

– Va trebui să-mi rămâi datoare.

– Cum?

– Hai să ți-o trecem în cont.

Edward îi zâmbi și se întoarse la agrafe. Ca să le scoată pe cele rămase, trebui să-i desfacă împletitura și să-și plimbe degetele prin părul ei. Îi întoarse capul spre el și îi acapară gura. Limbile li se întâlniră, iar Edward se pierdu în simplul act de a o atinge. Ar fi trebuit să existe o grabă a gestului, o urgență a actului pe care și-l dorise atâta timp. Dar în ciuda dorinței ce zvâcnea în corpul lui, a valului din ce în ce mai intens de atracție, se simți... calm. Era liniștit de ea.

Găsi ultima agrafă și își plimbă mâna în jos, pe fața ei, pe gât, odihnindu-și degetele în golul din acea zonă. Simțea ritmul pulsului ei, înfometat și insistent.

– Nici măcar nu ți-ai dat jos cealaltă mănușă, cu atât mai puțin părțile bune, îi spuse ea.

– Da, dar a apărut ața aia. Ața aia despre care nu mi-ai spus nimic. Nu-mi mai dau nimic jos, până când n-o să fii complet goală.

Pulsul ei tresări sub degetele lui.

– A? exclamă ea.

– Aha.

– Asta e o pedeapsă. Speram să văd mai mult din tine.

Bărbatul aproape mormăi.

– O să vezi. Dorința ta e doar amânată, nu negată.

Free îi zâmbi.

– Atunci mă gândesc c-o să-mi dau jos tot.

Edward nu știuse la ce să se aștepte. Nu-i păsa pe ce drum o luau, atâta timp cât aveau aceeași destinație. Dar asta... o, asta.

Free îi zâmbi, iar Edward simți că inima îi va sta în loc. Apoi, tânăra își desfăcu mânecile, apoi haina. O dădu jos, dezvăluind o rochie gri-închis. Dumnezeule, Edward avea să înnebunească din cauza dorinței. Își desfăcu eșarfa, apoi șireturile. După asta, trase materialul, cu o mișcare rapidă, dezvăluind corsetul și jupa și alți cinci centimetri din decolteu. Corsetul îi ajungea așa aproape de sfârcuri, că dacă-și plimba limba de-a lungul decolteului ei, Edward ar fi simțit marginea lor sensibilă.

Cu toate astea, Free nu ezită. Își desfăcu corsetul, destul cât să-l dea jos. Apoi, Edward îi putea vedea sfârcurile prin materialul subțire al cămășuței ei, roz, perfecte și minunate. Respirația lui devenea sacadată, dar Free nu se opri. Își desfăcu jupa și o lăsă să cadă pe jos. Ultima lumină a zilei trecu prin cămașa ei, iluminându-i picioarele. Urmă lenjeria, apoi cămășuța.

– Gata. Sunt destul de goală pentru tine? întrebă ea.

Era. Pielea ei era catifelată și goală, numai curbe de sâni și șolduri. Buclele de un roșu-închis dintre picioarele ei îl chemau mai aproape. Tot corpul lui păru să se încordeze. Nu era decât o urmă de bravadă în vocea ei, acea ridicare a capului. Astea erau singurele semne că ea ar fi avut emoții. Free stătea cu fața spre el, ca și cum era sigură pe ea însăși și pe el. Edward nu voia ca tânăra să aibă vreodată dubii în legătură cu el.

Și, Dumnezeule, cât avea să o facă.

– Nu, spuse el. Nu ești destul de goală pentru mine. Nu încă. Hai să-ți arăt cum se face.

După ce spuse asta, o ghidă spre pat și o împinse să se așeze pe margine.

– Îndepărtează-ți genunchii, minunato.

Free îl privi și, după o clipă, îl ascultă. Edward îngenunche între picioarele ei.

– Acum ești destul de goală pentru mine.

După ce spuse asta, își puse gura pe sexul ei. Free era dulce și udă, și respirația îi tremură când buzele lui o atinseră, iar limba lui ieși și o revendică.

– Edward.

Nu era chiar o întrebare, nu era chiar un răspuns.

– Spune-mi dacă-ți place, zise el, iar limba îi alunecă să-i găsească centrul nervilor.

Tânăra icni.

– Dumnezeule, da. Da. Chiar acolo.

Edward îi îndepărtă genunchii și mai mult și se apropie, găsind ritmul corpului ei. Momentul în care inspira și i se ridica pieptul. Pulsul clitorisului pe buzele lui, gustul dorinței ei. Se potrivea cu fluxul sângelui din propriul său corp, cu dorința care-i întărea penisul. Free era cu totul goală în fața lui, fiecare impuls și fiecare dorință fiind imposibil de ascuns. Șoldurile ei se încordară, ieșindu-i în întâmpinare. Mâinile ei se încălciră în părul lui, îndemnându-l să continue. Edward simți gustul plăcerii ei, acea căldură delicioasă întinzându-se prin ea. Simți gustul umezelii sexului ei, care devenea din ce în ce mai alunecos cu fiecare atingere a limbii lui. Îi simți orgasmul, care o copleși rapid și se revărsă din ea, până când își încordă mâinile și țipă. Coapsele ei erau lipite de el. Edward mormăi și primi tot, până la ultima gură.

Apoi, când Free se liniști și ultimul ei strigăt se stinse, Edward își dădu jos haina și pantofii. Își desfăcu cămașa și pantalonii. Se simțea imposibil de nerăbdător. Cu toate astea, părea să se miște încet, ca și cum acțiunile lui aveau o deliberare solemnă. Free deschise ochii și-l privi dându-și pantalonii jos și lenjeria. O împachetă și o așeză peste celelalte haine.

Penisul lui era tare. Atât de tare. Îngenunche în fața ei, pe jos, și-și puse mâinile pe genunchii ei.

– Așa... Așa o să facem asta? întrebă ea.

– Da, răspunse el, în timp ce-și așeză penisul pe sexul ei. Exact așa. Lent. Să-mi spui dacă te doare ceva, nu ne grăbim.

Tânăra încuviință.

– Credeam c-o să fie altfel.

– Așa, pot să te văd. Și dacă sunt pe tine, nu pot să-mi folosesc mâinile.

– Ah.

– Îmi doresc foarte mult să-mi folosesc mâinile.

– Ah, spuse ea, aproape torcând.

Edward simți sunetul la baza penisului său.

Își folosi mâinile. Degetele îi alunecară între picioarele ei, testând cât de udă era. Era pregătită și excitată. Își frecă capul penisului de secrețiile ei, desfătându-se de senzație. Când Free gemu

și-și ridică șoldurile spre el, o pătrunse cu vârful. Dumnezeule, era așa strâmtă în jurul lui. Senzația corpului ei, cald și ud în jurul lui, punând presiune peste tot în jur, era al doilea cel mai dulce lucru pe care-l experimentase vreodată. Privirea din ochii ei, acea privire visătoare și încrezătoare, era lucrul cel mai dulce.

– E în regulă? întrebă el.

– E mai bine decât în regulă.

Free îi zâmbi.

Edward o mai pătrunse puțin. Înăuntrul ei era atât de bine.

– Ce vreme minunată am avut azi.

Free râse.

– Vreme? Chiar vorbim despre vreme? Acum?

– Ți-am spus, vreau să dețin controlul complet. Putem să vorbim despre vreme sau pot să mă gândesc la cât de incredibil e să te pătrund.

Dumnezeule, era atât de bine. Mai bine decât își imaginase.

– Și după o să se termine prea repede.

– Deci aș strica tot dacă aș vorbi despre cum mă simt? Despre cât de delicios e să-mi plimb mâinile peste umerii tăi. Despre cât de mult îți vreau coapsele lipite de ale mele. Aș putea să-ți spun că sunt în continuare sensibilă peste tot de la ce mi-ai făcut mai devreme și că mă înnebunești, pentru că te miști atât de lent.

– Free.

Penisul lui protestă.

– Te tot porți de parcă o să mă sparg. Tânăra îi zâmbi. Uite care e secretul. Edward își aplecă capul spre al ei. Exact asta și am de gând să fac, îi șopti ea. O să mă destram în bucăți și insist să mă ajuți să ajung acolo.

Fu prea mult pentru el. O prinse de șolduri și alunecă până la capăt, așezându-se adânc în ea. Tânăra scoase un zgomot adânc, gutural, iar el se pierdu. Se pierdu în senzația ei, în siguranța pe care o reprezenta ea. Alunecă afară, apoi din nou, înăuntru. Se gândise să o facă a lui, dar nu simțea că era așa. El era cel care o penetra, dar atingerea ei era cea care-l mistuia. El stabilea ritmul, dar mușchii ei se încordau în jurul lui, strângându-l, și astfel, Edward pierdu și urma de control pe care o mai avusese. O făcu a lui tare și neobosit, fără cuvinte dulci, fără pauze ca să se asigure că era bine.

Dar nu avea nevoie ca Free să-i spună asta în cuvinte. Putea s-o audă în respirația ei, să o simtă când își ridică mâna între ei, ca să găsească punctul sensibil de care se ocupase mai devreme. Free gâfâia acum. Edward își ridică mâna dreaptă, care era în continuare acoperită de mănușă, și o puse pe sânul ei drept. Sfârcul i se întări la atingere. Tânăra își lăsă capul pe spate.

Și mai mult. Și mai mult. Avea nevoie de și mai mult, iar Edward îi oferi lui Free tot din el, fiecare penetrare, fiecare respirație, fiecare ultimă atingere, până când se încordă din nou în jurul lui. Apoi el îi oferi totul, revărsându-se în ea, mintea lui devenind lumină, fiind plină numai de ea.

Respirația îi reveni, pe măsură ce corpul se calmă. Apoi, lent, i se întoarseră și gândurile, unul câte unul, ca niște găini reticente care se întorceau în coteț. Avea nevoie de ea. O adora. Iar când Free va afla cine era cu adevărat, avea să-l urască.

Edward se retrase greoi din ea. Free își ridică picioarele în pat, se întinse și îl prinse de mână. Și înainte ca Edward să-și dea seama, se trase spre el. Buzele ei îi mângâiau clavicula, gâtul. Gura. Nu avea de ales. Trebuia s-o sărute.

Soarele apusese deja, iar lumina lunii se revărsa peste fața ei, peste zâmbetul acela minunat și delicios pe care-l câștigase de la ea. Free se întinse și își întrepătrunse degetele mâinii drepte cu mâna lui stângă.

– Edward.

Bărbatul savură mângâierea vocii ei, acel ton melodios de satisfacție. Poate până la urmă, chiar avea o șansă. Poate dacă putea s-o facă să zâmbească din nou așa..

– Dragă Free.

– Am o întrebare.

Edward simți cum fiecare mușchi i se încordă și umerii îi deveniră rigizi. Nu. Era prostesc. Nu avea nici o șansă. Se opri din a respira. „Dumnezeule, Free. Aș fi putut să așteptăm până de dimineață înainte să distrugem tot."

– Da? reuși el să spună.

Cuvântul ieși aspru.

– Nu trebuie să-mi răspunzi dacă nu ești pregătit. Dar de ce porți mereu o mănușă pe mâna dreaptă? Nu ai dat-o jos nici în seara asta.

Nu era întrebarea de care se temuse. Slavă Domului, nu era întrebarea aia. Era așa ușurat, că era chiar dispus să-i răspundă. Nu spuse nimic. Pur și simplu își dădu jos mănușa dreaptă și întinse mâna. În lumina lunii, era foarte evident că cele două degete care erau cele mai mici fuseseră tăiate de la mijloc.

Tânăra inspiră adânc, apoi îi luă mâna dreaptă într-a ei.

– Ce s-a întâmplat?

– S-a întâmplat după ce Strasbourg a capitulat. Fusesem trimis înapoi, în Colmar. Ăsta era satul ocupat, unde locuia fierarul care se ocupa de mine. În momentul acela, nu voiam decât să mă întorc acasă, dar acum, drumul înapoi în Anglia trecea printr-o armată străină. Fără fonduri și fără acces la canale speciale, alegerile mele erau limitate. Așa c-am făcut singurul lucru care părea rezonabil în acel moment. Atâta timp cât spunea cuvintele, fără să se gândească la sensul lor, totul avea să fie bine. Mi-am falsificat hârtii de liberă trecere și o scrisoare de credit.

Degetele ei erau calde, lipite de ale lui.

– Am încercat mai întâi să folosesc scrisoarea. Dar bancherul, un bărbat pe nume Soames, și-a dat seama că e un fals, doar că nu m-a dat de gol. Vezi tu, era ambițios. Și-a dat seama c-ar fi mai util să aibă falsificatorul lui personal, decât un englez inutil, care să devină ținta legii marțiale în mijlocul unei ocupații. Așa că m-a folosit.

– Te-a șantajat?

Dar vocea lui Free era nesigură, iar degetele, blânde lângă ale lui, sugerau că știa că nu așa stătuseră lucrurile.

Edward expiră zgomotos.

– La primul bărbat pe care a vrut să-l trădez, șantajul n-ar fi mers. Nu mi-am pierdut degetele într-un accident, draga mea. Le-am pierdut lent, pe parcursul a două săptămâni. Degetele nici măcar n-au fost cea mai groaznică parte. S-a apucat de ele după ce aproape m-a înecat de șase ori.

Mâna ei tresări într-a lui.

– Durerea rescrie tot. Nu faci lucruri doar ca să oprești durerea. Le crezi. Chiar și când stai și falsifici o scrisoare, menită să stabilească că un bărbat face parte din rezistența armată de pe teritoriul ocupat. Chiar și când faci o fraudă, poți să te convingi că ăla e adevărul. Încă-mi amintesc câteva din evenimentele pe care le-am

inventat pentru Soames, ca și cum chiar s-au întâmplat. Ca și cum fusesem martor. Am falsificat ipoteci și acreditive, pe de-o parte, și pe de alta, am mimat rezistența. Țara era ocupată, iar Soames avea de gând să profite de pe urma acestui lucru cât mai mult. Eu am fost doar unealta lui.

Soarele apusese. Edward nu vedea expresia de pe fața ei, nu știa ce gândește.

– Doar o parte mică din mine înțelegea că ceva era în neregulă. Așa că atunci când am putut, mai exact când a venit pacea, în martie, iar Soames nu mai putea să mă amenințe cu legea marțială și cu execuția rapidă ca să-și extindă imperiul, am scăpat. Mi-a luat luni întregi să-mi recapăt mintea, așa cum era ea.

Încă mai avea amintiri legate de acele luni în privința cărora avea dubii și niciodată nu avea să știe dacă erau reale sau nu.

– Când a început războiul, mi s-a părut că sunt atât de curajos refuzând să mă clatin în fața persuasiunii tatălui meu. Dar nu mai aveam puterea de a mai crede în ceva. Totul fusese o minciună, o fantezie pe care mi-o spusesem, ca să mă consider superior. Nu eram. Când am fost confruntat cu o soartă tragică, am implorat, ca orice alt bărbat. Puțină durere și am mințit, indiferent cine era rănit. Tocmai asta a fost ideea când am jurat să nu dau înapoi din fața celei mai rele versiuni ale mele. Trebuie să știu cine sunt, ce sunt, altfel o să-l las pe următorul individ să mă transforme în ceva mult mai rău.

Tânăra își puse o mână liniștitoare pe umărul lui.

– Acum nu mai ești singur. Și eu știu cine ești. Totul, partea bună și partea rea. Și nu o să te las să fii altcineva decât tu însuți.

Dar Free nu știa. Nu știa cine era el cu adevărat. Nu știa că propriul lui frate plănuia s-o aresteze și să-i facă lucruri mult, mult mai rele de atât. Indiferent ce, asta nu avea să i se întâmple niciodată ei, nu cât el încă mai respira. Se ocupase de asta azi, indiferent ce altceva mai făcuse.

– Nu, spuse el ferm. Nu sunt un bărbat bun. Dar ai dreptate: sunt canalia ta.

– Șșș.

– Nu știi ce am făcut.

Free se întoarse spre el și se ridică pe un cot.

– Nu tu ești vinovat. Nici măcar nu pot să-mi imaginez prin ce ai trecut. Nu ești groaznic. Lumea a fost groaznică cu tine.

– Lucrurile astea nu se exclud automat, iubito.

– În caz că n-ai observat, mi-am început cariera de reporter falsificând un raport care spunea că am fost infectată cu sifilis. Și eu am prezentat destule referințe false. Poate nu ești bun după standardele lumii. Dar ești perfect pentru mine și n-o să las pe nimeni să te rănească din nou.

Cât de mult își dorea Edward ca asta să fie adevărat.

Privi expresia fioroasă de pe fața ei. Părul i se revărsa pe umeri în bucle mici, gâdilându-i brațul. Și simți o senzație de uimire inimaginabilă. Se gândise să o protejeze, însă ea era cea care insista că avea să aibă grijă de el. Edward nu înțelegea ce putea să însemne asta.

Nu realiză că tremura decât când Free își puse mâinile pe umerii lui. Nu știu cât de frig îi era decât când ea se ghemui lângă el, corpul ei fiind atât de cald.

Dumnezeule! Nu știa ce avea să facă când Free avea să-l părăsească.

– Nu știu cât contează, dar când te-am cerut în căsătorit, m-am gândit că te iubesc.

Free tăcu în brațele lui, întorcându-se spre el.

– Am crezut că te iubesc din seara în care mi-ai spus că nu încerci să golești Tamisa cu un degetar, că încerci de fapt să uzi o grădină. Am simțit că mi-ai schimbat întreaga lumea, de la deșertăciune la speranță, într-o singură conversație.

– Edward.

Free își puse mâna pe umărul lui.

– Nu ai cum să știi cum e să n-ai pic de speranță. Să crezi că cel mai bun lucru pe care poți să-l reușești e să supraviețuiești. Te-am dorit atât de mult. Te-am dorit atât de mult, încât am crezut că e iubire. Nu am mai putut să-mi imaginez o lume fără tine.

Degetele îi alunecară peste umărul ei gol și în jos, spre șold.

– Tot vorbești la trecut.

– Pentru că m-am înșelat. Disperarea de a poseda cu orice preț nu e iubire. Asta e, spuse el, aplecându-se să o sărute.

Sărutul fu ca o trezire lentă, o senzație de căldură, o strălucire constantă, care-i învălui pe amândoi.

Dar Free se retrase.

– Edward, eu...

Bărbatul își puse un deget pe buzele ei.

– Nu. Nu o spune. E destul de greu să realizez că nu-mi doresc decât să te protejez, doar că eu sunt cel care o să te rănească.

Tânăra dădu din cap.

– Aș vrea să nu mai vorbești așa. Știu că ești mai bun de atât.

Edward zâmbi trist. Ea nu.

– Într-una din zilele astea, o să înțelegi, spuse ea. Te iubesc, chiar dacă ești o canalie. Și știam că n-o să mă rănești niciodată. Din aceeași zi.

Bărbatul o sărută din nou.

– Să-mi spui asta mâine.

Fu dulce în mod special momentul când ea încuviință. Lui Edward i se strânse stomacul.

– O s-o fac. Și ziua următoare, și cea de după, și cea de după. O să-ți spun asta în fiecare zi, în fiecare noapte, până când în sfârșit o să crezi că e adevărat.

Free se trezi în miezul nopții, transpirată, cu brațele moi, încercând să evadeze...

– Șșș, îl auzi pe Edward șoptind. Șșș, Free. E în regulă.

Inima îi bătea cu putere. Gura i se uscase și îi luă puțin să realizeze că era în pat cu soțul ei, cel cu care se căsătorise în urmă cu câteva ore, și nu era ținută pe loc și nu era legată într-un spital al guvernului.

Pulsul i se liniști. Mușchii i se relaxară. Expiră îndelung.

– Ești în siguranță. Sunt aici, spuse Edward.

– A fost doar un coșmar.

Free nu putea să-l privească.

– Bineînțeles că a fost. Iar acum doar te țin în brațe. Își înfășură brațele în jurul ei. Vezi cum funcționează treaba asta?

Faptul că se căsătorise cu el fusese impulsiv și nesăbuit. Nici nu avusese ocazia să spună familiei ei de căsătorie, și după ce o făcea, va avea de dat multe explicații. Dar dacă ei ar fi putut să vadă asta, să simtă acel moment, căldura brațelor lui în jurul ei, alinarea atingerii lui, temerile reci care dispăreau odată cu mângâierea lui, ar fi înțeles de ce făcuse acest pas.

Dimineața avea să aducă o demonstrație, o întâlnire cu Amanda, o excursie la închisoare, dar și pe el. Și după ce toți cei pe care-i iubea îl cunoșteau, aveau să înțeleagă. Edward era cel mai bun lucru spre care se îndreptase în mod impulsiv.

Capitolul 19

– Mă bucur așa mult că ți-ai făcut timp, spuse Genevieve.

Dimineața venise, răcoroasă, cu nori împrăștiați care ascundeau soarele verii. Amanda își mută geanta pe umăr și-i zâmbi tinerei.

– Bineînțeles că mi-am făcut. Nu fac așa mereu?

Mereu. Îi era greu să-și aducă aminte că atunci când venea vorba de Genevieve, mereu însemna doar câteva luni. Acum se întâlneau de fiecare dată când Amanda venea în oraș, iar asta însemna că se vedeau aproape de două ori pe săptămână. Simțeau însă că se cunosc de mai mult timp.

Amanda își văzu imaginea în oglinda aflată într-o parte a mesei. Îi luase luni întregi să învețe să nu tresară și să-și mute privirea când își vedea reflexia, și erau momente...

– Ah, ah, spuse Genevieve.

Amanda o privi.

– Nu e nimic. Doar am observat că încă am pete de cerneală pe degete.

– Alea sunt mai degrabă o insignă de onoare decât o pată. Sunt răni de război.

Amanda nu-și putu opri un zâmbet. Dar exista și un minus: cu cât Genevieve o făcea să se simtă mai confortabil, cu atât mai incomod se simțea. Săptămânile în care se familiarizase cu discretul și hâtrul simț al umorului al lui Genevieve, și încetase să creadă că ea ar fi fost ținta glumei, o ajutaseră să scape de senzația de stângăcie.

Și cu toate acestea, Genevieve era la fel de minunată și de plăcută ca întotdeauna, dar din păcate, cât se poate de inocentă. De aici apărea și dilema Amandei.

– Azi nu pot să stau mult, spuse Amanda, arătând spre geanta ei. Trebuie să merg la o demonstrație și totul o să se complice din momentul ăsta. Există posibilitatea să fiu arestată și...

Genevieve o întrerupse, punându-și mâna pe brațul ei.

– Tocmai de asta te-am rugat să ne vedem în dimineața asta. Cunosc niște doamne care ar vrea să participe la demonstrație. M-am gândit că putem să mergem împreună până în parc.

Doamne. Amanda se încordă. Ca și cum era menit să evidențieze ce voia să spună Genevieve, un râset se auzi din cealaltă parte a camerei.

Amanda se descurcase mai bine de la acea prima adunare, din aprilie. Chiar se dusese la câteva petreceri mici, unde era sigură că nu avea să participe familia ei. Cu toate astea, avea mereu nevoie de timp să se pregătească înainte să meargă undeva unde avea companie. Azi nu era sigură că avea energia necesară pentru acest efort.

– O, Genevieve, spuse ea, dând din cap. Sunt destul de stresată. Știi ce părere am despre genul ăsta de lucruri.

Se așteptase ca Genevieve să se întristeze, să fie dezamăgită. În schimb, cealaltă femeie o privi, iar ochii îi sclipeau cu determinare.

– Plănuiesc asta de mai bine de o lună. Nu te las să-i întorci spatele.

– Dar...

Genevieve făcu un pas spre ea.

– Nu te las.

– Dar...

– Geraldine, sora mea, tocmai a venit de la țară, pentru prima oară de luni întregi. A auzit atâtea despre tine și vrea să te întâlnească.

Asta o agită și mai mult pe Amanda. Dacă Geraldine nu o plăcea? Știa cât de apropiate erau cele două surori. Nu voia ca lui Genevieve să-i fie rușine cu prietenia lor.

– Ți-am propus eu vreodată ceva neinspirat? o întrebă Genevieve.

Nu o făcuse.

– Nu asta e ideea.

– Doar de data asta, Amanda. Doar de data asta, o să-ți cer să ai încredere în mine.

Genevieve o luă de braț.

Când se uită în ochii albaștri ai prietenei ei, la expresia hotărâtă de pe fața acesteia, nu putu s-o refuze. Nu îndrăzni s-o dezamăgească. Genevieve o întoarse în direcția salonului și o ghidă spre ușă. Îi dădu drumul la braț doar ca să deschidă ușa.

– Doamnelor, e aici, anunță ea.

Amanda o recunoscu imediat pe Geraldine. Semăna foarte mult cu sora ei. Era blondă, avea ochi albaștri și un zâmbet dulce pe față, doar că era mai plinuță, deoarece avusese copii. Dar femeia de lângă ea îi făcu inima Amandei să tresară. Era înaltă și brunetă. Și ea era voinică și zâmbea puțin. Dar zâmbetul ei avea o urmă de tristețe.

– Maria?

Amanda nu reuși să înainteze.

Era sora ei mai mică. Ultima oară când o văzuse, Maria îi spusese că nu voia să aibă de-a face cu ea. Amandei nu-i venea să creadă că Genevieve îi făcuse asta. Toate temerile ei vechi o atacară. Nu voia decât să se întoarcă și să fugă, înainte ca Maria să facă ea însăși asta.

Dar Maria nu fugi. Se ridică și-și duse o mână la gură.

– Amanda.

Apoi își întinse brațele.

Amanda nu știa cum reușise să traverseze camera și să ocolească masa. Rochia i se prinse în ibric. Fu vag conștientă că Genevieve era în urma ei și-l prinsese cu eleganță, înainte să se răstoarne. Dar o ținea în brațe pe sora ei. Maria nu o ura pentru totdeauna. Nu distrusese absolut tot.

– Îmi pare rău, șopti în urechea surorii ei. Îmi pare rău. Îmi pare atât de rău.

– Și mie-mi pare rău.

Amanda își opri un scâncet. Nu avea să plângă. Nu avea să facă asta. Dar când se retrase și văzu ochii înlăcrimați ai Mariei, nu se putu abține.

Genevieve îi dădu o batistă.

Abia peste zece minute, zece minute pline de exclamații lipsite de coerență, în care-și ținu sora de mână, fără să-i mai dea drumul, nu mai avu nevoie să-și tamponeze ochii.

– Maria, de ce ești aici? Credeam că...

Sora ei roși.

– Credeai că te urăsc. Am făcut-o. Inițial. Mama și tata mi-au spus că din vina ta nu mi-am găsit un soț în primul sezon. Am crezut că mi-ai distrus viața.

– Așa era. Asta am făcut.

Maria nu-i răspunse la asta. În schimb, se uită peste umărul Amandei.

– Asta e o chestiune de opinie. M-am căsătorit cu cineva aflat mai jos ca mine. V-am urât pe tine și pe mătușa Violet ani întregi. Iar apoi, într-o zi, am realizat că scandalul provocat de tine însemna că bărbatul cu care m-am căsătorit chiar mă iubea. Se căsătorise cu mine pentru mine, nu pentru ce i-aș fi putut aduce. Am descoperit că și eu îl iubesc și nu m-am mai simțit așa acră, spuse ea, cu un zâmbet pe buze.

– Mă bucur să aud asta.

– Dar nu cred c-am înțeles cât de tare am greșit până n-am născut-o pe fiica mea. E atât de isteață, Amanda. Are abia cinci ani, iar ieri am găsit-o citind *Pilgrim's Progress*[1] cu voce tare fratelui ei. Vreau s-o cunoști.

Ochii Mariei licăriră din nou.

– O, Maria, mi-ar plăcea să-ți cunosc fiica.

– Am început să ascult ce-i spuneam. Când avea trei ani, i-am spus că nu poate să-l contrazică pe băiatul de alături, chiar dacă are dreptate, pentru că nu se cuvine ca o doamnă să se contrazică cu un domn. I-am spus că nu trebuie să fugă, pentru că doamnele nu se grăbesc niciodată. În fiecare zi, din clipa în care a făcut primii pași, i-am spus să se oprească: să nu mai gândească, să nu mai vorbească, să nu mai fie activă. Și nu știam de ce îi spuneam toate chestiile astea. Cuvintele îmi ieșeau pur și simplu pe gură și treceau prin mine.

Amanda își luă sora de mână.

– Cred că atunci am înțeles că mi-ai distrus viața, pentru că viața mea avea nevoie să fie distrusă. Pentru că viața pe care ai refuzat-o îmi cerea să-mi petrec tot timpul spunându-i fiicei mele să fie mai puțin și fiului să fie mai mult.

– Nu încercam să salvez pe nimeni, spuse Amanda. Doar pe mine.

Maria îi aruncă un zâmbet ezitant.

– Am început să-ți citesc ziarul acum un an. Stăteam la micul dejun, cu eseurile tale, și-mi imaginam că erai la masă cu mine. Că m-ai iertat pentru lucrurile groaznice pe care ți le-am spus. Și apoi, domnișoara Johnson m-a abordat.

[1] *Călătoria pelegrinului* este o alegorie creștină scrisă în 1678 de către John Bunyan

Genevieve și Geraldine stăteau în fața lor la masă, ambele tăcute. Geraldine își șterse o lacrimă. Dar Genevieve zâmbea. Un zâmbet neînfricat, strălucitor, perfect, unul pe care Amanda îl simțea de la distanță.

– Port negru. Mi-am trimis numărul pentru demonstrație și mi s-a spus să port negru. Am adus... Maria caută prin geantă. Asta. Pentru căluș. Ridică o batistă neagră. Crezi că e bună? Zâmbetul Mariei fu ezitant pentru o clipă. Se uită la batistă. Mai mergi?

– Da, spuse Amanda.

Maria își privi sora și-și ridică fruntea.

– Atunci să încerce doar să mă oprească. Sunt însărcinată. Chiar dacă soțul meu nu e un duce, așa cum visam când eram mică, tot se poate face auzit dacă e cazul.

Geraldine scânci din nou.

– Surori, spuse ea.

Maria o luă pe Amanda de mână.

– Surori, repetă ea. Te-am lăsat singură în urmă cu mulți ani. Nu o să te las singură azi.

Când Edward și Patrick fură chemați în camera mică și aglomerată din spatele încăperii unde se aduna Comitetul pentru Privilegii, procedurile începuseră deja. Majoritatea lorzilor din acel comitet cel mai probabil nici nu observaseră schimbările de ultimă oră din programul trimis de baronul Lowery, nici martorii suplimentari pe care-i chemase să depună jurământul la sesiunea parlamentară de ieri, unde nu participase multă lume.

Toată procedura avea o calitate suprarealistă.

Părea imposibil ca Edward să fie acum, aici. Se căsătorise cu Free doar noaptea trecută. Doar în dimineața aceasta ajunseseră împreună cu trenul în Londra. Nu reușise să se abțină să nu o atingă, oricât de publică fusese călătoria. Mâna lui tot aluneca într-a ei, piciorul lui îl atinsese pe al ei. Se despărțiseră la gară, ea ca să meargă la demonstrație, el ca să-și găsească avocații. Își tunsese părul respectabil de scurt, iar acum era îmbrăcat într-un costum serios, închis la culoare, croit pentru silueta lui.

Cel mai probabil, Free era deja în parcul unde se strângeau femeile, împărțindu-le pancarte, pregătindu-se să fie arestată.

Tânăra crezuse că Edward trebuia doar să se ocupe de niște treburi, apoi să se întoarcă. Habar nu avea cine avea să devină soțul ei.

În cealaltă încăpere, un bărbat recita cererea lui James de revendicare a titlului de viconte. Era un șir plictisitor, monoton, de informații despre paternitate.

Edward avea dubii că se strânseseră toți membrii comitetului. Cel mai probabil, toți crezuseră că era o treabă de rutină. Până la urmă, primeau doar un lord care-și trimisese cererea reginei și ale cărui detalii fuseseră aprobate de către avocatul general. În circumstanțe normale, ar fi trebuit doar să voteze la final. Jumătate din ei probabil că își trimiseseră reprezentanții. Edward avea să facă lucrurile să devieze de la normalitate.

În camera din spate, un bărbat se apropie de ei doi.

– Sunteți pe lista de martori? Își dădu părul rar din ochi și se uită la foaia din mână. Numele voastre?

– Edward Clark și Patrick Shaughnessy. Am depus jurământul ieri-dimineață.

Bărbatul încuviință, verificându-i pe lista pe care o avea.

– O să fiți chemați dacă vor avea nevoie de voi. Până atunci, puteți să luați loc.

Făcu semn spre câteva scaune, după care plecă. Edward recunoscu numele care erau citite în cealaltă încăpere, destul de tare cât să le audă. Fu o depoziție de la un preot care-i botezase fratele. Un servitor al familiei atestă că-l cunoscuse pe James. Edward se întrebă dacă fratele lui observase numele apărute în plus pe lista cu martori sau le ignorase.

Vocea bărbatului răsună.

– Cât despre familia apropiată, cel mai mare fiu al lui John Delacey, al patrulea viconte de Claridge, a fost Peter Delacey, care a murit când era bebeluș, pe 2 august 1849. Al doilea cel mai mare fiu, Edward Delacey, s-a născut pe 15 martie 1850. Era în Strasbourg când au izbucnit ostilitățile dintre Franța și Prusia. Toate încercările de a-l găsi, după ce situația în regiune a devenit stabilă, au fost fără rezultat. Sute de oameni au fost uciși, iar corpurile lor n-au fost recuperate. Ultima scrisoarea primită de la Edward Delacey, prezentată ca dovadă de către James Delacey, are data 6 iulie 1870. Sub legea noastră, după ce au trecut șapte ani

fără nici un cuvânt, Edward Delacey este presupus mort. Asta ne duce la al treilea fiu de drept al lui John Delacey, James Delacey, care se află acum înaintea noastră.

Urmă un murmur pe care Edward nu reuși să-l înțeleagă.

Apoi răsună o altă voce.

– Conducerea îl recunoaște pe baronul Lowery.

– Mulțumesc. Așa cum înțeleg eu legea, Edward Delacey e doar presupus mort. E corect?

– Din motive legale, da.

– Dar tot din motive legale, acea presupunere poate fi respinsă. Inclusiv acum, presupun.

Urmă o pauză, apoi alt murmur.

– Crezi că presupunerea poate fi respinsă? întrebă cineva.

– Cred că sunt obligat de onoare s-o resping, spuse Lowery. Vedeți voi, mi s-a adus în atenție faptul că Edward Delacey trăiește.

Mâinile lui Edward tremurau. Le lipi de pantaloni, dar asta nu-l ajută. Evitase asta cât de mult putuse. Gândul că va fi strigat din nou cu numele ăla, că va lua locul tatălui său...

Însă era acolo. Acum era mult prea târziu. Chiar dacă ieșea din cameră, acum se aflase adevărul, iar el nu avea să mai scape.

În cealaltă încăpere urmă o pauză lungă.

– Mi s-au oferit dovezi în acest sens, continuă Lowery, pe care o să le prezint, dacă mi se permite.

Auzi șoapte în cealaltă cameră. Mai mult ca sigur că fratele lui se trezise la viață și obiecta. Nu le auzea cuvintele, nu-i păsa de obiecțiile lui James sau de argumentele pe care le aducea acesta și care țineau de procedură. Nu voia decât să se termine totul.

După cinci minute, bărbatul care citise informațiile vorbi din nou, destul de tare cât să audă.

– Lowery poate să continue.

– Dar...

Ăsta era James, care vorbise destul de tare cât Edward să nu aibă nici un dubiu în privința identității lui.

– James Delacey, nu ești membru al comitetului și poți să vorbești doar când ești strigat.

Urmă tăcere, apoi vocea baronului Lowery.

– Îl chem pe Patrick Shaughnessy, grăjdarul meu, să depună mărturie.

Patrick închise ochii și inspiră adânc.

– Du-te, zise Edward. Totul o să fie bine.

Bărbatul care-i întâmpinase îi privea cu mai mult interes acum. Ușa spre camera de audieri era ușor întredeschisă. Acesta o deschise complet și-i făcu semn lui Patrick să intre. Patrick se ridică și-și încleștă pumnii. Niciodată nu-i plăcuse să vorbească în fața unei mulțimi. Dar înaintă curajos în camera de audieri, cu pereți înalți, a Camerei Lorzilor.

De data aceasta, portarul nu închise ușa. Prin deschizătură, Edward îl văzu pe Patrick apropiindu-se încet de partea din față a camerei. Se așeză ușor pe scaunul care fusese tras în față.

– Spuneți-vă numele, domnule.

Patrick se aplecă în față. Edward îi văzu buzele mișcându-se, dar atât.

– Mai tare, ca să vă audă lorzii, vă rog.

– Sunt Patrick Shaughnessy, spuse prietenul lui mai tare.

– Poți să ne spui unde te-ai născut?

– Am crescut pe moșia vicontelui de Claridge. Tatăl meu a fost șef la grajdurile de acolo. Mama a fost croitoreasă.

Spatele lui Patrick era o linie rigidă.

– L-ai cunoscut pe Edward Delacey?

– Ne-am cunoscut când aveam cinci ani, când părinții mei au venit la moșie. Ne-am împrietenit aproape imediat. Tata l-a învățat pe Edward cum să călărească. Edward m-a învățat să citesc. Am fost inseparabili de când eram mici, până când a fost trimis la școală.

– Prietenia a continuat și după ce a început să meargă la școală?

– Tatăl lui n-a vrut asta, zise Patrick încet. Dar Edward nu era genul de copil care să întoarcă spatele unui vechi prieten. Când venea în vacanță, ne strecuram împreună și mergeam la meciuri de box și nu numai.

– Aveți dovada acestei prietenii?

– Edward Delacey a fost un artist talentat, spuse Patrick. A pictat un tablou în miniatură cu noi doi, când aveam 13 ani. L-am adus cu mine.

Patrick căută în geanta pe care o avea și le dădu un obiect.

– Edward a păstrat prietenia cu tine?

– Ne-am lovit de ceva probleme când aveam șaptesprezece ani. Tata a fost rănit. Când spuse asta, spatele i se încovoie puțin. Familia noastră a fost exilată. Edward a protestat împotriva acestui tratament și, ca pedeapsă, a fost trimis în Strasbourg.

Ăsta era un mod de a descrie ce se întâmplase, un mod care lăsa la o parte sentimentul radical și alegerile prostești făcute de Edward. Dar revelația lui Patrick provocă un alt val de șoapte în camera alăturată. Cel mai probabil, bărbații nu auziseră că Strasbourg fusese o pedeapsă.

– Ți-a scris cât a fost acolo?

– Da, câteva scrisori. Apoi au izbucnit ostilitățile și n-am mai primit nimic de la el luni întregi.

– Luni întregi, repetă bărbatul părând oarecum șocat.

– Luni întregi, repetă Patrick. Nu chiar un an. Mi-a trimis o scrisoare în aprilie 1871, spunând că nu era bine. În perioada aia, eram doar grăjdarul baronului Lowery.

Patrick se relaxă pe măsură ce vorbea, dar Edward se încordă. Luna aceea a lui aprilie fusese groaznică. Fusese rănit. Era disperat. Sărac. Nu știa cine era, decât că făcuse niște lucruri groaznice. Toată lumea lui fusese făcută bucăți. Nu avea nimic.

– M-a rugat să-l ajut, așa că am vândut tot ce aveam și m-am suit pe un vapor.

– Tot ce aveai, deși erai numai un grăjdar? Serios? întrebă bărbatul, suspicios.

Edward realiză că niciodată nu putuse să spună că nu avusese nimic.

– Suntem genul acela de prieteni. Mi-e ca un frate.

Chiar și când îi fusese cel mai rău, avusese niște persoane constante în viața lui: Patrick. Stephen. Oameni pe care nu-i putea șterge din inima lui și nici nu voia să facă asta. Mereu îi avusese pe ei.

Întrebările continuară.

– Și l-ai găsit?

– Da. Trăia, dar... Patrick dădu din cap. Abia vorbea și fusese rănit. Rău. Nu era bine deloc.

Mai mult ca sigur că-și imaginau că Patrick se referea la răni fizice. Dar acestea fuseseră minime, rezumându-se la degetele lui și la o tuse care nu mai trecea, de la apă. Mintea era cea care-i fusese distrusă.

– Așa că am avut grijă de el câteva săptămâni și i-am reamintit...

Patrick se opri și tuși.

Edward știa ce urma să spună. Îi reamintise lui Edward că voia să trăiască. Dar cu toate că Patrick nu era un mincinos, nici măcar el nu avea să anunțe Camera Lorzilor că Edward se gândise la sinucidere.

– I-am reamintit că războiul se terminase. Și viața mergea mai departe. Când a fost destul de bine să fie lăsat singur, mi-a spus să mă întorc în Anglia și că el n-o să vină cu mine. Familia lui îl părăsise în Strasbourg. Se simțise abandonat de ei și nu voia să se întoarcă.

Urmă o pauză mai lungă.

– Deci ultima oară când ai auzit de Edward Delacey a fost când l-ai lăsat, în 1871? Ai dovezi ale acestei povești remarcabile?

– Am scrisoarea pe care mi-a trimis-o în 1871. Am păstrat toate scrisorile lui.

Urmă o pauză.

– Toate scrisorile?

– Da. De atunci, am tot corespondat.

În cameră se făcu gălăgie. Edward expiră și își lăsă capul în mâini. După declarația aceasta, nu mai avea cum să dea înapoi și să se prefacă.

– Când a fost ultima oară când ai primit o scrisoare de la Edward Delacey?

– În urmă cu două săptămâni. Dar...

– Și de unde știi că le-a scris Edward Delacey și nu altcineva?

– Știu, pentru că a văzut scrisorile ieri-dimineață, când strângeam probe, și nu le-a negat.

Replica fu urmată de o tăcere asurzitoare. Nu se auzi nici măcar o șoaptă șocată.

– L-ai văzut, în urmă cu două zile. E în Anglia?

– Da, e în Anglia, spuse Patrick, arătând spre camera din spatele lui. E aici. Așteaptă în camera alăturată. A trebuit să-l trag până aici, domniile voastre.

Asta era adevărat. Edward zâmbi trist.

– James Delacey, ți-ai recunoaște fratele?

Urmă o pauză lungă.

– Bineînțeles că da, spuse fratele lui, pe un ton prea inimos.

– Atunci să intre Edward Delacey.

Edward se ridică. O parte din el voia să fugă, să plece din Anglia și să-l lase pe Patrick să înfrunte singur furia lorzilor. Dar nu putea să-i facă asta prietenului său și nu putea s-o lase pe Free să stea în închisoare, ca să fie la mila inexistentă a fratelui său.

Înaintă. Trecuse mult timp de când încercase să meargă ca un lord. Arogant, ocupând spațiu, ca și cum toată lumea îi aparținea. Bărbații ăștia îl priveau, îl judecau.

Luă loc, sperând că amețeala lui părea, de fapt, aroganță plictisită.

– Tu ești Edward Delacey, cel mai mare fiu în viață al lui John Delacey? întrebă vorbitorul.

– Eu sunt. Deși în ultimii ani mi s-a spus Edward Clark și prefer numele ăsta.

Un alt murmur acapară camera.

– James Delacey, acesta e Edward Delacey, fratele tău?

Bărbatul se uită la James. Acesta îl fixa cu privirea și avea o expresie confuză în ochi. Mai mult ca sigur că nu realizase că acesta nu era singurul lui plan care avea să fie stricat. Va înțelege însă în curând.

– Nu știu, spuse James. El... ei bine... e...

Se opri.

– Nu are rost să minți acum, James, spuse Edward. Orice spui, te vor pune să juri. Nu vrei să comiți sperjur în fața Camerei Lorzilor.

– Ă... Dacă aș...

– Alternativa confirmării ar fi să-l găsim pe secretarul consulatului britanic din Strasbourg, cel căruia i-ai scris. Bănuiesc că mărturia lui li s-ar părea foarte edificatoare celor de aici. Vrei asta?

Dacă era cazul, era dispus s-o facă. Să expună lumii trădarea fratelui său. Nu dădea doi bani pe bârfe. Lui îi păsa de Free. Văzu momentul în care fratele lui cedă. James își lăsă capul în jos și se albi.

– Nu înțeleg. Ai spus că nu vrei titlul. Ai spus...

Edward putea să vadă acum fața bărbatului care pusese întrebările. Era avocatul general, bărbatul menit să prezinte acreditările lui James în fața Camerei Lorzilor. Când auzi asta, bărbatul șuieră.

– Delacey, vrei să-mi spui nu numai că acest bărbat e fratele tău, dar că ai și vorbit cu el înaintea acestor proceduri?

James tresări.

– Eu... Of.

– I-ai trimis o scrisoare reginei în urmă cu două săptămâni în care-ți detaliezi revendicarea. Și știai că e falsă?

În vocea lui se auzea o notă periculoasă.

– Eu... E și ăsta un mod de a privi lucrurile, bineînțeles. Dar...

– Nu există decât un singur mod de a privi lucrurile, spuse bărbatul, cu severitate.

Apoi, nu mai fu nimic de făcut. Edward abia putu să fie atent. Procedurile se terminară și se votă. Comitetul căzu de acord să nu pomenească de petiția lui James în Camera Lorzilor.

Edward rămase la locul lui. Abia auzea ceva și nu putea să se gândească la felul în care se schimbase viața lui. Singurul lucru la care se putea gândi era Free. Avea să fie furioasă după ce afla. Dar pe de altă parte, nu va mai fi în închisoare. Nu va fi torturată. Și asta era îndeajuns pentru el. Trebuia să fie.

Se ridică atunci când ședința comitetului se încheie și membrii începură să plece.

– Claridge, se auzi o voce.

Îi luă puțin să realizeze că acum el era Claridge. Nu era confirmat încă, dar era recunoscut. Era o chestiune de timp să primească toate acoladele pe care nu le dorise niciodată.

Edward se uită în direcția strigătului. Un bărbat se îndrepta spre el. Suplu, blond și zâmbitor.

– Majoritatea sunt prea șocați ca să spună ceva. M-am gândit să-ți urez bun venit în Bedlam. Bărbatul îi făcu cu ochiul. Să nu asculți nimic din ce ți se spune. Chiar e atât de groaznic pe cât te temi că e.

– Nu am nevoie de instrucțiuni despre asta, zise Edward, dând din cap.

– Vino în vizită cândva și o să vorbim despre ce putem să facem în privința asta. Bărbatul întinse mâna. Apropo, eu sunt Clermont.

Clermont. Trecuseră ani întregi de când îi memorase pe nobili, dar ăsta îi era cunoscut. Nu-și aminti titlul din lecții vagi de când era mic. Și-l amintea pe bărbat pentru că Free îl pomenise chiar ziua anterioară. Era fratele fratelui ei. După ce Free avea să realizeze cum o păcălise, bărbatul ăsta avea să devină dușmanul lui.

Edward se încruntă.

– Nu faci parte din comitetul ăsta.

Celălalt bărbat ridică un umăr.

– Când soția mea îmi spune că doi martori interesanți au depus jurământul pentru o audiere de rutină, încerc să particip la eveniment. Să-ți trimit o invitație la cină cândva?

Bărbatul stătea în continuare cu mâna întinsă. Edward o privi cu regret.

– Nu o să accept până n-o să fiu sigur că vorbești serios.

– Vorbesc serios.

– Acum, da, spuse Edward. Peste o zi? Excelență, ce ai observat nu e cel mai mare dezastru pe care l-am provocat în ultimele douăzeci și patru de ore.

– A, deci ai fost ocupat, spuse Clermont, ridicând o sprânceană.

– Da. Acum te rog să mă scuzi, trebuie să-mi scot soția din închisoare.

Excelența Sa ridică cealaltă sprânceană, dar nu spuse decât atât:

– Acum o să-ți fie mult mai ușor, îți garantez.

Ca și cum salvarea femeilor din închisoare făcea parte din sarcinile obișnuite ale unui duce. Dar dacă Clermont o cunoștea cât de cât pe Free, probabil chiar așa și era.

Capitolul 20

Edward avu nevoie de treizeci și trei de minute ca să-l convingă pe sergentul de serviciu de identitatea lui. La final, bărbatul trimise un om la Camera Lorzilor, ca să confirme adevărul. Când băiatul se întoarse, obosit și cu ochii mari, sergentul Crispin deveni mult mai amabil.

– E o afacere dură. Chiar dură, spuse Crispin. Îl cunosc pe fratele dumneavoastră.

– Serios? întrebă Edward, pe un ton jos.

Fratele lui făcuse un aranjament cu Crispin în ceea ce o privea pe Free și Dumnezeu să-l ajute pe om dacă-i făcuse ceva tinerei în acea oră și cincisprezece minute de când o arestase.

– Aveam un aranjament. Presupun că nu sunteți aici ca să fiți de acord cu același lucru, nu? întrebă sergentul, lingându-și buzele.

– Nu știu, zise Edward sec. Ce fel de aranjament aveați?

Bărbatul păli.

– Ă, nimic. De ce ați venit aici, milord?

Milord. Oamenii deja îi spuneau milord, iar lucrurile doar aveau să se înrăutățească din acest punct. Dacă trebuia să preia controlul, de ce să nu obțină și tot ce putea de la acest nou rol? Edward se îndreptă.

– Aranjamentul pe care-l aveai cu fratele meu nu mă interesează. Fă ce vrei cu el. Bărbatul păru ușurat. Mă interesează doar un prizonier care e ținut aici.

– Da? Sergentul se uită în jur. În celulele din față?

– Nu.

Edward se uitase acolo când venise.

– Atunci, sunteți sigur că e aici? Avem doar câteva celule în spate și alea nu vă vor interesa prea mult.

– Arată-mi-le, te rog, spuse Edward, încercând să pară plictisit. Eu o să decid dacă mă interesează sau nu.

Dumnezeule, exact ăsta era genul de lucru arogant pe care l-ar fi spus un lord, ca și cum era centrul universului.

Dar bărbatul nu-i dădu una pentru îngâmfare. În schimb, își plecă fruntea.

– Sigur că da, milord. Nu vreau decât să vă ajut. Dar nu e nimeni acolo, doar niște sufragete.

– Chiar și așa.

Bărbatul nici nu oftă, nici nu-și dădu ochii peste cap. Edward fu condus printr-un labirint de birouri, pe un hol din spate, într-o cameră cu mai multe celule, umplute cu femei ce purtau rochii negre. Edward le scană repede, privirea oprindu-i-se asupra celei pe care o căuta. Free stătea pe o bancă și vorbea cu altă femeie. Tânăra își ridicase privirea când Edward intră în cameră, dar apoi și-o mută.

Acestuia îi luă puțin timp să realizeze că Free nu-l recunoscuse. De când o lăsase în gară, își tunsese părul scurt. Se răsese. Se îmbrăcase cu o haină de calitate și pălărie de gentleman și avea un baston cu cap auriu. Dacă l-ar fi auzit vorbind cu sergentul, ar fi auzit cel mai elegant accent al său. Nu mai era omul pe care Free îl cunoștea.

– Pe cine ai spus că ai aici? îl întrebă pe sergent.

– Doar niște sufragete. Nu e nimeni important sau periculos. Făceau o demonstrație mai devreme și le ținem să se liniștească, până le vin bărbații să le ia. Știți cum e.

– Mi s-a părut că asta ai spus. Edward simți un zâmbet pe buze. De asta nu te-am înțeles prima oară. Nu pronunți bine cuvântul.

– Ce cuvânt? Sufragete? Sergentul se încruntă. E din cauza accentului meu, milord. Mii de scuze. Știu că nu e bun și încerc să vorbesc corect, dar...

– Nu e din cauza accentului.

– Nu?

Șocul se citi în ochii sergentului.

– Clar nu e de la accent.

Vocea lui răsună în cameră și, de data asta, Free își ridică privirea. Își lăsă sprâncenele jos și buzele i se subțiară. Se ridică pe jumătate de pe bancă, fixându-l cu privirea.

Edward vorbi puțin mai tare.

– E felul în care-l pronunți. Nu știai? „Sufragetă" se pronunță cu un semn al exclamării la final. Așa: „Ura! Sufragete!"

În spatele sergentului, Free strălucea. Edward văzu zâmbetul care-i apăru pe față, luminând-o, până în punctul în care nu-și dorea decât să o țină în brațe. Era primul lucru pe care-l văzuse în ziua aia care-i dădea speranță. Speranță că după ce Free înțelegea minciunile pe care i le spusese îl va ierta. Speranță că-și va petrece noaptea în brațele ei, precum și ziua următoare și cea de după.

– Ura, repetă sergentul, confuz. Sufragete?

– Ăsta e un semn al întrebării, spuse Edward tăios. Încearcă din nou: Sufragete!

– Sufragete!

– Asta e, te-ai prins!

– Excelent! Sergentul zâmbi încântat, însă doar pentru câteva secunde. Milord, de ce le susținem pe sufragete?

– Pentru asta e nevoie de ceva mai multe explicații. Se întoarse și arătă spre Free. Adu-o pe aceea aici.

Urmă o pauză lungă.

– Dacă milord insistă.

Free făcu ochii mari, iar Edward realiză că aceasta era prima oară când tânăra îl auzise pe sergent spunându-i „milord" Tânăra își lăsă privirea în jos, timidă – chiar l-ar fi păcălit, însă știa că nu avea nimic timid în ea – și apoi o ridică spre el. Nu ridică o sprânceană, asta ar fi fost prea evident. Cu toate astea, știu cuvintele pe care voia să i le spună: „Edward, ce joc e ăsta?"

Bărbatul își menținu o expresie de superioritate insipidă și arogantă. Sergentul îi făcu semn, grăbit.

– Da, da. Sigur că da. Se întoarse și bătu din mâini. Ați auzit ce a spus domnia sa. Aduceți femeia aia, imediat!

– Cu grijă, îl mustră Edward.

„Domnia sa" repetă Free. Palmele îi transpirau, dar le ignoră. Un gardian scoase un set de chei și-i făcu semn lui Free să vină în față.

– Să vedem, bombăni sergentul, care se uita prin niște foi. E numărul 107, iar asta înseamnă că... 105, 106, aici e. Domnișoara Marshall. Sunteți sigur că nu știți nimic despre aranjamentul cu fratele dumneavoastră?

Edward nu se sinchisi să-i răspundă. Tânăra spusese că o chema Marshall? Și că era domnișoară? Ar fi ridicat o sprânceană spre ea, doar că asta ar fi distrus trăsăturile patriciene ale profilului său.

Iar acum era prea ocupat să joace un rol ca să facă asta. În schimb, se încruntă și-și încrucișă brațele, fixându-l cu privirea pe bărbatul din fața lui.

– Acum ai făcut-o din nou. Nu așa îi pronunți numele. În nici un caz nu așa i-l pronunți.

– A... Sergentul se încruntă. Hm... E... Stați să ghicesc. Ura! Domnișoara Marshall! Cu semnul exclamării?

– Nu, spuse Edward. Nu e domnișoară.

Free păru la fel de surprinsă ca și sergentul. Deci nu-și amintea. Își dăduse numele de domnișoară la fel cum scrii anul trecut la dată, până prin februarie. De fapt, sufragetele își schimbau numele după căsătorie? Va trebui s-o întrebe pe Free. Dacă aceasta mai era dispusă să vorbească cu el după ce realiza ce făcuse. Edward își menținu atenția asupra sergentului.

– E căsătorită, deci? Cine e amărâtul ghinionist? Unul dintre chiriașii dumneavoastră? Spuneți-i că trebuie să facă o treabă mai bună s-o controleze. Ar trebui să o lăsați cu noi peste noapte. Să o îmblânzim.

Edward reuși să nu se cutremure la acest gând.

– Prostii. Edward zâmbi sumbru. Acum pronunți totul greșit. Sergent, o să-i fie mai bine cu mine. Cât despre soțul ei... Hai să-ți spun cum îi pronunți numele. O faci așa: Lady Claridge. Și eu sunt soțul ei.

Edward savură fiecare moment al expresiei sergentului, trecerea de la derutare la surprindere, la șoc, cu sângele scurgându-i-se de pe față.

Lady Claridge

Pentru o clipă, lumea lui Free se opri. Se simțea de parcă s-ar fi aflat la înălțime și plămânii nu reușeau să i se umple cu aer. Nu era posibil ca... Ea nu era... Chestia aia pe care o spusese Edward era cu totul imposibilă. Dar apoi, realitatea își făcu simțită prezența și-și aminti planul pe care-l făcuseră amândoi.

El trebuia să vină cu un bilet de eliberare, genul cu o mâzgălitură pe post de semnătură, una care nu putea fi identificată. Se părea însă că Edward schimbase tactica și nu în cel mai bun mod.

Un ordin falsificat de eliberare, de la un birocrat hărțuit, întrecea oricum limita. Dar asta? Ce se întâmpla era un dezastru. La fel de bine s-ar fi putut ca Edward să intre valsând într-o bancă și să anunțe că va goli seiful.

Dar nu putea să se certe cu el în fața sergentului. Asta ar fi făcut ca amândoi să fie aruncați în celulă. Așa că Free îl fixă cu privirea, îndemnându-l să-și schimbe povestea. „Am spus Lady Claridge? Am greșit. Clark. Voiam să spun doamna Clark." Asta ar trebui să spună Edward în continuare.

Bărbatul tăcu însă, uitându-se în jos, la sergent.

Acesta se albise de tot și ochii i se rotunjiseră. În spatele lui, unul dintre gardieni, cel care o lipise de perete, șopti:

– La naiba!

– Soția dumneavoastră, spuse sergentul, încet. Numărul 107 e soția dumneavoastră?

Edward își înclină capul spre Free.

– Cum a fost șederea ta în închisoare, draga mea?

Deci așa aveau să joace totul. Free ridică plictisită din umeri.

– Acceptabilă, iubitule. Am avut și altele mai bune.

– Atunci bine. Edward zâmbi, arătându-și dinții, apoi se întoarse spre sergent. Știi foarte bine că nu poți să-mi ții închisă vicontesa.

– O să... Sergentul înghiți cu noduri. O s-o eliberez în custodia dumneavoastră, atunci?

– Nu, o s-o eliberezi în custodia ei. Și dacă tot faci asta, poți să le eliberezi pe toate.

O, avea să-i spună vreo două lui Edward pentru minciuna asta. Nu știa cum vor evita întrebările care vor rezulta după.

– Pe toate? Dar nu au autorizație!

Edward îi aruncă un zâmbet cu subînțeles.

– Haide, domnule sergent. Am vorbit deja despre asta. Când eu spun „pe toate", nu adaugi semnul întrebării la final. Spui „da, milord" și te apuci de treabă.

Lui Free nu-i venea să creadă ce vedea și auzea. Edward juca perfect rolul vicontelui. Accentul lui... Dumnezeule, dacă i-ar fi vorbit așa, cu gura aia snoabă, plină de terci, nu s-ar fi căsătorit cu el.

– Da, milord, spuse sergentul, care își ridică apoi vocea. L-ați auzit pe domnia sa. Dați-le drumul. Tuturor.

– Milady?

Edward îi zâmbi lui Free, însă zâmbetul lui nu avea nici urmă de strengar. Era de viță nobilă și rigid, iar ea nu voia să ia parte la așa ceva. Mai ales că după ce avea să se afle adevărul, amândoi aveau să fie arestați. Și de data asta, ar exista un motiv serios, nu o anulare ridicolă a unor autorizații. Însă nu era momentul pentru acea discuție.

– Milord, spuse Free.

Bărbatul își întinse brațul, iar ea îl prinse de el. O conduse prin departament, precum cel mai priceput soț rigid, ghidând-o printre mizerii cu blândețe, ca și cum ea singură nu știa cum să nu pășească în gunoaie. Scrâșni din dinți, dar dacă asta era fațada de care aveau nevoie...

Dintre toți lorzii a căror identitate ar fi putut să și-o asume, de ce Dumnezeu îl alesese pe Claridge? James Delacey oricum îi ura îndeajuns. Era bine că sergentul nu știa nimic despre detaliile nobilimii. Delacey nu s-ar căsători niciodată cu o sufragetă, iar dacă soția lui și-ar fi exprimat dorința să participe la o demonstrație, ar fi înfometat-o, până îl asculta, decât s-o ia din închisoare. Delacey n-ar fi glumit niciodată în privința semnelor de exclamare. Nu avea un tun cu cățeluși. Niciodată nu-și declarase afecțiunea pentru ea, spunându-i că îi păsa foarte puțin de ea. Edward nu semăna deloc cu Delacey, slavă Domnului, pentru că omul ăla îi făcea pielea de găină.

Doar că...

Acum că Edward se tunsese, acum că purta costumul ăla apretat de calitate, bleumarin... Semăna cu el. Puțin. Și îl confundase pe James Delacey cu Edward o dată. Deși atunci păruse ridicol, acum nu mai părea așa imposibil. Cu postura aia, părul tuns într-un mod respectabil, Edward părea o versiunea mai mare și mai suplă a lui Delacey. Free dădu din cap, dând la o parte acea iluzie groaznică.

Edward o conduse afară, spre o trăsură care avea, dintre toate lucrurile posibile, blazonul familiei Delacey. Furt sau falsificare? Trebuie să fie falsificare, își spuse ea. Trebuia. Dar dacă era, atunci Edward plănuise asta de ceva mai mult de câteva ore. De ce nu-i spusese? Intră în trăsură și văzu blazonul familiei imprimat în pielea moale a banchetelor.

– Edward, nu știu ce ai făcut, dar asta e nebunie curată, spuse Free panicată.

Bărbatul îi făcu semn servitorului. Servitorului! De parcă Free ar fi vrut vreodată ceva atât de ridicol precum un bărbat care nu făcea decât să deschidă și să închidă ușa pentru ea. Edward se purtă nonșalant, ca și cum era un lord, unul care-și scotea soția din închisoare în mod regulat. O urmă în trăsură și așteptă, până când ușa fu închisă.

– Te dai drept lord, continuă Free, care se așeză în fața lui. Asta sigur e o infracțiune. Și dintre toți oamenii, l-ai ales pe Claridge, care sigur o să depună plângere. Ce naiba faci?

– Nu îl imit pe James Delacey, spuse Edward.

Renunță la vocea falsă, rigidă. Slavă Domnului! L-ar fi lovit dacă n-o făcea.

– A, serios? Free se încruntă. Nu știu dacă-ți amintești, dar eram lângă tine acolo. Faci o treabă foarte proastă neimitându-l. Data viitoare când încerci să nu imiți pe cineva, încearcă să nu-i folosești titlul.

Edward își încrucișă brațele.

– Dacă m-aș fi dat drept James, m-aș fi prezentat drept onorabilul James Delacey. Nu mi-aș fi spus Claridge.

Tânăra dădu din cap.

– Asta e o chestiune tehnică. În plus, Delacey trebuie să-și primească titlul... în curând. Nu știu sigur când. În momentul de față, e posibil nici măcar să nu fie o diferență tehnică.

– Le-am spus că sunt fratele lui mai mare.

– Fratele lui mai mare? Asta o șocă. Nu are un frate mai mare.

Nu, dar Stephen pomenise existența unuia în urmă cu ceva timp. Free se încruntă când își aminti.

– Fratele lui mai mare e mort.

Edward ridică din umeri și-și mută privirea.

– Ți-am promis necromanție. Poftim.

Pe Free începea s-o doară capul.

– Asta e o idee groaznică. Claridge o să vină după tine. Dacă Edward Delacey chiar trăiește, fratele lui n-ar mai fi vicontele de drept. Ar face bucăți orice impostor.

– Așa e, dar îl cunosc pe James destul de bine cât să-l momesc să recunoască adevărul despre cine sunt în fața Comitetului de Privilegii.

Nimic din toate astea nu aveau sens. Tânăra clipi, încercând să-i descifreze cuvintele. Sunau ca și cum... ca și cum...

Probabil nu auzise bine.

– Dar tu nu ești fratele lui. Ești...

Edward Clark. Care fusese trimis în străinătate, într-o zonă de război, de către un tată care sperase la mai mult de la el... Mintea îi îngheță.

– Ești prea bătrân ca să fii el. Cât ai, 36 de ani?

– 27. E din cauza părului. Albul a apărut în doar câteva săptămâni. Par mai bătrân decât sunt de fapt.

Nu. Nu.

– Nu a fost chiar o minciună, spuse Edward, fără să o privească, însă. Ți-am zis că n-o să-ți placă de fratele meu mai mic.

– Nu ești Edward Delacey.

Vocea îi tremură.

– Am încercat din răsputeri să nu fiu el. Avocatul meu spune că pot să păstrez numele Edward Clark, și o s-o fac. Dar... Am fost el. Și e posibil să te fi lăsat să înțelegi greșit unele lucruri minore.

– Minore? Mâinile începură să-i tremure. Nu. Nu, nu ești.

Dumnezeule. Noaptea trecută. După toate articolele pe care le scrisese și toate poveștile groaznice pe care le auzise, despre ce putea să însemne căsătoria pentru o femeie, niciodată nu crezuse c-o să se trezească într-o astfel de situație.

– Pentru numele lui Dumnezeu! Știi ce înseamnă asta? Suntem căsătoriți. Nu putem să o anulăm, sunt slabe șanse să ni se accepte divorțul, decât dacă...

Decât dacă ea îl înșela, idee care i se părea și mai dezgustătoare decât să aibă un Claridge ca soț.

Își mută privirea de la el.

– Dumnezeule! James Delacey e acum fratele meu, prin căsătorie. Și nu asta era partea care durea cel mai tare. Și tu nu mi-ai spus nimic. Ai știut și nu mi-ai spus. Tu, cu necromanția ta și logica defectă. De ce?

Începu să simtă înțepături în ochi, dar nu avea să plângă. Nu avea să facă asta.

– Ți-am spus odată că dacă ai ști totul despre mine, nu m-ai dori.

– Ești un Claridge, spuse ea, simțind cum i se întoarce stomacul pe dos. Nu erai vreo canalie de speță joasă care voia să se răzbune

pentru ceva minor. Fratele tău era cel care complota împotriva mea. Ai fi putut să oprești toată treaba asta, să anulezi anularea autorizației, să-ți reduci fratele la tăcere, să-ți ocupi locul de drept. Ai fi putut face toate astea fără să te căsătorești cu mine.

– Nu eram sigur că pot să le fac pe toate la timp. Buzele i se albiseră. E posibil să mai fi durat puțin, având în vedere toată hârțogăria aferentă. Nu știam dacă doar lăudăroșenia ar fi funcționat. Dacă urma să fii arestată, trebuia să fii vicontesă. Așa, erau obligați să te elibereze, datorită rangului. Nu puteam risca să te țină închisă având în vedere ce plănuise James.

Tânăra își mută privirea de la el.

– Nu era un risc pe care să ți-l asumi tu, ci eu.

Edward dădu din cap, apoi ridică din umeri. Durea, acea expresie a indiferenței. De parcă toată emoția ei, toată grija nu însemnau nimic pentru el.

– Mereu am știut că o să ajungi să mă urăști. Ce contează dacă se întâmplă mai devreme?

– De ce nu mi-ai spus? întrebă Free, aproape disperată. Ai fi putut să nu-mi ascunzi toate astea, și după ce aflam...

Edward îi aruncă un zâmbet rece.

– E foarte simplu. Niciodată nu am crezut că o să te pot ține lângă mine. Tot ce puteam să fac era să te țin în siguranță.

Neclintirea privirii lui... Free încă-și amintea noaptea trecută. Felul în care corpurile lor se uniseră, modul în care mâinile li se împletiseră. Fusese una din cele mai minunate experiențe din viața ei. Dacă-l lăsa să facă asta din nou.

Nu. Se retrase în colțul trăsurii, cu umărul lipit de ușă.

– Îmi pare rău, Edward. Nu pot. Nu pot să fac sta.

– Știu. Niciodată nu m-am așteptat s-o faci.

Cumva, acceptarea lui o durea mai tare decât dacă i-ar fi cerut să se supună.

– Dacă aș rămâne...

Dar nu putu să continue. Dacă rămânea, s-ar fi lăsat sedusă. Era sedusă chiar acum, de speranța subită care apăru în ochii lui. Dumnezeule, cum ar zâmbi Edward dacă l-ar săruta acum. Și tot ce trebuia să facă era să... nu.

Free își trase mâna peste pielea scaunului, până când degetele îi ajunseră într-o parte a trăsurii. Trasă cifra opt și se gândi la toate

motivele pentru care se căsătorise. Cele rele, așa cum se dovedi. Și totuși, nu atât de rele.

– Dar nu pot. Nu pot să rămân, spuse Free.

Dumnezeule, ura faptul că singura persoană din partea căreia își dorea alinare în acel moment era... el.

Trăsura continuă să meargă. Habar n-avea unde o ducea. Poate la casa Claridge? Exista așa ceva? Singurul lucru pe care-l știa era că trebuia să plece înainte să facă ceva prostesc.

– Nu pot să rămân, repetă ea.

Degetele îi găsiră clanța de pe ușă.

– Știu, spuse el calm. O să găsim o soluție, draga mea. O să te las la muncă, dacă asta vrei. Nu va mai trebui să mă vezi vreodată.

Nu asta își dorea. Voia înapoi tot ce pierduse. Pe canalia ei, pe Edward Clark al ei. Nu putea să-l asculte pe bărbatul ăsta, care părea să fie aceeași persoană, doar că răspundea la „milord". N-ar fi suportat să stea cu el și să plănuiască un viitor separat. Ar fi cedat, dacă făcea așa ceva.

Întoarse clanța, cu o singură mișcare. Ușa se deschise. Trăsura se mișca într-un ritm impunător, într-o zonă rezidențială. Free nu vedea decât o ceață de case care treceau pe lângă. Trecuse o secundă de când deschisese ușa. Edward o privea confuz. Două, și începu să se întindă spre ea.

– Nu pot, spuse ea, pentru ultima oară.

Dar acum înțelese de ce spunea așa ceva. Spunea pentru că putea. Și dacă ar fi rămas acolo, exact asta ar fi și făcut.

Se ridică. Edward se întinse după ea, dar fu prea târziu. Free sări pe ușă. Aterizâ pe pietriș. Glezna aproape îi cedă, dar își găsi echilibrul și, cât de repede putu, o luă pe o alee.

– Free! îl auzi strigând-o. Free!

Trecu printr-un grajd, apoi pe o altă stradă lăturalnică.

– Free! strigă el încă o dată, doar că acum era mai departe.

Atât timp cât nu se oprea din mers, Edward nu avea s-o mai găsească.

Capitolul 21

Începu să plouă în timp ce Free căuta direcția bună. Când ajunsese la cimitir, turna deja cu găleata. Nu avea umbrelă, dar nu conta. Era vară, ploaia nu era așa rece, iar apa îi ascundea lacrimile de pe obraji.

Traversă mormintele cu grijă – trei rânduri în sus, apoi două pe orizontală – până când găsi piatra funerară simplă pe care familia ei o ridicase în urmă cu mai mulți ani.

Frederica Barton
18041867
Soră dragă
Mătușă devotată

Familia ei mai adăugase un rând după înmormântarea ei, când toți descoperiseră adevărul.

Autoarea a 29 de cărți de aventură

Free își plecă fruntea. Încă nu putea să-i înfrunte pe cei vii. Nu suporta să ofere acele explicații complicate. Mătușa ei, Freddy, era exact ce-i trebuia. Unii oamenii crezuseră că-și numise ziarul *Women's Free Press* ca o referință șireată la ea însăși. Într-un fel, era adevărat. Dar ea împărțise numele cu altă femeie, una a cărei moștenire făcuse toate aceste lucruri posibile.

Fusese ca o binecuvântare post-mortem din partea mătușii ei. Încercase să folosească banii cu înțelepciune: să nu dea niciodată înapoi, să nu lase teama să avanseze. Banii mătușii Freddy din acele douăzeci și nouă de romane plătiseră educația lui Free, casa ei și tipografia pe care o iubea.

De fiecare dată când îi era frică, Free se gândea la mătușa ei. Până acum, se temuse doar de ce i-ar fi putut face alții. Aceasta era prima oară când se temea de ea însăși.

Se lăsă în genunchi, lângă mormânt.

– Salut, Freddy.

Aproape că auzi răspunsul iritat al mătușii ei.

„Ești prea nonșalantă. Nu-mi spune Freddy. Și de ce îngenunchezi în tot noroiul ăla? Ridică-te, înainte să-ți murdărești rochia."

– Așa e. Ar trebui să-ți spun mătușa Frederica.

Dar nu se ridică. În schimb, își plimbă degetele prin iarba udă. Câteva fire de păpădie ieșiseră la suprafață. Le scoase, făcând o grămăjoară de frunze verzi și rădăcini albe. Așa înaintai prin viață, scoțând câte o buruiană pe rând. Așa avea să treacă și de situația asta. Când termina aici, avea să ia trenul înapoi spre Cambridge. Avea să-i scrie lui Edward. Puteau să stabilească detaliile separării lor prin intermediul corespondenței.

Chiar și simplul gând era dureros.

Free realiză însă că planul ei avea un defect groaznic. Polițiștii îi confiscaseră geanta cu bani la stație, iar ea fusese prea distrasă ca s-o ceară înapoi. Nu avea bani pentru un bilet. Nici măcar pentru o masă, se gândi, în timp ce stomacul îi ghiorțăi. Noaptea avea să vină în curând.

Mai mult ca sigur că Edward era dispus să rezolve toate astea. Pentru o clipă, se imaginâ stând la ușa lui și reacția bărbatului când o găsea acolo. Ar fi luat-o în brațe și ar fi ținut-o strâns, iar ea nu s-ar mai fi simțit singură niciodată. Gândul era prea tentant ca să fie luat în considerare. Era bine că nu știa unde era ușa lui.

Avea alți prieteni în Londra. Genevieve era aici. Amanda. Violet Malheur. Casa fratelui ei poate nu era complet închisă. Erau mai mulți oameni dispuși să o primească.

Dar dintr-un motiv anume, gândul îi alunecă la ultima dată când o vizitase pe Freddy, când aceasta încă trăia. Mersese cu Oliver, iar acesta o dusese în locul unde stătea atunci, casa fratelui său vitreg, ducele. Asta se întâmplase înainte ca Oliver să se căsătorească și să-și ia propria casă. Free se uitase uimită de jur împrejur și se amuzase pe seama modului nonșalant în care fratele ei acceptase luxul.

Acum, același lux nonșalant venea după ea, iar ea se temea.

Se temea de ea însăși. Nu doar că-l va primi pe Edward înapoi și-l va ierta. Se temea de cine putea să devină dacă făcea asta. Oliver locuia într-o casă imensă. Încerca să facă aproape totul ca la carte. Free se temea că și ei va începe să-i pese de decență și nu-i va mai păsa de ziar. Se temea că avea să dea înapoi și avea să se facă mică, astfel încât să se potrivească în rolul de vicontesă. Se temea că-și va mușca limba și-și va înghiți scârba, când James devenea fratele ei. Poate că ar fi putut să-și păstreze ziarul, dar sub ce formă?

Dacă Frederica Marshall devenea Lady Claridge, poate nu mai era persoana care ar face-o pe mătușa ei Freddy mândră.

– Freddy, ce să fac?

Își plimbă degetele prin iarbă.

Dar mătușa ei nu-i răspunse, iar ploaia continuă să cadă.

Dacă Free voia să nu se teamă, dacă voia să privească cu adevărat potențialul viitor în ochi, și să ia o decizie reală, nu cu Amanda sau Violet Malheur trebuia să vorbească, ci cu altcineva.

Ușa se deschise și un val de aer cald, înmiresmat de la ceara de albine și lămâie, pluti afară. Free stătea înghețată în ușă, având deja dubii în privința alegerii ei. Dar era prea târziu. Era deja acolo, îmbrăcată într-o rochie udă, încercând să se gândească ce să-i spună servitorului care o privea de sus.

Bărbatul bloca drumul dintre ea și întinderea mare de marmură de la intrare. Free vedea scaune tapițate cu catifea crem, de lux. Un tablou mai lat decât brațele ei întinse se afla pe peretele de la intrare.

Între timp, lui Free i se scurgea apă din păr.

În apărarea lui, bărbatul nu-i închise ușa în față, ridică doar o sprânceană.

– Aveți nevoie de ajutor, madam?

Tonul lui blând sugera că ducele avea o regulă în ceea ce privea caritatea și că Free părea atât de răvășită încât bărbatul crezuse că avea de-a face cu o cerșetoare.

– Nu, spuse Free. De fapt, da. Am venit...

Fusese stupid să creadă că trebuia să vină aici. Fusese stupid să-și imagineze că, doar pentru că-l întâlnise pe duce de câteva ori și acesta fusese politicos, o va primi peste noapte și îi va răspunde la niște întrebări.

Free își ridică bărbia.

– Am venit ca să mă întâlnesc cu ducele de Clermont.

Bărbatul ridică sprâncenele. Întinse, fără cuvinte, o tavă de argint.

Tânăra își bagă mâna în buzunar și scoase ceva ce fusese, odată, cartea ei de vizită. Ploaia o făcuse însă ferfeniță. Cerneala sângera în incoerență. O așeză cu grijă pe tava de argint și încercă să nu tresară.

Bărbatul se uită la cerneala aproape ștearsă.

– Domnișoara... Felicia? Poate puteți să mă ajutați cu pronunțarea numelui de familie.

Bărbatul era prea drăguț.

Cartea de vizită era un haos neinteligibil.

– Frederica Marshall, spuse ea, plină de speranță. Sora mai mică a lui Oliver Marshall. Îl cunosc pe Excelența Sa. Puțin.

Expresia bărbatului trecu de la blândă și caritabilă, la înțelegătoare.

– Sigur că da, spuse el, deși tonul lui sugera opusul. Mi-a scăpat asemănarea de familie. Vreți să așteptați în...

Trecu o clipă, cât bărbatul se gândi la opțiuni. Lui Free îi păru rău pentru el. Nu putea s-o așeze în salonul din față, cu toată catifeaua aia aproape albă. Tânăra arăta ca un câine care alergase pe un câmp plin cu noroi. Nu și-ar fi dat ea voie în camera aia impunătoare nici dac-ar fi fost uscată.

– Nu-ți face griji, spuse ea. Pot să stau la intrare. Dar nu m-ar deranja un prosop.

Bărbatul încuviință și îi făcu semn să intre. Peste câteva clipe, o servitoare aduse nu unul, ci două prosoape. Femeia o ajută să-și dea jos pelerina. Deschise ușa și o puse pe treapta din față, după care o duse să picure într-un loc mai potrivit. Free făcea ce putea ca să-și încălzească mâinile și picioarele, când auzi pași deasupra ei.

Se întoarse și-l văzu pe ducele de Clermont în capul scărilor. Era înalt și suplu, părul lui blond fiind înfoiat, ca și cum tocmai îl ciufulise.

Dumnezeule, fusese o idee proastă. Vesta lui probabil costa la fel de mult ca presa. Privirea bărbatului se opri asupra ei. Se încruntă, apoi coborî în grabă spre ea.

– Free, Dumnezeule, Free, ce ai pățit?

Tânăra dădu din cap, trimițând picături în aer. Unul aterizâ pe buza lui de sus, dar bărbatul nu păru să observe.

– Louisa, adu-i niște ceai. Și tu ar trebui să fii în fața unui șemineu.

Își puse brațul peste umărul ei acoperit de prosop și o împinse în salon. Tânăra încercă să se împotrivească. Covorul de sub ea părea să strălucească, cu fire aurii, iar ea își auzea pantofii lipăind la fiecare pas cu apa murdară. Refuză să se uite în jos, de teamă că o să vadă o întindere de pași noroioși de-a lungul întinderii albe.

Dar ducele era hotărât. Îi trase un scaun, unul dintre scaunele alea cu broderii superbe. Tânăra nu îndrăzni să facă ceva atât de cutezător cum ar fi să ia loc, dar apoi, genunchii îi cedară și făcu asta. Bărbatul îi luă prosopul și începu să-i frece mâinile.

– Ești înghețată, spuse el, pe un ton acuzator.

– O să fiu b-bine. Tremura. Trebuie d-doar să m-mă încălzesc puțin, să-ți pun câteva întrebări, după care o să te las în pace.

Bărbatul scoase un sunet, ca un reproș.

– E opt seara. Ai unde să stai? Ai ceva bani? Ai măcar o umbrelă?

– Eu... adică... am fost arestată și mi-am uitat geanta cu bani.

Era evident că ducele știa destule despre ea cât să nu fie surprins sau să i se pare ceva neobișnuit. Oftă, în schimb, și continuă să-i frece mâinile.

– Ai luat cina? Ceai? Bărbatul dădea din cap, dar se opri abrupt. Ai plâns? Ce ai pățit? Cum pot să te ajut?

Free dădu din cap. Venise să vorbească cu el, și acum nu știa cum să facă asta. Sperase să pună niște întrebări impersonale, dar bărbatul n-o trata impersonal. Dacă începea să-și spună povestea acum, sub greutatea bunătății lui, avea să izbucnească în lacrimi. Și deja lăsase apă peste tot.

– Îmi pare așa rău, se auzi spunând. Așa rău, Excelență. Nu o să vă deranjez. O să plec mâine, la prima oră a dimineții. Niciodată nu am vrut să iau de-a gata o cunoștință așa vagă. Doar că n-am știut unde altundeva să mă duc.

Mâinile lui înghețară pe ale ei. Bărbatul era în genunchi în fața ei, ceea ce părea imposibil de ciudat, din moment ce ea îi pângărea covorul cel crem. Ducele își ridică privirea spre ea, apoi oftă îndelung și se lăsă pe spate.

– Nu deranjezi, spuse el.

– Ești ocupat. Ești important. Ai o soție și copii, și...

– Și am și un frate, spuse el.

Free simți un nod în gât.

– Da, dar...

– Fără dar, spuse el, aruncându-i un zâmbet scurt. Poate că tu mă cunoști puțin. Mă gândesc că eu ar trebui să-ți spun domnișoară Marshall. Mă gândesc și să ar trebui s-o ținem pe Louisa aici, în cameră, ca să-ți apărăm reputația. Dar oricât de ciudat ți se pare ție, Oliver e fratele meu și îți sunt foarte recunoscător că-l împarți cu mine.

– Da, dar...

– Așa cum am spus, tu mă cunoști pe mine puțin. Eu te știu ceva mai bine, spuse el, mutându-și privirea. Când eram la școală împreună, Oliver îmi citea toate scrisorile primite de acasă. Eu nu aveam parte de așa ceva.

Tânăra simți cum o ușoară roșeață îi acapara obrajii.

– Așa am știut ce vreau, zise el, în timp ce-i înfășură picioarele în prosop. Așa am știut cum e să ai o familie iubitoare și o soră mai mică, care-i trimitea fratelui ei primele ei mâzgăliturі, de dinainte să poată scrie. Îmi amintesc prima scrisoare pe care i-ai trimis-o.

– Dumnezeule! Cât de jenant, spuse ea, în timp ce-și puse capul în mâini.

– I-ai dictat-o tatălui tău, continuă ducele. Și ai spus: „Dragă Oliver, te rog, întoarce-te acasă. Ce o să-mi aduci? Cu dragoste, a ta, Free" Și-mi amintesc că m-am gândit...

Frederica se simți înroșind.

– Ce mercenară!

Ducele continuă ca și cum Free nu vorbise.

– Îmi amintesc că m-am gândit că aș da tot ce am pentru o soră mai mică.

Fierbințeala îi dispăru din obraji. Free se trezi privindu-i creștetul capului, surprinsă și derutată.

– Să am pe cineva care se bucură când mă întorc acasă. Ți-aș fi trimis un milion de cadouri, dacă ai fi fost de acord să fii și sora mea mai mică, spuse el, oftând. Mă rog, având în vedere cum a tratat-o tata pe mama ta, nu cred că oferta ar fi fost primită prea bine. Așa că n-am făcut-o niciodată.

Tânăra îi cercetă fața, căutând un semn că glumea. Poate râdea puțin de ea. Însă ducele părea serios.

– Dar acum ai o familie. Toată lumea te respectă, spuse ea.

Ducele ridică o sprânceană în semn de îndoială.

– Mă rog, poate ți se spune în diverse feluri, dar în mare parte, comentariile sunt respectuoase. Ai o soție și, dacă Oliver nu se înșală complet, v-ați căsătorit din iubire. Ai copii care probabil te adoră și...

Se opri, privindu-l.

Bărbatul își mută privirea.

– Am petrecut ani întregi imaginându-mi că ești sora mea mai mică. Iubirea nu e o cantitate finită. Și da, știu că nu ești sora mea, ci a lui Oliver, îi zâmbi el. Dar chiar și așa, mă bucur c-ai venit la mine. Orice ai nevoie, e al tău. Chiar dacă e vorba doar de un prosop și o cameră pentru noaptea asta.

Tânăra nu știuse exact la ce să se aștepte. Își imaginase că-i va pune câteva întrebări abstracte și va primi niște răspunsuri la întâmplare. În mod sigur, nu se așteptase la... asta. Înghiți cu noduri și-și mută privirea.

– Speram c-o să iei cina cu mine. Minnie a ieșit în seara asta cu niște prietene, o să se întoarcă în câteva ore. Londra e sufocantă vara, iar copiii sunt cu mătușile lui Minnie pentru următoarele două săptămâni. Sunt liber și mă simțeam puțin singur.

– Excelență...

– Aș vrea să-mi spui Robert. Dacă continui cu Excelență, va trebui să nu mă mai gândesc la tine ca fiind Free, și, la cât a vorbit Oliver despre tine, nu cred că e posibil.

– Dar...

– Sau spune-mi Excelență, dacă vrei, și o să inventez un titlu pentru tine. Ceva care să ți se potrivească. Dacă tu îmi spui Excelență, eu o să-ți spun...

Bătu cu degetul de buză, în timp ce se gândea.

Free simți impulsul ciudat de a râde. Acum avea un titlu. Era Lady Claridge, o nobilă. Niciodată nu dorise să aibă vreo legătură cu nobilimea. Și totuși, tocmai acceptase un duce ca fiind fratele ei și un viconte drept soț. Toată ziua fusese cu totul imposibilă.

– Va trebui să-ți spun Ferocitatea Ta. Ca de exemplu: Vrei ceva de mâncare, Ferocitatea Ta? Probabil ți-e foame, Ferocitatea Ta.

– Termină, Excelență.

– Cum dorește Ferocitatea Ta.

Ochii îi licăriră.

– Cum vrei, dar va trebui să trec prin niște etape. Free inspiră adânc. Pot să-ți spun doar... tu, o perioadă?

– Da, Ferocitatea Ta, spuse ducele, care se ridică. Louisa, e gata baia domnișoarei Marshall?

– Da, Excelență, spuse servitoarea, care stătuse în colț. Mary mi-a făcut semn acum nici un minut.

– Foarte bine, spuse ducele... Robert. Poți s-o conduci pe domnișoara Marshall acolo?

Nu mai era domnișoara Marshall. Nu știa cine era.

Servitoarea își plecă capul și apoi se întoarse spre Free.

– Vă rog să veniți cu mine, Ferocitatea Dumneavoastră.

În ochii femeii era o licărire de zâmbet, o urmă mică a simțului umorului. Și cumva, tocmai asta o ajută să se hotărască. Acest semn mic, că servitorii ducelui de Clermont se simțeau liberi să-și exprime umorul în prezența angajatorului lor, în loc să devină niște carcase goale.

Free se ridică în picioare și traversă camera, clătinându-se.

– Veniți, domnișoară, îi spuse Louisa, cu indulgență. Haideți.

O baie caldă și niște haine uscate o ajutară pe Free să-și mai revină. Când coborî scările și intră în salon, dulcele de Clermont, Robert, cum își reaminti singură, cu un sentiment ciudat, stătea în fața șemineului, tăind pâine. Era atât de ciudat să vadă un bărbat de statura lui mânuind un cuțit. Tăie o felie groasă, strâmbă, în timp ce Free privea din ușă, firimiturile revărsându-se haotic pe covor.

Tânăra se opri, neștiind ce să spună.

– Vino. Ia loc, îi spuse el, făcându-i semn.

Free se îndreptă spre el.

– Nu știu nimic despre înveselirea surorilor, spuse el, punând felia pe furculița pentru prăjit. Nu știu nimic despre înveselirea nimănui, cu excepția copiilor care au între șase și 14 ani. Dar asta e posibil să meargă la tine.

– Ce faci? îl întrebă ea, curioasă.

– Noi facem, o corectă el. Noi pregătim cina. O să prăjim pâine și brânză deasupra șemineului și o să bem niște ceai.

Gesticulă cu furculița de prăjit pâine, cu felia periculos de aproape de flăcări. Bărbatul ridică din umeri, vinovat.

– O, vai. O s-o iau eu pe asta.

– Nu, e mai arsă, se auzi Free spunând. Îmi place gustul de ars.

Zâmbetul lui se lărgi.

– Atunci haide, ia niște pâine prăjită, spuse el, arătând spre perna aflată în cealaltă parte a focului.

Știuse că-i era foame, dar stomacul îi ghiorțăi când simți aroma pâinii care se prăjea. După ce Robert arse o parte, era doar puțin neagră, puse brânză pe ea și se aplecă din nou. Brânza începu să facă bule și să curgă pe margini. Bărbatul părea să aibă răbdare infinită când venea vorba de așteptat, întorcând pâinea prăjită, pentru ca brânză să fie topită în mod uniform. Când fu satisfăcut, îi dădu felia.

– Nu mă aștepta pe mine, spuse el, și tăie altă felie.

Free își dori să fi fost destul de politicoasă cât să-l aștepte, dar era prea înfometată ca să gândească. Așa că rupse o bucată și o băgă în gură. Brânza avea temperatura perfectă. Era destul de fierbinte cât să fie străsnică, reușind la limită să nu-i ardă cerul gurii. Pâinea i se sfărâmă între dinți, moale în mijloc, prăjită pe margini. Free aproape gemu.

– Știu, spuse Robert, lângă ea. Am mâncat pâine prăjită, făcută neinspirat pe grilajul cuptorului. Aia e doar pâine înnegrită. Nu e pâine prăjită cu adevărat dacă nu a fost făcută deasupra unei flăcări deschise.

– Mmm.

În mână îi fu pusă o cană cu ceai. Free luă o gură. Lichidul era dulce, lăptos și acru în același timp, și îi umplu gura.

– Cât de des își pregătește ducele de Clermont singur cina?

– Nu foarte des. Poate o dată pe lună, familia își scoate furculițele de prăjit și fac ce pot să mânuiesc niște pâine prăjită și brânză. Bărbatul își turnă niște ceai cu o singură mână, jonglând cu abilitate furculița. Ca să obții niște pâine prăjită bună, trucul e să încerci să nu fie prea perfectă. Nu vrei să se înnegrească prea uniform, sau să eviți s-o arzi. Nu vrei să tai pâinea prea perfect. E mai bine dacă are mai multe margini care să se înnegrească frumos.

– Asta e problema pe care o am și eu mereu, spuse Free. Trebuie să încerc să nu fiu atât de perfectă.

Robert zâmbi.

Brânza începuse să facă bule și îți privea bucata înfometat. Atunci auziră un zgomot pe hol.

Se întoarseră. O ușă se deschidea. Voci murmurau la distanță. Pentru o clipă, lui Free îi trecu prin minte o idee sălbatică, și anume că Edward... de fapt, nu, nu putea să se mai gândească la el așa. Crezuse că vicontele de Claridge venise aici. O căutase. Venise să-și ceară scuze, să-i spună cât de urât o tratase și ea urma să...

Nu știa ce avea să facă. Ceaiul i se vărsă pe fustă, iar Free realiză că mâna începuse să-i tremure.

Dar silueta care intră în cameră era a unei femei. Chiar a ducesei de Clermont. Aceasta nu clipi când își văzu soțul stând în fața șemineului. N-o întrebă pe Free ce căuta acolo. Pur și simplu intră în cameră și-și dădu jos mănușile.

– Ce bine! Seară de pâine prăjită și brânză. Aveam nevoie de așa ceva.

Soțul ei se uită cu poftă la felia din furculița lui, dar nu ezită. Îi dădu pâinea soției lui.

Aceasta se așeză pe jos, lângă el.

– Vrei jumătate?

– Da, Dumnezeule.

Poate era de vină pâinea prăjită, făcută într-un mod atât de perfect de imperfect. Poate era de vină tăcerea înțelegătoare. Poate fu faptul că se așteptase să fie tratată ca o rudă distantă, iar acum stătea pe jos cu ducele și ducesa, mâncând pâine arsă și brânză topită. Poate asta o îndemnă să vorbească în sfârșit.

– M-am căsătorit, mărturisi ea.

Mâinile lui Robert se opriră. Bărbatul o privi, cu ochii mari.

– A fost... a fost un moft, spuse ea, vorbind mai repede. Sau mai mult decât un moft. Nu știu ce a fost. Am corespondat luni întregi. Poate am fost nechibzuită. Poate crezuse că era îndrăgostită. Nu spuse asta, însă. Închise ochii. M-am căsătorit ieri-noapte.

În fața ei, ducesa luă o gură mică de pâine prăjită și se uită în jos.

– Deci te-ai căsătorit cu licență specială?

– Ar fi trebuit să întreb cum a reușit s-o obțină așa repede. Mâinile îi tremurau din nou, așa că-și puse jos cana cu ceai. Știam că e o canalie. Știam asta. Dar mereu a fost alături de mine. Credeam că pot să am încredere în el. Simți cum i se întoarce stomacul pe dos. Și după, am fost la demonstrație, am fost arestată, și el... el...

Nici ducele, nici ducesa nu spuseră nimic. Doar o priveau.

– Am fost arestată, așa cum știam c-o să se întâmple. Am fost toate înghesuite în niște celule. El a venit să mă scoată. Când spunea povestea, nu mai suna așa groaznic. Părea dulce. Aproape romantic. Doar că nu falsificase hârtiile pentru eliberarea mea.

Asta da, nemulțumire de pus în ramă. Nu exista nici o soție în toată Anglia care să se plângă de eșecul soțului ei de a comite infracțiuni.

– Mi-a spus că îl cheamă Edward Clark.

Ducesa tresări la auzul numelui și ridică sprâncenele. Se întoarse spre soțul ei, dar acesta își așeză mâna pe genunchiul ei.

– Mi-a spus că e o canalie și un fierar. Un falsificator. L-am văzut făcând asta cu ochii mei. Dar nu mi-a spus tot. Îl cheamă...

– Edward Delacey, zise Robert, încet.

Lângă el, ducesa expiră încet.

– Am avut dreptate.

Free își încleștă mâinile în pumni.

– Nu. Nu vrea să i se spună Delacey. Măcar în privința asta căzuseră de acord. Dar e vicontele de Claridge.

Ducesa își înclină capul într-o parte, analizând tavanul. Nu se uita la soțul ei.

– Ar trebui să fie o regulă undeva, că lorzii trebuie să se poarte ca niște lorzi. Când încep să falsifice sau să înșele, în general, poate fi foarte derutant pentru noi, restul.

Free încuviință cu putere.

– Începi să crezi că sunt niște oameni normali, spuse ducesa. Apoi, te trezești că li se face prezentarea.

– Pfff, pufni Robert lângă ea.

– Și nu poți să te gândești decât „Surpriză! Un lord!" Femeia dădu din cap și o bătu pe Free pe umăr. Nu suport când se întâmplă asta.

Capitolul 22

Edward găsi ferma mică de la capătul drumului. După ce o căutase pe Free noaptea trecută peste tot, fără speranță și cu o senzație de teamă, cumpărase un bilet ca să vină aici. Petrecuse noaptea într-un han, apoi ieșise să caute... Ei bine, nici el nu era sigur ce spera să găsească.

Câmpurile pline cu lavandă își legănau capetele mov în vânt, împrăștiind în jur un miros delicios. O grădină pentru bucătărie, aflată mai aproape de casă, avea varză. Margaretele plantate pe marginea drumului își ridicau capetele spre soarele dimineții, ca și cum nu aveau nici un gând, doar se bucurau de moment. Ce flori naive! Cineva putea oricând să vină să le taie. Și chiar dacă nu se întâmpla asta, iarna avea să le înghețe și frunzele, și rădăcinile.

Dar florilor nu le păsa de starea lui întunecată. Fosneau încet, legănându-se în briza ușoară, șoptind că ăsta era un loc liniștit, tăcut. Gheața nu putea să vină aici decât dacă o aducea Edward.

Era un loc primitor, nu genul de casă unde-și imaginase că s-ar retrage Lupul, mărețul pugilist al imaginației din copilăria lui.

Edward înaintă încet. Fără reticență. Știa cam ce avea să i se întâmple și, dacă era să fie sincer, primea gândul cu brațe deschise. Dar era ceva în aer care-i aprindea imaginația, ceva care-l făcea să se gândească la alte posibilități. Ar fi putut să meargă pe drumul ăsta cu Free alături. Ea l-ar fi luat de mână și l-ar fi privit, cu aerul acela de încredere deloc meritată... La naiba, se chinuia singur. Dădu din cap și se uită la margaretele de lângă el, respingându-le optimismul prostesc.

Ușa din față se deschise. Edward își ridică privirea și văzu un bărbat stând acolo, cu capul înclinat, în timp ce-l analiza. Acesta simți fiecare mușchi din corp încordându-i-se.

Ăsta. Ăsta era Lupul. Se imaginase pe marginea unui ring, cu bărbatul acesta în mijloc. Când era mic, și-l imaginase pe acest bărbat

absorbind lovitură puternică după lovitură puternică. Pictase acea luptă în ulei. Dar Lupul, Hugo Marshall, nu arăta ca bătăușul măreț din imaginația lui. Nu era Hercule. Nu era nici măcar chipeș. Era mult mai scund decât Edward. Nu avea trăsături patriciene. Era genul de bărbat pe lângă care Edward trecuse pe stradă de o mie de ori și nu se uitase de două ori la el. Purta o lavalieră lejeră și o jachetă cu petice uzate la coate. Părul îi era de un gri ca oțelul.

– Bună dimineața, spuse bărbatul, politicos. Stai în fața casei mele de un sfert de oră. Pot să te ajut cu ceva?

Edward își dădu pălăria jos. Nu era sigur dacă făcuse asta ca semn de respect sau pur și simplu voia să țină ceva. Nu știa decât că o întorcea în mâini, iar gura i se uscase, fiind incapabil să vorbească.

– Ce e? Ești bine, sir?

Domnul Marshall făcu un pas spre el.

Nu. Edward nu era bine. Nu știa cum avea să mai fie vreodată bine.

– Dumneavoastră... Reușise să spună un singur cuvânt. Sigur mai putea încă vreo câteva. Dumneavoastră... dumneavoastră trebuie să fiți domnul Hugo Marshall.

– Eu sunt.

Marshall îl privi și se încruntă.

– Și tu arăți ca... Ah, memoria mea nu mai e ce era. Au trecut ani întregi de când am avut de-a face cu înalta societate. Privirea îi rămase ascuțită și pătrunzătoare, plimbându-se peste trăsăturile lui Edward. Nu, nu te cunosc, deși îmi reamintești de... Ridică din umeri, apoi privirea i se opri pe haina lui Edward, care era prost călcată, și pe obrajii lui nerași. Hm, de ce sunt atât de sigur că faci parte din înalta societate?

Cât de mult își dorea Edward să mintă.

– Chiar așa și e.

– Ai venit pentru un scandal de familie de acum mulți ani? Dacă da, pleacă, spuse bărbatul, fluturând mâna. Nu-mi amintesc nimic din perioada aia, așa cum tocmai am demonstrat.

– Nu de asta am venit aici, sir.

Marshall ridică sprâncenele la *sir*.

– Vedeți dumneavoastră, eu sunt... Inspiră adânc, apoi își ridică capul. Sunt Edward Clark.

Nu știa nici măcar dacă Free le spusese părinților ei de existența lui.

Se părea că o făcuse. Un zâmbet amuzat apăru pe fața lui Marshall.

– Serios? Asta explică emoțiile. Dar nu-mi spune c-ai venit s-o ceri pe Free în căsătorie. Nu a vorbit de tine ca și cum ești un individ prost. Trebuie să știi că nu ne-ar ierta pe nici unul dacă... Se opri. Stai un pic. Free n-a pomenit că domnul Clark al ei făcea parte din înalta societate.

„Domnul Clark al ei." Dumnezeule, cuvintele astea îl sfâșiară.

– Sunt Edward Clark. Născut Edward Delacey. Acum, se pare, viconte de Claridge. Închise ochii. Puteți să vă adresați însă folosind titlul meu preferat: idiotule.

Marshall îl fixă cu privirea.

– Ce i-ai făcut fiicei mele, idiotule?

– Spre marele meu regret, eu... Mâinile îi erau transpirate. E... Dumnezeule, ar fi fost mai bine dacă l-ar fi lovit un fulger, chiar în momentul ăla. Nu pot... adică, se pare că m-am căsătorit cu fiica dumneavoastră.

Marshall se uită în jur, ca și cum o căuta pe Free. Când nu o găsi, se întoarse la Edward.

– Regreți că te-ai căsătorit cu fiica mea.

Vocea lui era calmă, dacă puteai să numești tăciunii reci și negri după arderea unui foc „calmi"

– Nu, spuse Edward. În nici un caz. Ea regretă că s-a căsătorit cu mine.

– A, asta e mai rău.

Era oțel în cuvintele bărbatului, o muchie atât de ascuțită, că Edward aproape o simți străpungându-l.

– Este.

Edward închise ochii și se încordă, dar nu se întâmplă nimic. Nici o lovitură în stomac, nici un pumn în față. Așteptă, mușchii i se tensionară, dar în schimb, în depărtare se auzea o pasăre care cânta fericită. Într-un final, deschise un ochi și-l văzu pe Marshall privindu-l întrebător.

– Nu sunteți... adică... după ce tocmai am mărturisit, nu o să...?

– Nu o să te bat puțin? întrebă Marshall.

– Da.

– Îmi imaginez asta chiar acum. Dă-mi o clipă și o să termin. Apoi putem să vorbim, ca niște ființe raționale.

Edward clipi.

– Poftim?

Marshall ridică din umeri.

– Fii serios. Tot ce ai spus e că fiica mea regretă că s-a căsătorit cu tine. Nu știu dacă o să regrete mai puțin dacă o să te bat. E posibil să nu fie așa. E posibil să i se facă milă de tine dacă o să te vadă cu coastele rupte și ochii înnegriți. Apoi e posibil să spună lucruri pe care nu le crede și să ajungă într-un punct mai prost decât cel în care e acum. Nu lovesc alți bărbați decât când cred că există o șansă să aibă un efect bun.

– Asta e... e...

Era alarmant de rațional.

– În plus, dacă Free ar vrea să ai un ochi negru, ai avea unul. Când avea doisprezece ani, se bătea cu băiatul vecinilor și mereu eram chemați de doamna Shapright, ca să vedem ce-i făcuse Free.

Edward simți colțul gurii tresărindu-i.

– Spune-mi, cum a ajuns un viconte să se căsătorească cu fiica mea, fără să știu?

– Nu am fost în Anglia mult timp. Nu aveam de gând să mă întorc, și când am făcut-o, nu aveam de gând să se afle. Nu voiam să fiu viconte. Voiam doar să-mi termin treaba și să plec.

– Înțeleg.

– Apoi, treburile m-au adus în calea lui Free. Și... și...

– Și te-a dat peste cap.

Era o urmă de zâmbet pe fața lui Marshall.

– Exact. Nici măcar nu știu cum s-a întâmplat. Într-o clipă, eram cinic în privința lumii, iar în următorul, eram cinic în privința tuturor lucrurilor, mai puțin în privința ei. A fost de-a dreptul ridicol.

Și totuși, nu era ridicol deloc. Își amintea fiecare clipă a primelor lor săptămâni petrecute împreună. Când Free îi spusese de lupta Hammersmith-Choworth. Când bătuse la ușa camerei lui Smith, chemând-o pe servitoare, iar el sărise pe geam. Când îl privise în ochi și-i spusese că el vedea numai apa, nu și trandafirii. Nu era ridicol că o iubea. Era cel mai rezonabil lucru de pe planetă. Nu realizase că scotocea prin acele prime amintiri, până când Marshall nu-i făcu semn să continue.

Edward dădu din cap.

– Singurul lucru pe care-l știam era că dacă Free o să afle adevărul, dacă afla totul despre mine, nu mă va accepta niciodată. Așa că nu i l-am spus. Și... Înghiți cu noduri. Fiica dumneavoastră poate să fie destul de impulsivă uneori. Teoretic vorbind, dacă un bărbat se întoarce după o absență lungă, cu o licență specială și un motiv groaznic să vă căsătoriți, ei bine... Ridică din umeri și se pregăti pentru ce va urma. Domnule Marshall, nu știu ce ar vrea Free, dar pentru numele lui Dumnezeu, nu mă lăsați să scap așa ușor. V-am mințit fiica. Am păcălit-o ca să se căsătorească cu mine, iar acum, suferă. Ar fi mult mai ușor dacă m-ați bate până la sânge.

Marshall ridică din umeri.

– Îmbătrânesc. Nu mai bat pe nimeni până la sânge înainte de micul dejun. O să-ți prindă bine să fierbi puțin. Intră, hai să-mi cunoști soția.

Edward îl privi derutat.

– Nu înțelegeți? Am petrecut noaptea cu fiica dumneavoastră, mințind-o.

Marshall inspiră adânc și dădu din cap.

– Ai petrecut ceva timp vorbind cu Free? Dacă aș bate un bărbat pentru că a petrecut noaptea cu ea, s-ar supăra pe mine. Mi-ar spune că asta înseamnă că un tată deține corpul fiicei lui, și am avut deja cearta asta de două ori. Nu o s-o repet.

– Dar...

Domnul Marshall scoase un sunet iritat.

– Privește lucrurile din punctul meu de vedere. Nu am decât partea ta de poveste și, așa cum singur recunoști, ești un mincinos. Așa că nu pot să am încredere în ce spui. E posibil să treci printr-o perioadă mai grea în căsătorie, dar poți și să te revanșezi față de ea. Eu o să fac tot ce pot ca să nu te rănesc permanent, pentru că asta ar face Crăciunurile ciudate mulți ani de acum încolo. Dacă ea o să te dea la o parte, atunci o să am momentul meu.

Marshall îi aruncă un zâmbet deloc plăcut.

Pentru o clipă, Edward avu impresia că o să-i ia capul foc. Nu așa crezuse că va decurge conversația asta. Deloc. Și în mod ciudat, asta îl făcu în sfârșit să simtă că știa ce făcea, pentru că senzația aceea, de a fi întors pe dos, îi era foarte familiară.

Închise ochii.

– Văd că Free a moștenit asta de la dumneavoastră.

– Ce anume?

– Abilitatea de a îngenunchea lumea.

Urmă o pauză lungă.

– Nu, spuse Marshall într-un final. Ar trebui să intri și s-o cunoști pe mama ei.

– Deci o să te întorci în Cambridge.

Genevieve stătea lângă Amanda, pe canapeaua lungă. Fustele lor nu se atingeau. Amanda o trăsese pe a ei când Genevieve luase loc. Dar ședeau suficient de aproape încât inima Amandei să bată într-un ritm jos, insistent.

– Trebuie, spuse ea. Alice s-a ocupat ieri singură de ziar și dacă nu mă întorc până după-amiază, nu o să se odihnească deloc.

– Free s-a întors?

Amanda se gândi la asta. Se simțise aproape vinovată când sora ei le ținuse un discurs polițiștilor, când le arestaseră. Se aflaseră în cealaltă parte a parcului față de Free, iar Maria o apucase pe Amanda de braț cu o mână, și pe Genevieve cu cealaltă. Spusese că era epuizată, menționă că era însărcinată și, prin urmare, Amanda nu fusese dusă la închisoare, cu femeile care se aflau mai aproape de Free.

Amanda se folosi de libertate ca să trimită un mesager la stația de poliție, Free fusese eliberată câteva ore mai târziu, așa că nu erau îngrijorări în privința asta.

– Free n-a spus când o să se întoarcă, spuse Amanda. Dar e proaspăt căsătorită. Bănuiesc că a fost destul de ocupată noaptea trecută.

Genevieve făcu ochii mari.

– Căsătorită! Nu știam nimic despre asta. Fratele ei știe? Jane?

– Totul s-a întâmplat... brusc, explică Amanda. Deși nu a fost chiar brusc pentru mine. Doar stăm în aceeași casă. E îndrăgostită de câteva luni, zâmbea de fiecare dată când primea o scrisoare de la el, se purta de parcă câștigase premiul cel mare la un concurs. O să fie distractiv s-o tachinez când...

În acel moment, Amanda realiză ceva foarte important. Între planificarea demonstrației, împăcarea cu sora ei și bucuria petrecerii timpului cu Genevieve, nu observase un lucru.

– O, nu! exclamă ea. Își puse capul în mâini. Urma să zic când o să ne întoarcem amândouă în Cambridge. Dar tocmai mi-am dat seama.

– Vai! Genevieve se prinse și ea și se strâmbă. Tu locuiești cu ea. O să...

Făcu o pauză, delicată.

– O să mă dea afară? Amanda dădu din cap. Nu, n-ar face așa ceva. Dar nu știu dacă-mi convine să locuiesc cu un cuplu proaspăt căsătorit. E posibil să fie puțin ciudat.

Nu doar puțin, bănui ea. Free îl sărutase pe Edward în public. Dumnezeu știa ce se întâmpla în spatele unei uși.

– Ce o să faci?

– O să petrec mai mult timp în Londra. Ar avea sens, având în vedere ce scriu în articolele mele. Dar e bine. Înseamnă că o să-mi văd sora mai des. Și Maria spune că Toby vrea să mă vadă. Nu mi-am mai văzut fratele mare de foarte mult timp.

Dar inima nu-i bătea cu putere pentru că se gândea la Maria. Nu o privi pe Genevieve, dar tot se înroși.

– Ai putea să mă vezi mai des și pe mine, spuse Genevieve.

Tonul ei era relaxat și... și...

Nu. Amanda nu avea să se gândească cum mai era. Nepoftit, cuvântul îi apăru în minte.

Cochet.

Aproape că flirta, iar Amanda se străduise să vadă tot ce făcea Genevieve în lumina prieteniei, nu a flirtului. Nu mai mergea însă așa bine.

– Asta ar fi foarte plăcut.

Suna prea rigid.

Genevieve se întinse și își puse mâna pe genunchiul Amandei. Fu o atingere ușoară, tandră. O atingere prietenească. Doar asta putea să fie.

– Foarte bine. Atunci așa rămâne. Mi-ar plăcea să te văd mai des.

Amandei i se uscase gura. Iar mâna lui Genevieve nu se mișcă. Rămase acolo, pe piciorul ei.

– Da, spuse Amanda stângaci. Și mie mi-ar plăcea să... te văd mai des.

Acea pauză făcu să pară că ce spusese avea dublu înțeles. Și chiar așa era. În cea mai mare parte, era neintenționat din partea ei. Simți cum se înroșește.

Apoi, Genevieve își mută mâna în sus câțiva centimetri. O distanță atât de neînsemnată pentru ea, atât de arzător de dureroasă pentru Amanda. Acea distanță transformă locul în care se afla mâna de pe genunchi în coapsă.

Dacă Genevieve ar fi fost la colegiul Girton, cu Amanda, printre femei care vorbeau în mod regulat de astfel de lucruri, Amanda ar fi știut exact cum să interpreteze acel gest. I-ar fi luat mâna într-a ei și ar fi sărutat-o.

Dar Genevieve mersese la o școală de elită, decentă. Își petrecuse timpul într-o societate politicoasă, cu domnișoare care erau, ei bine, domnișoare. Cel mai probabil, tânăra nu-și dăduse seama că Amanda fierbea, cu o dorință care nu era reciprocă.

– Crezi c-ai vrea chiar să stai cu mine cât ești în oraș? spuse Genevieve.

Amanda tresări, retrăgându-se din raiul atingerii lui Genevieve.

– Nu! spuse ea, pe un ton ascuțit. Nu, nu cred că e o idee bună. Ești foarte bună. Și o prietenă bună. O prietenă minunată. Dar ești atât de... Genevieve nu se mișcă, având o roșeață în obraji. Atât de inocentă, termină Amanda.

Genevieve pufni.

– Am petrecut ultimii zece ani ca secretară socială a doamnei Marshall, care conduce un spital și o organizație caritabilă pentru etica medicală. Ce anume din poziția asta te face să crezi că sunt inocentă?

Amanda înghiți.

– Nu am vrut să zic că ești *inocentă* inocentă. Voiam să spun... că... Nu toate femeile sunt la fel. Unele dintre noi nu vrem să ne căsătorim, pentru că vrem alte lucruri de la viață.

Genevieve se ridică și se apropie de ea.

– Eu nu m-am căsătorit. Vreau alte lucruri de la viață.

– Alte lucruri diferite, șopti Amanda.

– Încerc să mă îmbrac decent și să vorbesc politicos. Genevieve se apropie prea mult. Amanda, nu fac toate lucrurile astea pentru că sunt prea inocentă.

Acum era atât de aproape, că Amanda putea să vadă că pielea tinerei nu era chiar perfectă. Avea niște pistrui pe nas. Trei pistrui adorabili, numai buni de sărutat.

– Le fac pentru că trebuie să te prefaci că ești decentă pe dinafară, atunci când nu ești în interior. Când vrei alte lucruri, diferite.

O, Dumnezeule. Era prea mult. De luni întregi, încercase să n-o vadă pe Genevieve în lumina asta. Încercase și eșuase. Niciodată nu eșuase atât de mult ca acum. Niciodată nu sperase atât de dureros ca acum. Inima îi bătea cu putere.

– Vezi tu, mereu te-am admirat, spuse Genevieve. Dar în ultimele luni, după ce te-am ascultat vorbind în parlament și te-am văzut devenind mai încrezătoare, pe măsură ce te întorceai în societate, m-am trezit admirându-te și mai mult. Și mai mult. Și sperând că poate și tu mă admiri pe mine.

Acum nu mai avea cum să înțeleagă greșit ce-i spunea. Nu când Genevieve o luă pe Amanda de mână și i-o lipi de inima ei.

Amanda înghiți.

– Cum ai știut ce vrei? Eu însămi nu am înțeles, până nu am mers la Girton și cineva mi-a explicat.

Genevieve pur o privi și simplu.

– Am înțeles, pentru că te-am întâlnit pe tine.

Amanda se simți agitată. Naivă și fericită, emoționată și aprinsă.

– Te-am întâlnit pe tine și, dintr-odată, tot ce mi-a spus sora mea vreodată despre soțul ei a început să aibă sens. Amanda nu se putu abține. Întinse mâna și o mângâie pe Genevieve pe obraz, plimbându-și degetul peste pistruii de pe nasul ei. Așa că permite-mi să repet întrebarea. Știu că încerc să fac tot ce pot ca să fiu decentă. Dar crezi că există vreo șansă să vrei să fii indecentă cu mine?

Degetul Amandei ajunse pe buzele lui Genevieve. Erau de un roz pal, atât de perfect de dulci. Își plimbă degetele peste ele. Buzele lui Genevieve se despărțiră.

Amanda se aplecă.

– Sunt nebună după tine.

Genevieve zâmbi și privi în sus. Amanda îi simți respirația pe buze, caldă și dulce.

– Bine, șopti Genevieve. Buzele li se întâlniră. Genevieve îi dădu drumul la mână, doar ca s-o ia în brațe. Și într-un final, ultimele temeri ale Amandei se opriră, zgomotos, delicios, cu forță. Bine, șopti Genevieve pe buzele ei, din nou. Și eu sunt nebună după tine.

Trăsura pe care o închiriase Robert de la gară se opri în fața casei părinților lui Free.

– Ei bine, vrei să te aștept aici?

Era ridicol. Free era femeie în toată firea. Avea propria ei afacere, cu paisprezece angajați cu normă întreagă și mulți alți scriitori. Dar în clipa aia, nu voia decât să se ducă acasă și să se ghemuiască în brațele mamei ei. Nu era însă momentul pentru așa ceva. Se întoarse spre Robert.

– Intră, zise ea simplu. Și mulțumesc pentru noaptea trecută și pentru dimineața asta. Mă simt...

Nu mai bine, în nici un caz. Dar era mai liniștită.

Robert și Minnie îi dăduseră o explicație lungă despre cum își petreceau timpul. Minnie stătuse trează cu ea până la unu dimineața. Tânăra avea propriile ei greutăți: devenea anxioasă când era în mulțimi, iar faptul că devenise ducesă nu-i vindecase problema. Așa că se adaptaseră. Făcuseră să le funcționeze relația.

Free nu voia să fie vicontesă, dar era prea târziu pentru asta. Singurele întrebări erau ce fel de vicontesă voia să fie și cum avea să se înțeleagă cu vicontele ei.

Robert o privea, întrebându-se cum avea să-și termine propoziția.

– Mă simt mai importantă, spuse ea.

Bărbatul își întoarse capul și zâmbi. Un zâmbet timid, ca și cum se simțea jenat de recunoștința ei.

– Cu plăcere, Ferocitatea Ta.

Pentru o clipă, tânăra se întrebă dacă pe Robert l-ar deranja să fie luat în brațe. Apoi bărbatul se foi pe locul lui, se uită la mâinile lui și tânăra fu destul de sigură că nu l-ar fi deranjat. Alunecă pe scaun și-și puse brațele în jurul lui.

– Mulțumesc, pentru că ai fost fratele meu când aveam nevoie de unul.

Bărbatul o bătu ușor pe spate. Când Free se retrase, Robert tuși.

– Sigur că da. Dar vocea lui era prea aspră. Sigur că da.

– Intră, spuse ea. Părinții mei se vor bucura să te vadă.

Bărbatul se îndreptă.

– Nu știu... E... E mai complicat de atât. Nu vreau să deranjez și având în vedere trecutul ciudat al familiilor noastre...

– Haide, insistă Free, dându-și ochii peste cap. Dacă nu o să fii lângă mine, o să izbucnesc în lacrimi când o s-o văd pe mama, și

asta o să fie foarte jenant. După toate chestiile prin care am trecut în ultimele zile, nu poți să mă supui la așa ceva.

Robert o privi pentru o clipă. Era clar că bărbatul nu avea frați mai mici sau surori, dacă chiar crezuse un cuvânt din tot ce-i spusese. Era prea sensibil când venea vorba de vinovăție.

– Foarte bine, dacă insiști, spuse el, pe un ton obligat.

Dar nu părea obligat. Arăta mulțumit. O ajută să coboare din trăsură și legă caii. După ce se ocupă de asta, îi întinse brațul și o conduse spre casă.

Când bătu la ușă, realiză că ceva era în neregulă. În tot timpul cât se plimbaseră pe drum, cineva trebuia să-i fi văzut. Dar nici tatăl ei și nici mama nu apăruseră în prag.

Era însă prea târziu să-și pună întrebări. Auzi un zgomot înăuntru și apoi mama ei deschise ușa.

Inima lui Free se opri. Mama ei... Dumnezeule, mama ei. Ochii îi erau întunecați. Fața ridată. Free nu o mai văzuse arătând așa de la moartea mătușii Freddy, în urmă cu câțiva ani. Îi luase mamei ei câteva luni ca să scape de acea înfățișare, cea lovită de durere, care spunea că lumea o trădase. Acum, revenise, și singurul lucru la care se putu gândi Free fu că se întâmplase ceva groaznic.

– O, slavă Domnului, spuse mama ei.

– O, nu, vorbi Free peste ea. Ce s-a întâmplat? E vorba de Laura și de bebelușul ei?

Mama ei scânci și își duse mâna la inimă.

– Ce s-a întâmplat cu Laura?

– Deci nu e Laura? Atunci...

Urmă o clipă în care se priviră, confuze. Apoi o altă clipă, în care mama ei oftă cu putere.

– Free, mi-am făcut griji pentru tine.

Tânăra se uită în jur.

– Pentru mine? De ce pentru mine? Sunt...

Se pregăti să spună „foarte bine", dar nu era adevărat. Nu mai știa cum se simte.

Apoi, mama ei o luă în brațe și o trase aproape. Era de-a dreptul ridicol. Free se descurcase singură ani întregi. Era prea mare ca să-și îngroape capul în șorțul mamei și să plângă. Dar cumva, când mama ei o ținu în brațe, sunetul respirației ei, senzația umerilor

ei, mirosul aparte al săpunului ei... Toate se combinară să-i ofere o senzație de confort. În ultimul timp, nu avusese parte de prea mult confort.

Apoi mama îi șopti la ureche.

– Nu-mi pasă ce spune tatăl tău. Nu trebuie decât să-mi faci semn, ca să mă întorc în bucătărie și să-i înfig un cuțit în spate.

Free se dădu în spate. Senzația de confort dispăru, lăsând-o nesigură.

– Pe cine plănuiești să omori?

– E aici. Mama ei arătă spre casă. Claridge.

Mâinile lui Free se răciră.

– Și jur pe Dumnezeu, nu mi-am crescut fiicele ca să devină jucăriile unor lorzi dezgustători. Nu știu ce s-a întâmplat, cu ce te are la mână, dar dacă a făcut ceva ca să te rănească, o să plătească. Pot să mă spânzure. Eu...

Se opri, inspiră adânc și se uită în dreapta.

Era bine că mama ei tăcuse. Gândul că cineva l-ar înjunghia pe Edward în rinichi nu o făcea pe Free să se simtă mai bine.

– Dar mama ei se uita la bărbatul de lângă Free.

– A, continuă ea, pe cu totul altă voce. Excelență. Ce... Ce neașteptat să vă văd.

Femeia își aranjă fusta și zâmbi.

Nimic rațional nu trecea prin mintea lui Free. Nu avea nimic de spus ca să-și aline mama. Ce îi veni în minte fu: „Care e diferența dintre un lord și o algă?"

Nu auzise niciodată gluma asta. Cu toate astea, nu avu nici o problemă să-și găsească singură răspunsul. „Unul e o chestie alunecoasă, lipicioasă și dezgustătoare. Cealaltă e necesară pentru funcționarea bună a iazurilor cu apă dulce." Era imposibil și profund de nepotrivit.

Era destul de sigură că asta era dovada că rațiunea calmă îi alunecase ușor printre degete. Încă cinci minute și va începe să se uite în gol, râzând din nimic.

„Care e diferența dintre un lord și o grămadă de bălegar de cal?"

Asta era prea ușoară.

„Unul dintre ei miroase groaznic. Celălalt, dacă e aplicat în mod regulat, crește productivitatea câmpurilor."

Însă ar fi putut spune același lucru și despre doamne. Iar acum și ea se număra printre ele.

Lângă ea, mama ei și Robert încă vorbeau.

– Nu trebuie să spui asta, zicea ducele. O s-o fac eu, dacă trebuie. Vor trebui să treacă prin Camera Lorzilor ca să mă spânzure și am circumstanțe atenuante. Precum faptul că Claridge e o lichea. Nu mă vor condamna niciodată. Dar... Bărbatul se încruntă. Nu, îmi pare rău. Înainte să fiu de acord cu o crimă cu martori, ar trebui să vorbesc cu Minnie. O să aibă o idee mai bună.

Un zâmbet apăru pe fața mamei ei.

– Ești o persoană pe care e util s-o cunosc. Vrei să...

Să intre? Să fugă? Free nu era sigură ce voia. Nu voia ca mama și fratele ei să-l omoare pe Edward, deși probabil că glumeau. Robert, cel puțin, glumea. Nu era chiar așa sigură în ceea ce o privea pe mama ei. Dar nu voia să-l vadă. Nu voia să-l simtă aproape, aproape la fel de mult cât voia acest lucru. Se temea că dacă-l vedea, Edward avea s-o farmece să se conformeze.

Inspiră adânc.

– Putem să amânăm moartea inevitabilă a lui Claridge, spuse ea. Cel puțin până vorbim cu Minnie. Și până...

Edward apăru pe hol, în spatele mamei ei. O văzu și se opri.

Sau poate lumea lui Free fu cea care se oprise. Inima i se opri din bătut. Aerul se opri din a-i mai circula prin plămâni. Fiecare atom al ființei ei păru să se oprească.

„Care e diferența dintre un lord și soțul tău?"

Nici una. Nu era nici o diferență.

Capitolul 23

Free stătea la șapte metri întregi de Edward, o distanță reală, solidă și sigură. Bărbatul petrecuse noaptea făcându-și griji pentru ea. Acum, tânăra era separată de el de doi pași, pe de-o parte, și de o mare de minciuni, pe de alta. Edward nu știa dacă va putea să ajungă la ea.

– Free, îmi pare rău, spuse el.

Privirea ei deveni un perete impenetrabil. Cel puțin nu se întorsese ca să plece.

– Îmi pare groaznic de rău. Am stricat tot. Absolut tot. Ce am făcut e de neiertat.

Free nu se mișcă.

– E de neiertat. Știu că n-o să vrei să mai ai de-a face cu mine. Orice îți dorești, o declarație scrisă că n-o să intervin în afacerea ta, promisiunea că o să păstrez distanța, orice vrei, Free, o să-ți ofer. Îți datorez măcar atât.

Tânăra deschise gura o dată, o închise, dădu din cap și deschise gura din nou.

– De ce ai făcut așa ceva? reuși să spună. De ce nu mi-ai spus? De ce nu mi-ai zis?

– Pentru că sunt prost. Și egoist. Niciodată n-ar fi trebuit să te cer în căsătorie.

Free ridică o mână.

– Nu asta am vrut să spun. Sigur știai că o să aflu, și încă curând. De ce nu mi-ai spus adevărul dinainte?

– Pentru că... Bărbatul se încruntă. Pentru că știam că n-o să te căsătorești cu mine. Voiam să mă asigur c-o să fii în siguranță și, cum am mai spus, a fost vorba și de o doză serioasă de egoism.

Nu avea nici un motiv bun pe care să i-l spună, doar senzația de boală a inimii, de panică provocată de gândul că ar fi putut s-o piardă, la ce i s-ar putea întâmpla dacă nu era el...

– Nu are sens, spuse Free. Nu știu eu dacă ți-aș fi întors spatele, în cazul în care mi-ai fi spus adevărul. Cum poți să știi tu?

Edward înghiți cu noduri. Inima îi bătea un ritm dureros în piept.

– Sigur știai că ce faci nu are nici un viitor. Așa că de ce ai făcut-o? Nu a meritat șansa ca eu să accept?

Totul îl durea. Edward dădu din cap.

– Nu știu nimic despre planificarea viitorului, spuse el. Mereu am presupus...

Tânăra ridică o sprânceană.

– Că orice o să mi se întâmple o să fie groaznic, indiferent ce aleg.

Tânăra expiră îndelung și se uită în jur. Abia atunci Edward realiză că stăteau pe holul părinților ei, înconjurați de tatăl ei, mama ei... Dumnezeule, bărbatul care stătea acolo era ducele de Clermont, iar Edward nu voia să știe ce căuta aici.

Free oftă.

– Hai, vino la o plimbare cu mine, îi făcu ea semn.

Mama ei tresări, încruntându-se, dar nu spuse nimic.

Free se întoarse și ieși pe ușa din față, în soare. El o urmă. Însă tânăra nu-l aștepta afară. O luă la stânga și începu să se plimbe pe alee. El merse după ea, simțindu-se ca Euridice, care îl urma pe Orfeu afară din iad. Doar că avea cea mai ciudată senzație, cum că dacă Free avea să privească în urmă, ea avea să fie cea care dispărea, nu el. Tânăra îl luă pe un drum bătătorit, prin câmpuri, peste un deal, pe un dig, spre niște copaci care se aflau de-a lungul unui râu. Câteva pietre mari încadrau malul. Free se așeză pe una, aranjându-și fusta, după care îl privi.

Dumnezeule, ochii ei. Niciodată nu mai voia să-i vadă privirea așa. Atât de rănită, atât de nesigură. El îi făcuse asta.

– Dacă te ajută cu ceva, mereu am știut că nu te merit.

– Ce ciudat! Eu am început să am dubii în privința asta abia acum douăzeci și patru de ore.

Edward se așeză în fața ei.

– Da. Cu cât mă cunoști mai bine, cu atât o să ai dubii mai mari.

Tânăra închise ochii.

– Cum poți să fii atât de sigur?

– Pentru că-i rănesc pe toți cei pe care-i iubesc. L-am convins pe prietenul meu cel mai bun de când eram mic și pe fratele lui să

spună ceva, iar tata a pus să fie biciuiți în fața mea. Edward își lăsă privirea în jos, iar următoarele cuvinte le rosti încet. Și asta nu e cel mai rău.

– Ce e mai rău?

Cea mai rea era o amintire întunecată, răsunătoare, una care uneori părea să i se fi întâmplat altcuiva.

– Ți-am spus că am stat cu un fierar, lângă Strasbourg. Asta a fost pedeapsa tatălui meu pentru alegerile pe care le făcusem.

Tânăra încuviință.

– A fost o pedeapsă minunată, spuse Edward. Am stat acolo doi ani. Fierarul a fost plătit să aibă grijă de mine, dar bănuiesc că tata credea că „lucrez" și că o să urăsc asta. N-a fost așa. Fierarul m-a învățat mai multe lucruri, cum ar fi să potcovesc un cal. Își pierduse propriul fiu cu câțiva ani înainte și niciodată nu m-a tratat ca pe o povară. L-am iubit. Vocea i se înăspri la ultimele cuvinte, dar Edward dădu din cap. Mi-a arătat cum să lucrez metalul. Numele lui era Emile Ulrich.

Tânăra încuviință din nou.

– Apoi, Strasbourgul a fost ocupat. M-am gândit să plecăm de acolo. Nu am reușit și am fost luat de Soames, după prima mea încercare de falsificare. Ulrich a aflat ce s-a întâmplat și a venit la Soames, hotărât să mă ia înapoi. A început să răspândească vorba despre ce făcea Soames, că mă ținea într-o pivniță. Edward înghiți și-și mută privirea. A fost prima persoană pe care Soames m-a făcut s-o implic în rezistență. L-au împușcat în fața mea.

Tânăra inspiră lent. Ochii ei îl duceau cu gândul la nori de furtună aflați la orizont și imposibil de citit.

– Ce ai făcut? întrebă ea.

– Ce puteam să fac? Nu aveam cum să evadez și eram atât de dat peste cap, că n-aș fi știut ce să fac cu o astfel de ocazie nici dacă mi s-ar fi oferit. Am rămas ca falsificatorul companion al lui Soames, crezând ce voia să cred. Oamenii spun uneori că au pierdut orice speranță pentru ei înșiși. Ridică din umeri. Rareori se referă la situația prin care am trecut eu. Am pierdut orice noțiune de sine luni întregi. Nu exista viitor sau trecut. Doar el și perspectiva durerii. M-a ținut până când francezii au pierdut Parisul și au cerut pace.

Free îl privi.

– Într-un final, am plecat. Prietenul meu Patrick a venit și a avut grijă de mine până când mi-am revenit destul cât să poată să plece. Am petrecut mulți ani plimbându-mă prin Europa, șlefuindu-mi talentul de falsificator, învățând cum să comit infracțiuni și să nu fiu prins. Edward nu o putea privi. Mi-a luat ani întregi să înțeleg exact ce se întâmplase. Când am făcut-o, m-am întors. Soames era în continuare acolo și chiar se bucura de succes. Știam destule despre el cât să schimb toate astea. Așa că am falsificat scrisorile potrivite și am preluat controlul conturilor lui. Am lăsat dovezi că în timpul războiului fusese de ambele părți. Apoi i-am luat banii și l-am lăsat să fie tras la răspundere pentru ce făcuse. Așa mi-am deschis o afacere. Mereu m-am așteptat să fiu descoperit. În fiecare zi. Sunt momente când mă întreb dacă nu e totul o minciună. Dacă nu sunt în continuare în pivnița aia, atât de terorizat, că nu pot să fac față adevărului.

Free îl asculta în timp ce vorbea, întrerupându-l foarte rar.

– De asta nu mi-ai cerut să te iert?

– Nu văd cum ai putea să faci asta.

Vocea lui deveni foarte joasă.

– Nu? Free îl privi în ochi. Nu vezi?

– Încerc să nu mă mint.

– Ai intrat în viața mea. Ai găsit dovezi care demonstrează că alte ziare îmi copiau rubricile. Mi-ai salvat unul din scriitori de la denigrare sigură și posibil arest. M-ai salvat dintr-un incendiu. M-ai salvat din închisoare. Și da, m-ai și rănit. Dar chiar crezi că te-ai minți singur, dacă ai crede că te pot ierta?

Edward dădu din cap. Nu era o negare. Nu era nici măcar sigur ce era.

– Crezi că aș putea să aud ce mi-ai povestit și n-aș sângera pentru tine? Vocea lui Free tremura acum. Crezi că te-aș condamna, dacă aș auzi acea poveste, sau că aș fi de acord că erai lipsit de speranță? Niciodată n-am renunțat la speranță așa ușor și, indiferent cât m-ai rănit, te iubesc prea mult ca s-o fac acum.

– Free.

Edward abia putea să vorbească.

– Deci. Tânăra se ridică, frecându-și mâinile. Nu crezi că poți să ai un viitor cu mine. Nu crezi că lucrurile pot fi minunate între noi

doi. Recunosc că avem niște lucruri pe care trebuie să le discutăm despre viitorul nostru. Tânăra respinse acele lucruri, întregul lor stil de viață, cu o mișcare a capului. Dar dacă ai impresia că nu putem să ne rezolvăm problemele, te minți singur. Nu toate adevărurile sunt amare, și nu toate minciunile sunt dulci.

Inima lui tresări.

– Free, nu știu...

Tânăra se îndreptă spre el. Iar apoi, spre șocul lui, îl luă de mâini.

– Înțeleg, spuse ea. Înțeleg de ce ai făcut ce ai făcut. Înțeleg de ce nu mi-ai spus. Toată viața ta te-a învățat că nu poți să te aștepți la nimic bun, decât dacă îl furi. M-ai vrut pe mine. M-ai furat. Nu te-ai așteptat să mă și păstrezi. Pot chiar să te iert pentru asta.

Inima lui, rece și stafidită cum era, se trezi la viață, bătând într-un mod pe care Edward nu-l înțelegea. Nu putea s-o privească în ochi. Părea atât de genială, atât de neatins. Și, cu toate astea, era acolo și îl atingea, ca o sfidare a tuturor așteptărilor lui. Asta nu avea cum să se întâmple. Nu putea să fie real. Dar degetele ei chiar erau întrepătrunse cu ale lui, încălzindu-l din exterior.

Trăsăturile ei deveniră mai blânde.

– M-ai mințit în privința familiei care te-a respins. Știam că nu mi-ai spus adevărul când m-am căsătorit cu tine, și cu toate astea, m-am căsătorit cu tine. Ei te-au respins. Am fost rănită când am aflat adevărul. Dar la fel de rănită am fost și de gândul că tu credeai că te-aș respinge.

Își ridică cealaltă mână și îl mângâie pe obraz. Edward expiră.

– În continuare știu cine ești, Edward. Și dacă-ți aduci aminte, nu m-am îndrăgostit de un bărbat care s-a prezentat ca fiind cel mai onorabil individ din Anglia. M-am îndrăgostit de o canalie.

Simțea că așa era iertarea. Niște cuvinte dulci, în care nu îndrăznea să creadă.

– Așa că da, Edward, cred c-aș putea să te iert. Vocea îi tremură. Dar nu poți să-ți tot repeți că sunt o minciună, una de lângă care trebuie să pleci. Dacă o să facem *asta*, orice o să devină, trebuie s-o facem împreună.

Edward aproape că nu o auzi. Free spusese „dacă" Spusese că putea să-l ierte. Edward nu știa ce să facă cu amestecul ăsta derutant și dureros de emoții.

Degetele ei se plimbară peste bărbia lui. Free îi ridică în sus bărbia, pentru ca Edward să-i întâlnească privirea.

– Vino la mine când ești dispus să faci asta.

Edward nu se gândise niciodată la viitor, până acum. Se ferise de asta în toți acești ani. Păruse ceva la fel de imposibil de realizat ca și deslușirea trecutului său. Dar când închise ochii, nu se gândi la o pivniță întunecată. Își aminti cum fusese în camera din spate a audierii comitetului, de ieri-dimineață.

„Suntem genul ăla de prieteni", insistase Patrick.

Și chiar erau. Stephen și Patrick fuseseră constantele din viața lui, cei doi oameni pe care nu-i uitase niciodată. Erau ficși. Nu erau o minciună. Nu-l trădaseră, iar el... Cât de ciudat! Nici el nu-i trădase. Îi luă câteva minute să înțeleagă asta și ceva mai mult timp, cât tot procesa acest gând uimitor în minte, ca să încerce să-și imagineze ce însemna asta.

Poate că pesimismul era o minciună la fel de mare ca optimismul. Scoase carnetul pe care-l purta mereu cu el. Desena ca să-și amintească toate detaliile pe care memoria lui inconsistentă și nesigură le dădea la o parte. De-a lungul lunilor, desenase o sută de schițe cu Free. Începuse una, cu ea stând în fața presei ei, când îl întâmpinase, în urmă cu numai două nopți. Îi desenase fusta, încrețindu-se în briză, ochii ei, luminându-se după ce-l recunoscuse.

Ca toate celelalte schițe pe care le făcuse cu ea, și ăsteia îi lipsea ceva, ceva atât de fundamental, atât de necesar încât știa că nimic nu-i va ieși bine dacă nu găsea despre ce era vorba. Își bătu capul, căutând. Free apărea acolo, o siluetă singuratică pe fundalul ușii tipografiei. Era greșit. Gol.

Tânăra nu fusese singură. Încet, începu să deseneze liniile pantalonilor lui și capul înclinat, când se îndrepta spre ea. Mâinile lui întinse. Zâmbetul acela luminos de pe fața ei acum părea să aibă sens. Nu *ea* fusese cea pe care o desenase greșit. Lucrul care lipsea era el însuși.

Rămase acolo, pe piatră, și desenă sub lumina soarelui mult după ce Free se întorsese acasă. Desenă până când soarele trecu din stânga lui în dreapta. Briza veni și plecă, iar apa susura pe lângă el. Când fu pregătit, se ridică și se întoarse în casă. Marshall îl primi înăuntru. O găsi pe Free stând la masă.

Nu se ridică atunci când el se apropie. Nu se încruntă, dar nici nu-i zâmbi. Edward nu era sigur cum ajunsese la ea sau dacă mai era cineva în cameră. Nu putea să vadă pe nimeni, în afară de ea. Nu se putea gândi la nimic, decât că nu mai voia să o privească de sus.

Era o chestiune simplă să îngenuncheze în fața ei și o chestiune și mai simplă să-și plece capul.

– Free, vreau să te fac fericită, dar nu știu cum.

Pentru o clipă lungă, încărcată, tânăra nu răspunse. Apoi, Free îi luă încet mâinile într-ale ei.

– O să găsim o cale, îi spuse ea.

Capitolul 24

Free nu știa ce căuta în casa aceasta, dacă un cuvânt atât de modest putea fi folosit pentru ceva atât de vast. Tavanul se înălța mult deasupra capului ei. Pașii ei în spațiul imens, cu ecou, păreau să aparțină unor creaturi mult mai mari. Unui cal, poate, sau unui elefant.

Iar bărbatul de lângă ea... Îi aruncă o privire.

Edward mergea lângă ea. Părea să se simtă la fel de incomod ca și ea în locul ăsta, și poate ăsta era singurul lucru care o împiedica să fugă, oripilată.

Ieri, Edward îi spusese că voia s-o facă fericită. Azi, Free îl însoțea la moșia lui din Kent. Pentru că, și încă nu-i venea să creadă asta, bărbatul cu care se căsătorise avea o moșie în Kent, iar asta era acum o parte inextricabilă din viața ei. Se căsătorise cu el la bine și la rău, dar, dacă era să fie sinceră, în momentul acela ar fi preferat să fie săracă.

Edward făcuse toate eforturile posibile pentru ca Free să se simtă confortabil. Încă nu anunțase căsătoria. Le trimisese mesaj dinainte servitorilor să plece în vacanță, pentru că știa că Free ar fi fost copleșită de mulțimea de oameni care ar fi vrut să-i îndeplinească toate nevoile. Însă absența servitorilor făcu turul pe care i-l oferea Edward și mai șocant.

Asta îi ascunsese el. Spațiul acesta vast și gol, care vorbea despre responsabilitate. Asta nu-i spusese, deoarece se temuse că tânăra nu-și va dori așa ceva.

– Salonul mare, îi spuse el. Apoi, peste câteva minute: Salonul albastru e în dreapta, cel galben în stânga.

– Salonul cu dungi de zebră, bombăni Free, când Edward se opri în fața ușii următoarei camere.

Bărbatul o fixă cu privirea, iar jumătatea de zâmbet de pe fața lui dispăru încet.

– Urăști toate astea.

Free încercase din răsputeri să se imagineze în oricare din camerele alea, cu orice rol, în afară de supraveghetoare. Eșuase.

– Nu mă umple de bucurie, recunoscu ea.

Edward se întoarse cu spatele la camera.

– Am procedat greșit. Vino cu mine. Hai să-ți arăt părțile bune.

Înaintă pe hol, spre o ușă din perete. O deschise și o conduse pe un hol gol, unul care nu avea pe jos marmură. Aici, nu erau tablouri masive care să te privească dezaprobator de sus.

– O, slavă cerului, spuse Free, respirând ușurată. Mai aveam puțin și înnebuneam.

– Aici. Edward trase ușa spre o cameră, apoi o deschise. E zona de lucru a croitoresei. Mama lui Patrick Shaughnessy, prietenul de care ți-am povestit, e croitoreasă.

Free clipi.

– Patrick Shaughnessy? Are cumva vreo legătură cu.... Se opri, apoi își ridică privirea spre el. Bineînțeles că are. Bineînțeles. Stephen Shaughnessy, el e motivul pentru care te-ai întors.

Se uită în jur. O fereastră mică, murdară, lăsa lumina să se reverse peste podeaua de lemn. Un cufăr simplu, cu sertare, se afla lângă un perete.

– Da. El e. E ca un frate mai mic pentru mine.

Tânăra se încruntă, reamintindu-și...

– M-a mințit în legătură cu tine. Acel mic...

Dar nu reuși să se înfurie din cauza asta.

– „Tont", sugeră Edward. Așa îi spuneam eu și Patrick mereu. Îi spuneam „tontul", dar numai când era de față. Nu ești supărată pe el că te-a mințit, nu?

– Nu știa că o să te căsătorești cu mine, spuse ea sec. Dar o să am o discuție cu el. Acum, tot ce făcuse Edward la început avea sens. Deci când ne-am întâlnit prima oară, n-a fost vorba doar de răzbunare, nu?

– A durat cam cinci minute, apoi a avut legătură și cu tine. Tu ai fost partea ușoară din tot ce s-a întâmplat. Nu ți-am cerut să te alături acestui viitor dificil alături de mine pentru că te iubesc prea mult ca să îți cer să intri în așa ceva, arătă el în jur.

Tânăra se întoarse cu spatele la el, ca să ascundă emoția care o cuprinsese. Da. Știa că Edward o iubește. O știuse aproape din acele prime cinci minute. Acum, bărbatul învață cum să facă asta corect.

Free deschise un sertar.

– Hai să vedem ce avem aici.

Sertarul nu se poticni, așa cum se aștepta de la sertarele din propria ei casă. Acesta alunecă ușor, pe o șină dată cu ulei.

– Rufe, spuse ea detașat. Închise acel sertar și alese altul. Și mai multe rufe. Dumnezeule! Dacă am coase cearșafurile de la un capăt la altul, ar ajunge la ocean de aici. Închise și acel sertar și își puse mâna pe sertarul cel mai de sus. Stai să ghicesc ce e aici: și mai multe rufe.

Free îl deschise.

Dar sertarul zornăi când îl deschise.

Când se uită înăuntru, nu găsi rufe, ci o colecție de degetare, mari și mici. Unele erau din fier vechi, uzat. Altele din tinichea nouă și strălucitoare. Erau sute de degetare acolo. Pentru numele lui Dumnezeu, de ce ar avea cineva nevoie de atâtea degetare? Până și servitorii de aici trăiau excesiv.

Free se uită la sertar, clipind confuză. Cumva, asta o impresionă. Nu cele patru saloane sau terenul întins. Ci degetarele.

Începu să râdă. Nu doar un chicotit, ci un râset necontrolat, deloc demn pentru o doamnă. Ar fi trebuit să se poată opri, dar, având în vedere ultimele zile, nu reuși. Aproape că o durea să râdă așa. Edward o privi, confuz.

– Ei bine, dacă fratele tău o să vină vreodată în vizită, știu exact ce o să-i pun sub saltea, spuse ea, ștergându-și lacrimile de bucurie din ochi.

Edward râse și el.

– Acele sunt în sertarul ăla.

Cumva, după asta, turul deveni mai plăcut. Nu c-ar fi fost mai puțin copleșitor. Era în continuare de-a dreptul ridicol că existau oameni care-și petreceau viețile înconjurați de genul acesta de avere. Dar vizita începuse să fie ceva ce făceau împreună.

Erau câțiva servitori în grădini și grajduri cărora nu le dăduse liber, cei ale căror sarcini nu puteau fi neglijate câteva zile, dar aceștia plecară când Free și Edward se apropiară. Edward îi arătă lui Free potcovarul. Îi detalie cum se potcovește un cal și-i arătă cum să mânuiască foalele. Tânăra putea să accepte asta. Apoi Edward o duse la ruinele de pe deal.

Îi arătă limitele neclare ale moșiei, mii de acri, sute de chiriași. Lui Free nu-i venea să creadă.

– Una din primele încăierări ale bătăliei de la Maidstone a avut loc acolo, îi spuse el. În perioada când strămoșul meu era un simplu baron Delacey. Oamenii vin mereu să viziteze acest loc, din motive istorice. Tata ura asta.

– Hai să construim un monument, sugeră Free. Să-l deschidem publicului.

Edward se așeză pe una din ruine și zâmbi.

– Și mai bine, ar trebui să punem taxă de intrare. Ar fi atât de grosolan, că tata s-ar răsuci în mormânt. Zâmbetul i se mări și își roti degetul într-un cerc leneș. Ceea ce ar fi și util. Am putea să-i atașăm mormântul la un motor și să folosim forța furiei lui ca să, nu știu, să măcinăm porumb.

Free se trezi zâmbind. Se așeză lângă el.

– Deci așa o să pătăm numele familiei?

– Deja am început foarte bine. Dar de ce să ne limităm la o singură opțiune? Aș putea să extind potcovarul, ca să lucrez metalul aici. Dacă ne hotărâm să rămânem, spuse Edward, privind-o. Asta ar oferi și locuri de muncă unor bărbați. Și la cum văd lucrurile, cu cât angajăm mai mulți oameni într-o schemă productivă, în loc să ne susținem stilul de viață degenerat... Arătă spre casa de jos. Ei bine, cu atât va fi mai bine.

Free îl luă de mână.

– Palatul masiv și moșiile ridicole sunt o problemă semnificativă. Dar vreau să-mi conduc ziarul. Își luă genunchii în mâini. Ăsta e singurul lucru în privința căruia insist. Putem să discutăm despre toate celelalte lucruri, dar ziarul meu nu e negociabil.

– Foarte bine. O să fac asta să se întâmple, îți promit.

Se uitară în depărtare. Era un deal excelent pentru un castel ruinat. Tânăra vedea un punct de observație asupra râului lent și leneș, care-și făcea drum printre copaci. În depărtare, la orizont, Free vedea marea, apele albastre sclipitoare contopindu-se cu cerul similar.

– Cineva va trebui să facă lucrurile pe care ar trebui să le facă stăpâna casei, spuse Free.

Nu continuă. Chiar se gândea la asta. Se gândea la el, la ce va trebui să fie, ce va trebui să facă să devină vicontesa lui.

Nu era sigură cine luase pe cine de mână, degetele cui se împletiseră cu ale cui.

– Un plus e că în casa aia e mult loc ca să ascund cadavrele dușmanilor mei. Degetul lui îi mângâie palma. O să-i punem în salonul cu model de zebră, spuse el.

– Nu putem să facem asta pentru tot restul vieții? întrebă Free. Doar noi doi. Împreună. Restul lumii poate să dispară. Îmi place așa.

– Nu. Nu putem. Te-ai plictisi în jumătate de zi. Și cum o să se mai umple salonul cu model de zebră cu cadavrele dușmanilor tăi, dacă nu o să mergem să-i omorâm?

Tânăra râse, apoi văzu o urmă de praf pe drum. Era la mai mult de un kilometru și jumătate distanță.

– Vine cineva.

Edward își ridică privirea, apoi se încordă. O strânse de mână.

– Da, spuse el, încet. Cred că recunosc trăsura aia. Ar fi minunat dacă am fi doar noi doi, Free. Dar nu e așa. Acela e fratele meu.

Capitolul 25

Edward aștepta împreună cu Free în salonul albastru când James Delacey sosi. Free nu se mișcă atunci când trăsura opri în fața casei. Dar chiar și așa, simțea că tânăra se îndepărtează din ce în ce mai mult de el.

Prin perdelele străvezii ale salonului, puteau să vadă caii care se apropiau de casă. Un servitor sări din spatele trăsurii și așeză o treaptă. Un altul apăru și deschise ușa. Primul întinse mâna, ajutându-l pe fratele lui să coboare.

Free dădu din cap, lângă el.

– Chiar trebuie să avem toți acești servitori? șopti ea, șocată.

– Da, șopti el. Dar nu trebuie să ascultăm regulile. „Trebuie" nu e o necesitate, ci un simplu considerent.

Tânăra se încruntă și-și încrucișă brațele.

James înainta încrezător, apropiindu-se de casă. Ușile din față rămaseră închise. James se opri în fața lor, la câțiva centimetri de panelurile de lemn și se încruntă confuz la uși. Se retrase încet câțiva pași. Apoi se apropie mai atent de uși. În continuare, acestea nu se deschideau.

Doar nu erau servitori care să le deschidă. Mai mult ca sigur că James nu avea experiență cu conceptul de „fără servitori"

Fratele lui se întinse și, cu o expresie întrebătoare, atinse clanța.

– Crezi c-o să reușim să găsim o soluție? îl întrebă Free pe Edward.

Bărbatul nu era sigur. O parte malefică din el voia să-și scoată ceasul de buzunar și să vadă câte secunde treceau până când fratele lui decidea să-și asume sarcina dificilă de a pune chiar el presiune pe clanță. În schimbă, oftă.

– E casa ta, Free, fie că mă accepți sau nu. Având în vedere tot ce ți-a făcut fratele meu, putem să-l lăsăm înăuntru?

Tânăra își micșoră ochii și nările i se umflară.

– Având în vedere tot ce ți-a făcut ție, poți să-l lași înăuntru?

Pentru o clipă, se priviră. Free oftă și își mută privirea prima. Și el oftă.

– Presupun că tot va trebui să rezolvăm problema cu el mai devreme sau mai târziu, spuse Edward.

Free își puse mâinile în șolduri.

– Mai devreme, mormăi ea. Hai să terminăm cu asta mai devreme.

– Atunci o să-i arăt cum funcționează balamalele.

Edward o lăsă în urmă. Ușa din față se deschise ușor, lăsând soarele după-amiezii să se reverse în intrarea întunecată.

James stătea acolo, cu cea mai stranie expresie pe față. Când văzu că Edward era cel care deschisese ușa, păli. Își băgă o mână în buzunar.

– Edward, unde naibii sunt servitorii tăi? spuse el.

– În concediu, la mare. Se vor întoarce în câteva zile.

– Toți?

James nu venise acolo ca să vorbească despre servitori. Edward se dădu într-o parte și-i făcu semn fratelui său să intre în casă. În urmă cu puțin timp, James crezuse că asta era casa lui. Probabil îl măcina să ceară voie să intre. Dar dacă-l deranja, nu dădu de înțeles. Pur și simplu îl urmă pe Edward în salonul albastru.

Nu o observă pe Free stând pe un scaun, în cealaltă parte a camerei. James se întoarse spre Edward în clipa în care intră pe ușă.

– Trebuie să vorbim despre viitor, spuse James. Nu-mi place ce ai făcut. M-ai mințit și ai declanșat cel mai intens scandal. Toată lumea din Londra vorbește despre pretențiile tale de la audiere. Au apărut niște zvonuri incredibile despre ce s-a întâmplat după.

– Serios? întrebă Edward, nu tocmai politicos.

– Dar nu e prea târziu. Dacă e să ieșim cu o urmă de demnitate, noi doi trebuie să fim prieteni.

– Chiar trebuie? Cred că asta e imposibil.

– Da. James oftă, înțelegând greșit. O să-mi fie greu să mă prefac, după tot ce mi-ai făcut, dar pot s-o fac, de dragul numelui familiei. O să încep prin a-ți oferi un mic sfat. Trebuie să nu mai faci chestii ridicole, cum ar fi să trimiți toți servitorii la mare. O să primești reputația de excentric dacă o ții tot așa, și oricum duci o povară destul de mare.

– Nu mă deranjează să am o reputație de excentric.

James îl ignoră.

– Spui asta acum, dar peste câteva luni, o să-ți vină mintea la cap.

Traversă camera ca să găsească o carafă și își turnă un pahar, pe care-l ridică.

– Ai un nume și un titlu la înălțimea cărora să te ridici, Edward. Povara te schimbă. Putem fie să pierdem timp, ciondănindu-ne, fie să gestionăm situația ca niște domni și frați.

– A, cum gestionează domnii și frații lucrurile? întrebă Edward.

Fratele lui încă n-o văzuse pe Free. Aceasta stătea pe loc, privindu-i.

James se întoarse spre Edward, cu paharul în mână, și-l bătu pe umăr, cu un gest despre care Edward bănuia că era tipic domnilor, fraților.

– În hainele alea, arăți ca și cum faci parte din clasa mijlocie, și nu e posibil așa ceva. Așa că o să te duc în oraș și o să te prezint croitorului meu. După asta, trebuie să-ți fac cunoștință cu cine trebuie. Va trebuie să te căsătorești. Soția potrivită o să-ți deschidă uși, indiferent de trecut. De fapt, știu exact femeia potrivită, dacă o să ai încredere în mine.

Ha.

– O să-mi dai o alocație pe seama rolului meu. O să ne zâmbim în public. Asta o să le spună tuturor că, indiferent cât de ciudat a fost trecutul tău, ai acceptat să joci după regulile potrivite.

– Înțeleg, zise Edward serios. Bănuia că alocația era obiectivul principal al fratelui său și singurul motiv pentru care acesta nu se purtase încă urât. Planul tău are numeroase hibe, dar una din probleme pare de-a dreptul insurmontabilă.

James ridică o sprânceană.

– Sunt deja căsătorit.

Fratele lui își ridică capul.

– Ăsta era unul din zvonurile de ieri, care speram că nu e adevărat. Ce am auzit a fost cu siguranță distorsionat. Nici tu nu te-ai înjosi atât cât să te căsătorești cu....

– O, nu m-am înjosit ca să mă căsătoresc, stai liniștit din punctul ăsta de vedere.

– A, spuse James, vizibil mulțumit.

– De fapt, poți chiar să faci cunoștință cu ea. Întoarce-te.

James îl ascultă. Edward putu să vadă în ce moment o zări fratele lui pe Free. Schimbarea care se petrecu în acesta fu absolut electrică. Aproape că mârâi și făcu doi pași în spate.

– Asta e o glumă. Zvonurile, ea aici... e o glumă.

Free se ridică.

– Nu e o glumă, îi spuse Edward.

James înghiți cu noduri.

– Ah, Dumnezeule, Edward. E rău. Foarte rău. Mai rău decât orice lucru de care m-am temut ieri.

Bărbatul nu o salută deloc pe Free. Nu îi recunoscu deloc prezența, în afară de faptul că făcuse ochii mari, iar Edward simți cum furia îi atingea un punct culminant.

James se întoarse din nou spre Edward.

– Nu poți să te căsătorești cu ea. Pentru numele lui Dumnezeu, Edward. Gândește-te la ce înseamnă numele familiei Delacey. O să găsim o soluție, îți promit. O să o punem să...

– Mi se spune Edward Clark. Mi s-a spus Clark în ultimii șapte ani, n-o să mă întorc la Delacey și clar n-o să-i cer soției mele să-mi ia numele. Dacă se ajunge la asta, o să-i iau eu numele, înainte să devin un Delacey.

James izbucni.

– E absurd! Ca și ea. Știu că poate să farmece un bărbat, spuse el, arătând acuzator spre Free. Dumnezeu știe că și eu am fost victima ei. Dar...

Edward își prinse fratele de umăr.

– Un mic sfat. Nu-mi insulta soția. Orice urmează să spui, mai bine înghite.

– De ce, pentru că te-a sedus în așa hal, că ți-ai lovi propriul frate? Asta e dovada că trebuie să auzi ce spun, oricât de dificile ar fi acele adevăruri pentru tine.

– Propriul meu frate? E același frate care a încercat să ardă din temelii afacerea soției mele? Fratele care a anulat permise legale, care a conspirat ca ea să fie aruncată în închisoare și atacată, cu cine știe ce fel de tortură?

Free se ridică și se îndreptă spre James.

– Înțeleg că e același frate care a scris consulatului britanic din Strasbourg că ești un impostor.

– Da. Chiar el, se încruntă Edward.

James ridică mâna.

– Recunosc, ultima chestie a fost o greșeală.

– Ba nu, James. Știu cum se poartă un frate. Bărbatul care e cu adevărat fratele meu și-a riscat viața ca să mă salveze când aveam nevoie de el. Mi-a spus că pot fi cineva bun, în loc să-mi spună că sunt o rușine pentru că mi-am găsit o meserie. Nu mi-ar jigni niciodată soția, cu atât mai puțin s-o amenințe, ca s-o îndepărteze. Știu cum e să ai un frate, iar tu nu ești fratele meu.

James se îndreptă.

– Foarte bine, atunci. Fă-ți singur drum în societate. Descurcă-te cu scandalul care te ține. Nu am venit aici decât ca să te ajut. Pufni. Și cât m-a ajutat asta! Poți să vorbești cu avocatul meu despre o alocație acceptabilă.

Bărbatul se întoarse ca să plece.

Free vorbi din nou.

– Chiar ai impresia că, după tot ce ai făcut, o să primești o alocație?

James se opri din nou, iar umerii i se tensionară. Se întoarse spre ea și buzele i se strâmbară.

– Sunt un gentleman, spuse el, cu rigiditate. Bineînțeles c-o să primesc.

– Crezi c-ar trebui să-ți dăm destui bani ca să continui să-i rănești pe alții, pufni ea. Nu pare prea înțelept. Înainte, erai o ciumă oribilă. De ce ți-am da ocazia să continui?

– Eu... pentru că...

James se opri.

Părea șocat, ca și cum se apropiase de o casă și ușile rămâneau închise cu încăpățânare.

– Pentru că sunt un gentleman, repetă el. Pentru că ar fi scandalos să faceți altceva, scrâșni el din dinți. Pentru că fondurile mi se vor termina în câțiva ani. Gândește-te ce ar însemna un cumnat sărac pentru reputația familiei noastre. Nu cred că mai e cazul să discut altceva în companie mixtă. Chiar dacă compania respectivă ar putea fi considerată cu greu a unei doamne.

Free îi ignoră insulta.

– Ți-am spus odată că tot ce ai încercat să-mi faci o să aduc asupra ta înzecit. Acum poate o să mă crezi.

James o privi, scrâșnind din dinți, fața înroșindu-i-se. Apoi se întoarse spre Edward.

– Trebuie să-ți controlezi soția.

– Nu ți-ai dat seama încă? spuse Edward încet. M-am căsătorit cu ea ca s-o dezlănțui asupra lumii, nu ca s-o controlez.

James clipi, ca și cum încerca să înțeleagă asta.

– M-am căsătorit cu ea pentru că m-a făcut să cred în ea. Pentru că am vrut să fie mai presus de puterea ta, nu sub a mea. Habar n-ai cât îi datorez. Pentru ea, aș face și inimaginabilul. Edward se uită apoi la Free. Dacă mi-ar cere să fac asta, te-aș și ierta.

Își lăsă fratele să proceseze ce-i spusese, să înțeleagă. Îl privi întorcându-se spre Free. Se întrebă dacă James își va găsi cuvintele ca să implore sau, așa cum făcuse și cu ușa, va rămâne confuz?

Nu va afla niciodată.

– Nu te sinchisi, îi spuse Free fratelui lui. Orice ai de spus, n-o să fiu mișcată. Ești tânăr. Ai o educație bună și fonduri pentru mai mulți ani. Nu e niciodată prea târziu să înveți o meserie.

James scăpă un strigăt nearticulat de furie.

– O meserie!

– O meserie. Edward se trezi zâmbind. Asta fac majoritatea bărbaților. Încearcă la un moment dat. S-ar putea să-ți placă.

Mâinile lui James se strânseră în pumni.

– O să regreți asta. O să regreți cu adevărat. Va urma un scandal, îți promit.

Free se apropie de ei.

– Da. O să facem cel mai mare scandal. Vezi tu, ne pricepem la scandaluri. Și dacă ai impresia că ce ți s-a întâmplat va avea amploarea acelui scandal, gândește-te mai bine. O să fii cea mai mică și mai nememorabilă parte a ce vom face.

Degetele i se strecurară în mâna lui Edward, iar el o strânse. Free se simțea reală și solidă. Se simțea ca și cum venise lângă el nu doar pentru o clipă, ci pentru totdeauna.

Își ridică bărbia.

– Acum ieși din casa noastră, spuse ea.

Și James plecă.

Ușa se închise în urma lui. Free se uită după el, propriile ei cuvinte răsunându-i în minte: „Ieși din casa noastră" Tocmai acceptase totul.

– Free, ești bine? Edward o strânse de mână, se întoarse spre ea și o luă de talie.

Atunci realiză tânăra că tremura.

– Da. Eu... aș vrea să fie corect.

– Știu. E corect.

Free inspiră adânc și se uită în jur, în salonul albastru. Încă nu simțea că-și găsise locul. Nu știa cum să-și asume acest rol.

– Ah, spuse Edward.

Îi zâmbi, acel zâmbet pe care Free învățase să-l interpreteze ca fiind vulnerabilitate, nu obrăznicie.

– Când am spus noi, nu am vrut să sugerez...

Free îi apucă de umeri. Edward se opri în mijlocul propoziției și dădu din cap.

– Voiam să spun eu și, dacă o să te hotărăști..., șopti el.

– Idiotule! Ești singurul care poate face toate astea să merite.

Apoi, făcu ce dorise să facă de când îl văzuse prima oară, în casa părinților ei. Îl sărută. Nu ușor. Își înfipse mâinile în haina lui, trăgând de material, și se lipi de el. Gura lui o întâlni pe a ei.

– Free. Dumnezeule, mormăi el.

Vor găsi o soluție. Cumva.

– Trebuie să cred asta, îi spuse ea. Trebuie să cred că, exact ca și cu glumele cu degetarele, ca și modul în care am reușit să trecem prin fiecare criză împreună... Îl sărută din nou. Trebuie să cred că după toate astea, putem să găsim o soluție și acum. Nu știu încă cum. Dar dacă tu crezi în noi, atunci și eu o să cred.

Degetul lui coborî pe gâtul ei, trasând o linie senzuală.

– Te iubesc. Cum să nu cred în tine? Dar...

Free îl trase aproape.

– Nu o spune. Nu-mi spune cât de puțină încredere ai în tine, Edward. M-am săturat de asta. Spune-mi că pot să cred în tine. Că pot să am încredere în tine. Că n-o să mă dezamăgești niciodată.

Edward oftă lung. Apoi buzele îi coborâră încet spre ale ei.

– Eu... Vocea lui era aspră. Eu...

– Pentru că atunci când mă uit la ce ai făcut pentru mine, pot să te cred. Mi-ai salvat ziarul de la incendiu. M-ai salvat din închisoare. Ai strâns dovezi, ca să pot să încep un proces împotriva fratelui tău.

Buzele lui erau aspre peste ale ei.

– Free.

– Și nici măcar n-am pomenit de tunul cu cățeluși.

Edward o sărută.

– Draga mea, am o altă mărturisire de făcut. E posibil să fie la fel de rea ca ultima.

Free se retrase și își ridică privirea spre el, aproape temându-se de ce avea să audă.

Edward se aplecă și șopti:

– Nu am un tun cu cățeluși.

– N-ai un tun cu cățeluși?

– Nu. La cum sunt construite tunurile, sunt foarte neplăcute pentru cățeluși. Nu pot să susțin această idee, oricât de adorabilă ar părea în teorie. Deși trebuie să recunosc că ar fi o tactică parlamentară excelentă. Ai putea să stai în galeria doamnelor. La semnalul meu, când cineva spune ceva ridicol...

Scoase un zgomot, ca de rachetă.

– Ham, ham, adăugă ea, zâmbind pe jumătate. O să fii șocat să auzi că am încredere în tine, chiar și fără tun? Pentru că așa e, Edward. Am încredere în tine. Și aș vrea să ai și tu.

– Am... am încredere. Am încredere în noi, spuse el, pe un ton aspru, apoi o trase spre el.

Sărutul lui o consumă. Mâinile lui erau încinse pe corpul ei. Free nu era sigură dacă ea îi desfăcuse pantalonii sau el. Nu era sigură dacă ea își înfășurase picioarele în jurul șoldurilor lui sau el o ridicase și o lipise de perete. Dar când se uni cu ea, iar mâinile lui puternice i se așezară pe mijloc, se lăsă să cadă în el, în vâltoarea sărutului lui. Penetrările lui construiau plăcerea, îi uneau.

Deși terminară cam în același timp, orgasmul ei veni lent. Nu fu un val subit, ci o blândețe lentă, care se rostogolea, una care se intensifică, până îi copleși simțurile, acaparând-o. La scurt timp după aceea termină și el, penetrând-o cu putere și ținând-o în loc, lipită de perete. După asta, zâmbi.

– Dumnezeule, merită. Totul merită, doar pentru tine.

Free nu putea să-l contrazică.

Edward o duse apoi în pat.

Până și asta i se păru ciudat și nefamiliar. Ea îi zâmbi, în timp ce el o ajuta să se îmbrace în cămașa de noapte. Free se ghemui în pat, dar se simți atât de mică în întinderea aceea vastă de cearșafuri. Chiar și după ce el i se alătură, înfășurându-și corpul în jurul ei, tot spațiul acela gol îi înconjura ca un teritoriu ostil.

– O să găsim o soluție, îi spuse ea. Dacă sunt doi oameni care pot face asta să meargă, aceea suntem noi.

Bărbatul expiră, iar mâna îi alunecă în jurul taliei ei.

– O să reușim. Dar asta nu e ce ți-ai dorit de la viața ta.

– Există un oarecare paralelism. Am dubii că ți-ai spus „nu-mi doresc decât să mă căsătoresc cu o femeie ale cărei articole radicale atrag amenințări cu moartea și tentative de incendiere"

– O simplă lipsă de imaginație din partea mea, spuse el, sărutând-o pe umăr. Nu a trebuit decât să te văd și să știu că nu-mi doresc nimic altceva. Tu, pe de altă parte...

– Toată lumea își temperează visurile în timp, Edward. O să ne descifrăm viitorul mâine. În seara asta... În seara asta, spuse Free, vreau să avem în sfârșit conversația pe care mi-ai promis-o, despre cât de atrăgători mi se par mușchii tăi.

– A, serios?

Tânăra își lăsă mâinile în josul lui.

– Da.

Și asta făcu.

După ce terminaseră a doua rundă, după ce Free adormise lângă el, Edward își puse brațul în jurul ei. Îi simțea pieptul ridicându-se și coborând, inițial lent, apoi și mai lent.

Era atât de aproape de plăcut, încât ar fi putut să-l accepte ca fiind viitorul lui. Atât de aproape, și totuși atât de departe.

„Toată lumea își temperează visurile uneori."

Dar nu și Free. Voia să-i ofere o mie de lucruri. A-i micșora visurile, ca să se potrivească în viața lui, nu se afla pe listă. Însă asta ar fi însemnat totul, nu? Ea va trăi în casa asta, se va gândi la chiriașii lui. Chiar și dacă-și muta ziarul aici, moșia va însemna mereu muncă în plus pentru ea, storcându-i energia de la cauze pe care Free le iubea.

Respirația i se liniști lângă el, ajungând la un ritm stabil. Seara se întunecă, devenind albastră, mov și neagră.

– Nu vreau să faci compromisuri, spuse Edward. Nu vreau să te pleci.

Dar Free dormea și nici măcar nu-i bombăni vreun răspuns.

– Te iubesc, îi spuse Edward. Vreau să-ți ofer tot ce dorești, nu să-mi petrec restul vieții știind că ți-am furat visurile.

În continuare ea nu se mișcă. Ani întregi cu ea se întindeau în fața lui. Ani plini de „aproape", ani în care ea va simți fericirea alături de el aproape la fel de intensă ca dacă nu s-ar fi cunoscut. Ani în care se va uita pe ferestrele acestei case mari, amintindu-și ce avusese odată.

Moșia asta, titlul, viața... pentru ea, toate astea vor fi o vânătaie constantă, o sursă eternă de durere. Nu putea să-i facă asta.

Se retrase încet, din jurul ei. Și mai lent, plecă din patul ei.

Nu îndrăzni să se uite înapoi. Ieși pur și simplu pe ușă și coborî scările, înainte să-și piardă curajul.

Capitolul 26

Ciripitul păsărilor o trezi pe Free din somn. Sunetele vesele, văratice, intrau pe fereastra deschisă. Se trezi, iar când deschise ochii, văzu soarele revărsându-se pe covor. Era încă dimineață. Soarele răsărea devreme vara.

Lumina dimineții cădea asupra modelului unui covor scump, important de cine știe unde. Mobila din mahon, sculptată de mână, era lipită de pereți. Fereastra încadra dealurile unduitoare ale unei moșii pe care nu o voia, dar pe care oricum avea s-o aibă. După noaptea trecută însă... După noaptea trecută, senzația de deconectare se transformase într-o durere surdă. Într-o lună, era posibil să fie chiar satisfăcută.

Singura consolare, singurul lucru care făcea ca totul să merite, era faptul că aveau să facă asta împreună. Închise ochii și se întoarse în pat, întinzându-se după soțul ei.

Dădu însă de niște cearceafuri reci. Asta o trezi imediat. Se dădu jos din pat și își căută halatul.

Edward nu era la garderobă și nici în biblioteca de lângă, nici în... Nu avea nume pentru toate camerele în care-l căutase. De ce avea cineva nevoie de trei saloane, fiecare în altă culoare?

Unde era Edward? De ce nu o trezise? Își spuse că n-ar fi părăsit-o de tot. Nu avea să se sperie. Bătăile puternice ale inimii ei n-aveau nimic de-a face cu teama.

Coborî pe o scară destul de lată cât să găzduiască o turmă întreagă de vite. În mod normal, ar fi putut să-i întrebe pe servitori unde se dusese. Dar nu erau servitori, decât la grajduri. Dacă plecase, sigur îl văzuseră cei de acolo.

Ieși afară. Roua de pe iarbă fu absorbită de papucii ei. Dar când ajunse la grajduri, auzi voci, care erau acoperite de un zgomot puternic, foșnitor. Îl auzi pe Edward. Nu realizase cât de îngrijorată fusese până nu se opri, ușurată, știind că bărbatul nu dispăruse.

– Exact așa. Da, trebuie să fie puțin mai fierbinte decât ai folosi pentru o potcoavă. Așteaptă până strălucește portocaliu.

Sunetul greoi se repetă, iar tânăra recunoscu zgomotul foalelor. Îi arătase chiar ieri un pic din asta. Intră în grajd și dădu colțul, spre atelierul de potcovit.

Edward ținea o bucată subțire de metal peste un foc. Purta mănuși groase de piele, își dăduse jos haina și-și suflecase mânecile. Întoarse fierul în mână, lent, cu precizie. Free realiză că nu putea să mai respire când se uita la el, la acei mușchi minunați, pe care-i admirase îndeaproape noaptea trecută, etalați într-un unghi atât de flatant, la concentrarea de pe fața lui.

Metalul trecu de la un gri-închis, la un roșu șters, devenind portocaliu. Ridică o unealtă, ceva care semăna cu un clește, după care lovi metalul cu ea, modelându-l cu atingeri ușoare, întorcându-l într-o curbă elegantă.

– Gata, îi spuse bărbatului care lucra foalele. Acum, pentru încălzirea capătului. Asta va trebui să fie al naibii de fierbinte, Jeffreys. Lucrează foalele din greu, până când fierul e aproape galben. Ținu vârful în foc, privind. Da, exact așa.

Înainte ca Free să înțeleagă ce se întâmpla, bărbatul puse ceva pe masă, ceva mic și strălucitor. Atinse capătul încălzit al fierului lui de chestia aia, ținând-o pe loc pentru o clipă.

– Gata. A fost ultima mișcare, Jeffreys.

Bărbatul termină lucrul la foale.

– Vă pricepeți la forjat, sir. Milord, adică.

Edward se strâmbă când auzi ultima replică, dar nu spuse nimic. În schimb, se duse la un butoi. Puse metalul subțire înapoi și vaporii se ridicară sub forma unor nori.

Free nu văzuse obiectul bine înainte, însă acum îl vedea. Arăta ca o floare. O floare făcută din fier. La bază era niște frunze elegante, tulpina ridicându-se într-o curbă ușoară, legănându-se într-un vânt nevăzut. Se termina cu ceva care arăta ca un clopot mic de fier.

Free se aplecă în față, uitându-se mai bine. Nu era un clopot.

Bărbatul încuviință, privindu-și opera, și se întoarse. Atunci o văzu. Făcu ochii mari.

– Free.

– Edward. Te-ai trezit devreme!

– Nu chiar. Îi aruncă un zâmbet obosit. Nu am dormit deloc. Închide ochii, Free. Și, Jeffreys, poți să pleci. Mulțumesc pentru ajutor.

Edward dădu din cap, iar bărbatul care mânuise foalele zâmbi ușor, făcu o plecăciune și plecă.

– Să închid ochii? Free nu-l ascultă, și se uită în jur. De ce aș...

Apoi se opri, după ce rămase fără aer. Pentru că erau și altele. O mulțime de astfel de plante, tulpini care se ridicau elegante, spre flori lăsate în jos. Era ca și cum se uita la o pajiște cu flori de metal, care se legănau în briza primăverii.

Free făcu un pas în față.

Nu, ăia nu erau clopoței, erau degetare. Probabil luase câteva din camera croitoresei. Făcuse toate aceste flori din ele.

Dintr-odată, Free simți pietricelele sub papuci, niște puncte tari și aspre, care îi apăsau în talpă.

– Noaptea trecută, după ce ai adormit, m-am tot gândit. La toate lucrurile pe care le-ai spus, la toate lucrurile pe care știu că le vreau. Mi-ai spus că toată lumea își temperează visurile în timp, la un moment dat.

– Așa e.

Nu știa ce treabă avea asta cu un teanc de clopoței din fier.

– Mi-ai spus că vrei să crezi în mine și uite care e treaba, Free. Ce mi-am amintit cel mai mult a fost ziua aia din biroul tău. Cea în care m-am îndrăgostit complet și irevocabil de tine. M-am purtat urât cu tine și ți-am spus că încerci să seci Tamisa folosind degetare.

Tânăra zâmbi ușor.

– Îmi amintesc.

– Mi-ai spus c-am înțeles greșit. Că nu încercai să seci Tamisa, ci să uzi o grădină, picătură cu picătură. Pentru prima oară în viața mea, m-ai făcut să cred că există un mod de a câștiga împotriva tuturor acestor lucruri, își desfăcu el larg brațele.

Free simți o mâncărime în gât.

– Așa că asta am făcut azi-noapte. Mi-ai spus să am încredere în mine însumi, așa că ți-am făcut o grădină de degetare. E o promisiune, Free, că nu vom face compromisuri. Că mariajul nostru nu o să fie aproape ce ți-ai dorit, că visurile tale nu vor fi temperate. Că nu o să fiu cel care te trage înapoi, ci voi fi bărbatul care cară degetare ca să-ți ude grădina, atunci când brațele tale obosesc.

O briză dansă între ei, iar tulpinile se legănară în vânt, în timp ce florile zornăiră fericite împreună.

– Așa m-am gândit că pot să mă revanșez față de tine. Picătură cu picătură. Degetar cu degetar. Dar când am ajuns pe la jumătate, am realizat că nu era îndeajuns. Nu puteam să-ți cer să devii o altă vicontesă. Eu m-aș fi simțit mizerabil. Tu te-ai fi simțit mizerabil. Și ai face o treabă grozavă, dar sunt o sută de femei care ar fi putea fi vicontese. Iar tu ești una singură.

Free aproape că ameți se. Genunchii i se înmuiară. Dar Edward o luă de mână.

– Așa că, Free, te rog să nu fii vicontesa mea. Nu-mi organiza petrecerile. Nu-mi conduce moșia. Lasă-mă să fiu eu cel care cară degetarul. Tu fii tu, cea mai minunată femeie pe care am cunoscut-o vreodată. Eu o să mă asigur că n-o să rămâi fără apă.

– Cum? Vocea îi tremură. Ai un loc în parlament, o moșie care trebuie îngrijită. Soția ta trebuie să se asigure că...

– Nu, spuse el blând.

– Vorbesc serios, Edward. N-am răbdare pentru lorzii ăia care-și neglijează datoriile.

Bărbatul se apropie de ea și o mângâie pe obraz.

– Partea cea mai grozavă a faptului că sunt o canalie e că nu trebuie să accept realitatea nimănui. Azi-noapte am avut o idee. O idee ciudată, de neînțeles. De ce trebuie să luăm noi decizii pentru moșie? Am petrecut ultimii șapte ani șantajând oameni și falsificând scrisori. Nu știu nimic despre administrarea unei moșii.

– Poți să înveți.

– De ce aș face-o? Nici unul dintre noi nu vrea asta. De ce să ne schimbăm viețile, când sunt oameni care cunosc deja locul ăsta mai bine decât l-aș cunoaște eu vreodată? Să se ocupe ei de el.

Free clipi.

– La cine te referi?

– Tot terenul pe care ți l-am arătat ieri? Acele sute de chiriași, toți oamenii din oraș, care depind de moșie? Ei știu ce le trebuie și clar nu au nevoie să le explicăm noi asta. Să decidă ei care e cel mai bun mod de a administra locul. E viața lor. Imaginează-ți ce s-ar întâmpla dacă ne-am da, pur și simplu, la o parte din calea lor.

Free expiră. Încercase să găsească o soluție, să vadă cum putea să aibă asta și ziarul. Poate că exista o posibilitate.

– Să ne uităm la casa asta, de exemplu. Nu o vrem. Așa că de ce să nu găsim un mod mai bun de a folosi fondurile, ca s-o ținem deschisă? Întreabă-i pe chiriași ce vor. Poate vor alege s-o închirieze. Poate o vor transforma într-un spital sau o școală.

– Ai dreptate, zise Free încet. Deci am alege un comitet de chiriași?

– Să alegem? Edward îi zâmbi. Draga mea, e momentul să nu mai fii atât de posesivă și să începi să fii mai politică.

Pentru o clipă, inima tinerei se opri. Apoi, în timp ce viitorul i se deschidea cu adevărat în față, începu să zâmbească.

– Cred că sunt destul de competenți cât să-și aleagă singuri un consiliu.

– Așa e. Și cine crezi c-o să voteze?

Edward se întinse și o luă de mâini.

– Chiar trebuie să întrebi asta? E moșia noastră. Consiliul nostru. Putem să facem ce reguli vrem.

Clopoțeii se mișcară în altă briză, degetar după degetar zornăind.

– Prin urmare, am presupus că și femeile vor vota, spuse el.

Free nu se putea opri din zâmbit. Se întinse și-l trase spre ea. Edward era solid și real în brațele ei. Și avea dreptate, nu era cazul să facă compromisuri. Nu cu el. Din acel moment, nu va mai fi nici un aproape, doar mai mult, mai mult și mai mult.

– Cu asta o să începem, spuse el. Când țesătura societății nu se va destrăma drept răspuns... Ei bine, apoi ne vom ocupa și de restul lumii.

Free îl trase în jos, ca să-l sărute.

– În fața noastră nu au nici o șansă.

Epilog

Era sfârșitul lui august, iar în arhiva de la *Women's Free Press* aerul era înfiorător de fierbinte. Parțial, pentru că vremea era foarte caldă și apoi pentru că nu intra nici o briză pe geam, deși îl deschiseseră cât de mult puteau. Dar în cea mai mare parte, pentru că erau șapte oameni, inclusiv Edward, înghesuiți într-un spațiu mic.

Scaunul și biroul aflate odată acolo fuseseră duse pe pajiștea alăturată, fiind acoperite cu mâncare și băutură. Asta însemna că toată lumea stătea pe jos. În stânga lui Edward, genunchiul lui Oliver Marshall îi intra în coapsă. În dreapta lui, stătea Patrick Shaughnessy, contemplându-și în liniște cărțile. Violet și Sebastian Malheur stăteau umăr la umăr, în cealaltă parte a camerei. În fața lor se afla ducele de Clermont, cu Stephen Shaughnessy alături.

– Poate să-mi explice și mie cineva de ce trebuie să jucăm cărți într-o debara?

– Asta e tradiția, zise Sebastian Malheur.

Sebastian Malheur era un tip direct și amuzant. Se uită o singură dată la fiecare carte, când erau împărțite, apoi nu le mai privi din nou. Edward îl întâlnise prima oară în urmă cu câteva săptămâni, când Free îl dusese în Londra, odată cu întoarcerea fratelui ei, Oliver.

– Asta e tradiția?

Edward se uită suspicios în jur.

Erau înghesuiți peste tot.

Pietricelele, despre care Clermont insistase că erau singurele jetoane care puteau fi folosite, înlocuiseră pariurile pe bani. Clermont le explicase solemn treaba cu acele jetoane. Se pare că în zona asta, pietricelele erau o treabă serioasă.

Edward dădu din cap.

– Aveți niște tradiții groaznice.

– Spațiul înghesuit nu face de obicei parte din ecuație, spuse Clermont. Mai degrabă, când se căsătorește unul din Frații Siniștri, ne strângem în noaptea dinainte și jucăm cărți.

– Disconfortul pare să fie însă norma. Mai ales din partea mirelui. Sebastian zâmbi, apoi se uită în zare. Și Oliver a spus că ți-ar prinde bine un pic de disconfort.

Edward se împinse de perete, cât de mult putea în spațiul acesta foarte mic, și dădu din cap.

– O, nu, spuse el. Doar pentru că sunt stângaci și căsătorit cu sora lui Oliver nu înseamnă că o să mă alătur organizației voastre ridicole, de proporții cătuși de puțin sinistre. N-o să fiu târât în așa ceva.

– Nu-ți face griji, spuse Robert. Nu te târâm. Nu ești de fapt un Frate Sinistru. Ești doar o scuză convenabilă.

– Ce ușurare!

– Și chiar dacă Stephen și Patrick sunt stângaci, nici măcar nu sunt rude. Așa că, din păcate, nu putem să-i includem, spuse fratele lui Free.

– Și în plus, tu nu te căsătorești de fapt azi cu Free, ai organizat doar un mic dejun de nuntă, ceva mai târziu, sublinie Violet.

– Dacă tot vorbim despre asta, nu e nici măcar noaptea de dinainte, zise Sebastian. Așa că vezi tu, totul se leagă. Toate modurile în care asta e aproape circumstanța potrivită, și totuși nu, se anulează unele pe altele perfect. Prin urmare, trebuie să stăm toți în debaraua asta cât eu câștig la cărți.

– N-o s-o faci, bombăni soția lui.

– Cât câștigă familia Malheur la cărți, se corectă Sebastian. Apropo, cum ne descurcăm? Știu că Oliver și Robert au trecut amândoi de douăzeci și unu. Dar voi, restul, câte aveți?

– Șaptesprezece, spuse Patrick, întorcând cartea pe care o ținuse cu fața în jos.

– Nouăsprezece.

Violet întoarse un nouă și un șapte lângă treiul pe care-l avea deja întors.

– Ah! Sebastian își întoarse singura carte, arătând o pereche de regi. Eu sunt la douăzeci. Poate cineva mai bine de-atât? Nu prea cred.

Bărbatul zâmbi și se uită la pietricelele din mijlocul camerei.

– Eu am numai optsprezece, spuse Stephen, dar nu cred că toate acele puncte care sunt *aproape ale tale* se echilibrează. Vezi tu, eu nu sunt de fapt stângaci.

– Nu! strigară Robert și Oliver împreună, oripilați.

Sebastian făcu ochii mari.

– Un infidel! Aruncați cu pietre în el!

Bărbatul se uită disperat în jur, găsi o foaie de hârtie pe podea și o aruncă fără efect spre el.

– Mori, diavole, mori!

Stephen privi hârtia căzând pe podea, apoi dădu din cap.

– Ai înnebunit?

– Nu, spuse Sebastian. Nici măcar nu sunt furios, dar e mai distractiv așa. Ai dezechilibrat tot. Dacă nu pot să mă distrez puțin, ce rost are?

– Ah! exclamă Stephen, făcând un semn cu mâna. Voi toți cereați să fiți mințiți. Strângeți o grămadă de bărbați și bombăniți ceva despre cum trebuie să fie stângaci. Bineînțeles c-o să spun „Da, sunt stângaci". De ce n-aș face-o? întrebă el, ridicând din umeri.

– Mă rog. Cel puțin tradiția a fost păstrată pentru cea mai importantă parte.

Sebastian se aplecă în față și începu să strângă pietricelele în centrul camerei.

– Am câștigat.

– Ba nu, spuse Edward. N-ai făcut-o.

Sebastian îngheță. Se uită la Edward, care întorsese câteva cărți.

– N-ai cum să câștigi, decât dacă ai un trei pe acolo pe undeva. Șansele sunt...

Edward zâmbi plictisit și întoarse cartea, dezvăluind un trei de inimă neagră.

Declarația lui fu întâlnită cu tăcere. Sebastian se uită la mâna lui Edward, încruntându-se.

– Ai trișat? întrebă el, într-un final.

– Mint. Falsific. Șantajez. Edward ridică din umeri. Dar să trișez la cărți? Nu m-aș înjosi niciodată așa mult.

– E bine de știut că ai niște principii, spuse Oliver, dându-și ochii peste cap.

– Așa e. E prea ușor să trișezi la cărți. M-aș plictisi groaznic de mult dacă mi-aș da voie să fac asta.

Lângă el, Patrick, care-i cunoștea simțul umorului mai bine decât ceilalți, râse.

Dar în acel moment, ușa se deschise în spatele lui. Un val de aer rece îl cuprinse. Edward se întoarse și se uită.

– A, apropo de principii. Acum vine și principiul meu.

Free stătea în ușă, cu mâinile în șold, îmbrăcată într-o rochie de un albastru strălucitor cu alb. Îi privi pe toți, înghesuiți în spațiul mult prea mic, și dădu din cap, exasperată.

– De ce se ascund jumătate din invitații de la nunta mea în arhivă?

Edward se întinse și ridică pietricelele răspândite pe jos.

– A, Free, ce mă bucur să te văd. Știi că fiecare pietricică reprezintă o favoare pe care o datorează bărbații și femeile de aici?

Free își înclină capul, contemplând pietricelele.

– Da, zise ea încet. Știu. Jane mi-a pomenit asta odată. Se pare că încă mai ține una, ca rezervă.

– E un joc cu mize mari, dar am fost dispus să joc. Și uite ce am acum pentru tine, spuse Edward. Se întinse și-i puse pietricele în mâini. Poftim. Știu că ți-am dat un pui de câine pe post de cadou de nuntă, dar astea sunt mult mai bune.

Free îi zâmbi.

– Dragul meu, nu trebuia. Un duce și un membru al parlamentului, amândoi la mâna mea? E fix ce mi-am dorit dintotdeauna.

Oliver se străduia să se ridice în picioare.

– Ai grijă, spuse el ascuțit.

Edward se ridică grațios și își sărută soția pe obraz.

– Bucură-te de ele.

– Sunt destul de sigur că amândoi glumesc, șopti Sebastian teatral.

Edward îl ignoră.

– Acum că ne-am ocupat de ei doi, de câți mai avem nevoie?

– Nu știu, spuse tânăra, luându-l de braț. Vrei să mergem să aflăm?

Mulțumiri

Îți mulțumesc că ai citit *Scandalul sufragetei*. Sper că ți-a plăcut!

Vrei să știi când o să fie disponibilă următoarea mea carte? Poți să te înscrii pe lista e-mailuri pentru noile lansări la www.courtneymilan.com, urmărește-mă pe Twitter, la @courtneymilan, sau urmărește-mă pe Facebook, la https://www.facebook.com/courtneymilanauthor.

Recenziile îi ajută pe ceilalți cititori să găsească cărți. Apreciez toate recenziile, fie ele pozitive, sau negative.

Tocmai ai citit a patra carte din seria „Frații tenebrelor" Celelalte cărți din serie sunt *Războiul ducesei, Moștenitoarea* și *Conspirația contesei*. Sper să îți placă toate!

Nota autoarei

Această carte începe cu descrierea competiției pe apă dintre Cambridge și Oxford din 1877. În realitate, la cursa de bărci din 1877 a fost declarată egalitate (Oxford a fost probabil o idee înaintea echipei Cambridge). Am schimbat asta, pentru poveste: îmi pare rău, Oxford!

Când am început să lucrez la această carte, aveam o idee vagă despre cum Free (care știam deja că e sufragetă) o să se cupleze cu un tip care se opune drepturilor femeii și vor avea o chimie explozivă etc. Se pare că n-am vrut să scriu cartea aceea: nu mă puteam convinge că Francesca Marshall, o sufragetă, s-ar îndrăgosti de un bărbat care nu o considera egala lui. Am realizat și că dacă scriam acea carte, va avea tema „dacă femeile ar rezista destul, bărbații poate vor decide că sunt niște ființe umane vrednice"

Așa că în loc să încerc să găsesc un mod prin care să o cuplez pe Free cu cineva care încerca să o tragă în jos, am început să-mi pun o întrebare interesantă: Care e limita superioară pe care cineva ca Free putea spera să o atingă în perioada în care trăia?

Așa că am început să explorez ce făceau femeile extraordinare la sfârșitul secolului XIX. Răspunsul m-a surprins.

Când am ales s-o fac pe Free reporter de investigații, am bazat-o pe un reporter de investigații real din secolul XIX, Nellie Bly. La 21 de ani, Bly (care era fiica unor americani din clasa muncitoare) s-a dus în Mexic, unde a locuit șase luni, raportând despre regimul de acolo. În 1887, la 23 de ani, Bly s-a prefăcut că e nebună, ca să fie internată la azilul de nebuni pentru femei din New York. A stat acolo zece zile și când a ieșit a scris povestea femeilor pe care le întâlnise la azil, femei care, în cea mai mare parte, nu erau deloc nebune când erau internate.

Ca și Bly, am trimis-o pe Free sub acoperire, în cazul ei, într-un spital guvernamental de boli venerice din Marea Britanie. Ca și

Bly, Free a scris despre condițiile de acolo. Spitalele guvernamentale pentru boli venerice chiar au existat și făceau mai mult decât să le închidă pe prostituate, deși doar asta trebuiau să facă. Actul Bolilor Contagioase, care a înființat aceste spitale, decreta că dacă cineva spunea că o fată e o prostituată, aceasta trebuia să se supună unor examinări la fiecare două săptămâni. Scopul acestei legi era să încerce să oprească răspândirea sifilisului în armata britanică și în marină.

Asta mă trimite la altă femeie din secolul al XIX-lea, Josephine Butler. Butler a fost o creștină devotată, care ura desfrâul sexual. Ați putea crede că o femeie ca Butler nu s-ar exprima în privința Actului Bolilor Contagioase. Dar a fost revoltată de standardele duble ale actului, un standard care le permitea bărbaților care răspândeau boala să fie liberi, în timp ce le închidea numai pe femei.

A fost furioasă că povara actului cădea în mod disproporționat pe săraci. A găsit dovezi că ofițerii vizau în mod special modiste și florărese, pornind de la teoria că femeile din clasele inferioare aveau moravuri ușoare și erau, prin urmare, suspecte.

Butler a vorbit despre aceasta în mod repetat, la adunări și demonstrații, în ziare și cărți. A fost etichetată ca fiind „indiscretă" și când s-a vorbit despre ea în parlament, bărbații au spus batjocoritor că nu era o „lady". Asta n-a oprit-o. Nici mulțimile care au venit s-o vâneze.

A insistat că examinările la care erau supuse femeile erau „viol chirurgical", iar faptul că erau ținute acolo fără proces era o violare a drepturilor lor, prevăzute de Magna Carta și de alte surse ale dreptului constituțional britanic. A cerut revoltarea civililor în numele femeilor, ca reacție la acest act. În 1870, a scris următoarele în cartea ei, *The Constitution Violated:* „Dacă fisura din constituție o să fie reparată în mod eficient, oamenii se vor întoarce singuri la o stare de liniște. Dacă nu, DEZBINAREA VA DOMNI PENTRU TOTDEAUNA". Lucrul acesta a fost spus de o creștină evanghelică din clasa superioară, care era căsătorită. Așa că dacă te întrebi dacă femeile din 1877 chiar puteau să facă lucrurile pe care le-a făcut Free, sau să gândească lucrurile pe care le-a gândit. Răspunsul e da, da, da.

Amanda menționează la un moment dat că la început nu crezuse că femeile sărace ar fi avut dreptul să voteze. Și aceasta e

o idee destul de reprezentativă pentru acea perioadă, din păcate. Partea întunecată a istoriei sufragetelor este prejudecata îngrozitoare la adresa oamenilor care nu se potriveau tiparului în mare parte alb, de clasă mijlocie. În Anglia, acea prejudecată se concentra mai mult pe clasă. În SUA (unde nu am ajuns deloc în cartea aceasta), exista un rasism adânc înrădăcinat și teribil. Nu cred că putem să separăm daunele acestei prejudecăți de binele pe care l-au făcut acele femei și am încercat să prezint acea perioadă în toată istoria sa problematică și glorioasă.

Încă ceva: dacă ați citit memoriile lui Josephine Butler, unul din lucrurile care reiese e prin câte atacuri vicioase, profund personale, a trecut. Soțul ei (care nu i-a cerut niciodată să renunțe) a avut o carieră care a suferit din cauza preocupărilor lui Josephine.

Când scriam cartea, știam că multe din lucrurile pe care Free spera să le realizeze sunt în prezent cu semnul întrebării. Azi, 137 de ani mai târziu, am avut o singură femeie premier în Marea Britanie și nici o femei președinte în Statele Unite. Așa că una din cele mai importante întrebări pe care am simțit că trebuie să le abordez e: De ce să te sinchisești? De ce să lucrezi pentru un scop care nu va da roade mai bine de un secol? De ce lucrează oamenii să schimbe lucrurile în prezent?

Am găsit răspunsul în Shakesville, blogul Melissei McEwan. Ea își descrie munca astfel:

„Uneori, simt că doar despre asta scriu. Uneori, simt că nu pot să scriu destul, cât să fac dreptate problemei. Deseori, aceste sentimente există în mine simultan. *Tot ce fac e să încerc să sec marea cu linguriță asta; tot ce pot să fac e să încerc să sec marea cu linguriță asta*"

Analogia ei m-a inspirat să scriu argumentul lui Free pentru ceea ce face:

„Dar nu încercăm să secăm Tamisa", îi spuse ea. „Uite ce facem cu apa pe care o scoatem. Nu e risipită. O folosim ca să ne udăm grădinile, lăstar cu lăstar. Creștem albăstrele și trifoi, acolo unde odată era un deșert. Tu nu vezi decât apa, dar mie-mi pasă de trandafiri."

Încă de la începutul seriei, am scris în fiecare notă a autorului că aceasta este atât o istorie alternativă, cât și un roman de dragoste. Îmi place să-mi imaginez că între realizările lui Violet, din *Conspirația contesei*, și ce face Free în cartea asta, unele încălcări ale drepturilor omului, suferite de sufragete de-a lungul următoarelor

decenii, precum arestări, grevele foamei ce au urmat, hrănirile forțate, ar fi putut fi toate evitate.

Încă mai sper că lucrurile pe care le facem în prezent vor schimba ceva.

Și sper că aceasta explică dedicația cărții:

Pentru toți cei care, de-a lungul secolelor, au cărat apă cu degetare și linguriță.
Și pentru toți cei care continuă să facă asta.
Pentru câte secole va fi nevoie.

La final, o notă despre cuvântul „sufragetă": Când am început să scriu cartea, am verificat să văd dacă cuvântul era folosit în literatura acelei perioade (mai exact, am căutat în funcție de dată, prin Google Books). Răspunsul a părut să fie da. Era menționat în câteva piese care au apărut la prima căutare, așa că n-am aprofundat problema. Se pare că Oxford English Dictionary (OED) atribuie cuvântul anului 1906 și că piesele pe care le-am verificat nu sunt atât de concludente pe cât mi s-au părut la prima vedere. Dar când l-am verificat mai serios (și anume când cineva a ridicat problema folosirii sale, cu puțin timp înainte de publicare), acesta era atât de adânc inclus în carte (inclusiv în titlu), încât nu am avut cum să-l schimb. Așa că asta a fost greșeala mea.

Acestea fiind spuse, OED datează cuvinte de la prima lor folosire tipărită și nu documentează (și nici nu încearcă asta) utilizările informale, care de obicei predatează OED. Reiese din prima utilizare listată în OED că sufragetele își spuseseră așa de ceva timp, înainte ca presa să facă același lucru. Cât de mare era distanța între utilizarea verbală informală și utilizarea formală înregistrată e imposibil de spus. În unele cazuri, am găsit cuvinte (în scrisori private) care nu sunt atestat în OED decât 50 de ani mai târziu. Deci e posibil ca și cuvântul „sufragetă" să fi fost folosit în 1877, în cercurile limitate discutate în cartea aceasta. E probabil? N-o să insist că da. Hai să ne rezumăm la „posibil"

Așa că îmi asum o libertate în folosirea cuvântului și fac asta pentru că în momentul în care am descoperit problema, nu mai aveam cum să-l schimb, dar și parțial pentru că în vocabularul nostru, nu există un cuvânt care să aibă aceeași semnificație pentru

publicul modern („militant", care ține de perioadă, nu e specific femeilor). Sper că, dacă asta te deranjează cu adevărat, poți să ți-o imaginezi pe Free inventând cuvântul. Cum a inventat deja „cromozom" în *Conspirația contesei*, nu cred că această realizare ar fi fost dincolo de puterile ei.

Mulțumiri

Sunt o persoană cu care e greu să lucrezi. Nu știu niciodată când o să termin și vreau ca lucrurile să fie schimbate imediat. Sunt foarte recunoscătoare că am niște oameni așa fantastici care mă ajută. Ca întotdeauna, cartea asta n-ar fi fost terminată fără ajutorul neobosit pe care l-am primit de la Robin Harders și Keira Soleore, editorii mei, Krista Ball, al cărei ochi de vultur mă ține departe de probleme, Martha Trachtenberg, editoarea mea, Maria Fairchild și Martin O'Hearn, corectorii mei, și Rawles Lumumba, managerul meu de proiect, care a făcut toate cele de mai sus și nu numai. Melissa Jolly, asistenta mea, a reușit să mă țină sănătoasă mintal și concentrată.

Sunt prea mulți prieteni care m-au ajutat într-un fel sau altul ca să le mulțumesc pe nume, dar o să încerc: Tessa Dare, Carey Baldwin, Leigh LaValle, Brenna Aubrey, Elyssa Patrick, Carolyn Jewel, Sherry Thomas, toată familia Peener, toți cei cu care iau prânzul în Denver, dar mai ales Thea Harrison, Pamela Clare și Jenn LeBlanc, soțul meu, familia mea, și nu în ultimul rând, ambele mele creaturi minunate: Pele și Silver. Le sunt datoare și numeroaselor discuții între autori, pentru sfaturi strategice și abilitatea de a-mi spune oful.

Vreau să menționez și *The Siege of Strasbourg*, scrisă de Rachel Chrastil, o carte valoroasă, care m-a ajutat să înțeleg cât de îngrozitor a fost de fapt asediul.

Le sunt recunoscătoare și tuturor bibliotecarilor care mi-au citit cărțile și le-au recomandat pentru achiziții instituționale patronilor de librării, prietenilor. Practic, tuturor. La final, dacă citești cartea după ce ai împrumutat-o de la bibliotecă, poți să-i mulțumești agentei mele, Kristin Nelson, și echipei ei, mai ales lui Lori Bennett, care m-au ajutat ca această carte să fie disponibilă în bibliotecile de peste tot.

Femeile din întreaga lume m-au inspirat prin luarea de atitudine, deși au știut la ce consecințe se expun. De fiecare dată când m-am gândit s-o fac pe Free să dea înapoi sau să aibă visuri mai mici, m-am gândit la voi și m-ați inspirat s-o scriu dintr-o perspectivă a abundenței. Pot doar să sper că am reușit s-o fac să se ridice la nivelul exemplelor voastre.

La final, vă mulțumesc vouă, cititorii mei, care mi-ați rămas alături pe parcursul a patru cărți și a mai multor nuvele din această serie. Seria aceasta a ajuns să reprezinte mult mai mult datorită vouă. Nu s-a terminat încă, a mai rămas o nuvelă, dar fără voi nu aș fi ajuns așa departe și nici n-aș fi scris atât de mult. Mulțumesc.